SCARFACE
REGELE GANGSTERILOR
de Trail Armitage

Editura ROMFEL
Bucureşti 1990

CAPITOLUL 1

Tony Guarino, sortit a deveni cel mai mare dintre toţi faimoşii gangsteri ai Americii, avea optsprezece ani când a comis prima lui crimă mai însemnată. Şi cauza – putea fi oare altfel – fu o femeie.

Dar ce femeie! Tony o văzuse prima dată trecând pe aleea care ducea spre poarta de fier a intrării actorilor în teatru. Era înaltă, blond-roşcată, cu tenul delicat şi cu graţioase picioare lungi. De atunci venise deseori la teatru şi din fotoliul pe care-l reţinea, admira neîncetat aceste picioare, în timp ce ea îşi executa numărul de dans. Şi regulat, vederea acestor picioare îl făcea să nu mai ştie pe ce lume trăieşte.

În seara aceea, spectacolul se terminase. Lumea plecase. Intrarea artiştilor se deschise brusc, scăldând aleea cu o lumină gălbuie şi, din întunericul nopţii se iviră mai mulţi bărbaţi şi câţiva tineri cam trecuţi, care aşteptau ca lupii la pândă prada lor de noapte…

Apoi uşa se închise cu un zgomot surd, cufundând aleea din nou în beznă şi o fată se strecură repede prin mulţime, fără să se preocupe de mâinile care încercau să o oprească sau de

vocile răguşite care-i făceau propuneri îndrăzneţe.

Ea era! Doar Vivian Lovejoy întrebuinţa acest parfum greu, senzual. Tony porni după ea, spre luminile şi zgomotul străzii.

Vivian se opri la marginea trotuarului, o siluetă subţire şi delicată, într-un taior prea încărcat, de culoare verde, cu fusta prea scurtă şi prea strâmtă şi cu braţele şi pieptul acoperite de bijuterii false. Bărbaţii cu o oarecare experienţă ar fi descoperit în ea pe cocota ordinară, dar pentru Tony era minunată, un obiect demn de adoraţie.

Se apropie de Vivian şi îşi scoase şapca. Acest gest era unul dintre puţinele lucruri pe care le învăţase din filme, cinematograful fiind de altfel singurul profesor de bune maniere pe care Tony îl avusese vreodată.

— Bună seara, Miss Lovejoy!

Ea îşi întoarse faţa spre Tony Dar tânărul nu-şi dădu seama că tenul îi era tot atât de fals ca şi bijuteriile, nu vedea ravagiile făcute de viaţa dezordonată, ascunse sub fard şi pudră; nu observa pronunţatele cute, de ambele părţi ale lacomei guri.

Îl privi cu dispreţ şi un fulger batjocoritor trecu prin ochii ei verzui.

— Dumneata! spuse ea. Iarăşi?

— Tot eu! răspunse Tony râzând, socotindu-şi vorbole drept o glumă ce trebuie gustată din plin. Şi voi fi aici prezent, în fiecare seară, până ce vei binevoi să-mi dai o întâlnire.

Fata râse scurt, ascuţit, fără veselie.

— Dar ştiu că eşti îndrăzneţ, piciule! zise ea, ca şi când s-ar fi adresat unui numeros auditoriu.

Dar ochii el reci şi verzui priveau drept în cei ai lui Tony. Un copilaş care n-are nici măcar automobil vrea să-mi dea mie întâlnire! Spune, copile, n-ai auzit de prietenul meu?

— Nu şi nici nu vreau să aud! replică el. Eu o să fiu prietenul tău.

— Ei bine, află că-i Al Spingola!

Un fior rece îl străbătu pe tânăr. Al Spingola era unul dintre cei mai de seamă gangsteri ai oraşului, un bandit necruţător, cu venituri mari şi o bandă de derbedei care îi erau credincioşi, deoarece se temeau de el şi, în plus, erau şi bine plătiţi. Spingola om un om, al cărui deget nu ezita niciodată pe trăgaci, iar glonţul se împiedica totdeauna de cineva. Pe scurt, un om de-a dreptul primejdios.

— Ah! Sunt sigur că nu ţine deloc la tine! răspunse Tony cu încăpăţânare.

— Da, se prea poate, admise Vivian, dar cel puţin îşi permită luxul să ofere unei fete ceva mai substanţial decât câteva sărutări. Când vei câştiga câteva sute de dolari mai mult pe zi, decât câştigi astăzi şi vei avea o limuzină, vino şi poate că o să stăm altfel de vorbă!

Râse din nou şi mai scurt şi se apropie de marginea trotuarului, lângă care se oprise o limuzină de toată frumuseţea. Tony nu ezită să o urmeze. Înclinându-se uşor, el văzu pe omul de la volan. Era chiar Al Spingoia!

Un om robust, brunet, cu ochi reci şi întunecoşi, lipsiţi de orice lumină de milă, cu o gură crudă şi nişte buze groase şi brutale, îmbrăcat cu mult şic într-un elegant costum gri.

Un enorm diamant scânteia în mijlocul cravatei bine asortată cu costumul.

Dar accesoriul cei mai interesant pe care îi purta Al Spingoia era invizibil. De fapt, cel care-l vedea, nu mai avea ocazia să povestească şi altora ceea ce văzuse. Acest preţios accesoriu, se găsea lipit de coapsa lui „Al", într-un mic buzunar special construit. Era un revolver albastru, cu ţeava scurtă şi cu trăgaciul nervos.

Deşi nu ştia acest lucru, Tony îşi dădu seama că şi-ar semna condamnarea la moarte, adresând o singură vorbă în plus lui Vivian. Poate că nu o moarte instantanee, deoarece prea multă lume era de faţă. Dar în câteva zile, cadavrul său urma să fie găsit undeva prin alee, dacă nu dădea acum dovadă de tact.

Spingola aruncă o privire în direcţia lui Tony, în timp ce fata urca în limuzină. Şi bietul băiat simţi un fior îngheţându-i sângele, până ce maşina se puse în mişcare, prinzând viteză. Spingola, ca şi alţii de teapa lui, adora viteza, care în plus îi mai şi folosea la ceva: nu putea fi ţintit atât de uşor.

Tony urmări cu privirea maşina care se depărta în goană, apoi îşi puse şapca pe cap şi aprinse o ţigară. Apoi, ocolind colţul, intră în cârciuma de mâna a treia care-i servea de cartier general, şi se aşează într-un fotoliu înalt, ca să reflecteze la problema care-l tortura. De obicei, mintea sa, deşi needucată, era ascuţită şi limpede, iar raţionamentul ei, rapid şi corect. Dar, de data aceasta, era năucită de chinul pe care îl produsese prima sa mare pasiune. Desigur, Tony avusese de-a face cu multe fete de prin împrejurimi; fiind

băiat frumos, nici nu s-ar fi putut altfel. Dar micile sale aventuri nu-l satisfăcuseră. Dorea ceva mai mare, mai complet, decât satisfacţia pur fizică pe care aceste fete i-o ofereau.

Tony era mult prea matur pentru vârsta sa, de altfel ca toţi tinerii care duc aceeaşi viaţă. Arăta de douăzeci şi cinci de ani, avea ochii şireţi, o gură cinică, şi o barbă destul de deasă, care, deşi bărbierit proaspăt, lăsa o urmă bărbătească pe obrajii lui negricioşi. Iar experienţa lui cu privire la speţa umană şi la ciudăţeniile ei, ar fi mirat pe un om de cinzeci de ani.

Tony ar fi putut să se descurce oriunde. Lăsat singur şi fără un ban, în orice oraş de la oricare capăt al pământului, Tony n-ar fi rămas nemâncat, nici măcar douăzeci patru de ore. Şi nici n-ar fi avut nevoie să fure; după părerea sa furtul era rezervat celor lipsiţi de inteligenţă. Tony avea un dezgust pronunţat pentru hoţi, în special pentru cei care se mulţumeau cu orice; „găinari”, cum îi numea el.

— Ascultă! îi întrerupse reflecţiile, o voce lângă urechea sa.

Tony se întoarse şi privi în faţă pe un tinar cu o mutră de şoarece, murdar şi zdreţăros, şi cu o sapca făcută numai din petice mototolite.

— Ei? ridică Tony întrebător din sprâncene.

— La noapte facem un raid, pe la depozitul de benzină, răspunse celălalt cu o voce răguşită. Vii cu noi?

— Nu!

— Împărţim totul frăţeşte.

— Nu. Ţi-am spus că nu. Nu-mi risc pielea

pentru câţiva dolari.

— Te înşeli, o să ai mai mult. De obicei, găsim câte cincizeci sau şaizeci de dolari. Şi nu suntem decât patru.

— Şterge-o! se răţoi Tony. Până nu te fac marmeladă.

Celălalt o porni în grabă, mormăind. Pentru ceilalţi băieţi Tony era un semn de întrebare. Niciodată nu reuşeau să-i pătrundă în suflet, să ajungă cu el la un fel de intimitate, cum ce obişnuieşte între cei de aceeaşi speţă. Nici măcar nu încercau uşa ceva. Simţeau instinctiv că nu vor reuşi. Se mulţumeau să constate diferenţa. Şi Tony îşi dădea seama de acest lucru. Un psiholog ar fi lămurit fenomenul, arătând că între Tony şi ceilalţi era deosebirea dintre un om născut să comande şi oamenii care s-au născut să fie de duzină.

Majoritatea băieţilor făceau noaptea raiduri delegate Dar niciodată în propriul lor sector, deoarece aceasta ar fi supărat pe şeful districtului Deoarece când erau arestaţi, şeful districtului venea întotdeauna la poliţie, îi lăuda pe băieţi, spunând ce reputaţie bună au şi astfel băieţii scăpau cu bine.

Tony refuzase întotdeauna să participe la asemenea raiduri. Le numea „simple găinării” şi se interesa prea puţin de ele. Visul lui era să ajungă „cineva”, conducător, politician sau gangster. Era înfometat după putere şi după bogăţie. Şi dorea aprig să comande.

Între timp, nimeni n-ar fi putut afirma cu siguranţă cu ce se ocupa în realitate. Deşi nu se amesteca în nicio bandă din cartier, era cel mai

bine îmbrăcat dintre toţi şi se părea că dispune de banii necesari. Niciodată nu se plânsese de dificultăţi financiare.

Băieţii se minunau, dar din moment ce Tony era decis să păstreze secretul veniturilor sale, totul era sortit să rămână un mister. Mai ales că legile nescrise ale comunităţii prevedeau că nimeni n-are dreptul să se intereseze cum câştigă banii aproapele său. Şi, în plus, nimeni nu se putea lăuda că se bucură de încrederea şi prietenia lui Tony.

Deodată, la uşă se crea un tumult şi în cârciumă pătrunseră mai mulţi oameni cu un aer ameninţător. Câţiva dintre cei de faţă încercară să se refugieze pe uşa de serviciu, dar se ciocniră de alţi oameni întunecaţi şi încruntaţi care intrau pe acolo. Detectivi desigur, veniţi pentru o percheziţie.

Ştiind că lui nu-i puteau imputa nimic, Tony se mulţumi să privească amuzat la cele din jurul său. Un sentiment de virtute îl învălui, uitânau-se cum ceilalţi erau percheziţionaţi, interogaţi şi din când în când pălmuiţi de către detectivii care se năpusteau încoace şi încolo prin camera slab luminată şi îmbâcsită de fumul ţigărilor. Dar, după cum se şi aşteptase, detectivii nu făcură nicio mişcare în direcţia sa.

— Puştiul este în regulă! spuse unul dintre noii sosiţi, în care Tony recunoscu pe locotenentul Grandy. Este fratele lui Ben Guarino.

— Asta nu înseamnă nimic! răspunse agresiv un detectiv încruntat, ale cărui mişcări agile şi ochi de vultur, arătau cu prisosinţă pe şeful din el.

— Ba înseamnă mult pentru Tony! mormăi Grandy. N-am auzit încă nimic despre el, ca să ne dea de bănuit. Ştie să se păzească de a apuca pe drumuri greşite.

— Mulţumesc, domnule locotenent, surâse Tony. Îmi permiteţi se va tratez cu nişte ţigări? Pot să vină şi băieţii, dacă le face plăcere.

Începură cu toţii să râdă. Fiecare dintre „băieţi” ar fi putut să fie tatăl lui Tony, totuşi niciunul nu se supără pe el, că i se adresase astfel. Cu siguranţa unui judecător care prezidează o şedinţă, Tony conduse cârdul de detectivi către tejghea şi le împărţi tuturor ţigări. Apoi schimbară între ei salutări, şi detectivii părăsiră localul. Tony învăţase deja de la ceilalţi, cât de mult preţuieşte să te bucuri de o bună reputaţie printre poliţişti, şi ştia acum, ce foloase poţi trage de pe urma unei purtări politicoase, şi de pe urma oamenilor pe care îi îndatorezi faţă de tine, chiar cu o ţigăra. Tony accepta foarte rar o favoare, iar când o accepta, se grăbea să se revanşeze îndoit, pentru ca tot celălalt să se simtă îndatorat faţa de el. Avea, pe scurt, mintea şi sufletul unui politician înnăscut.

Tony îşi dădu deodată seama că aerul îmbâcsit care domnea în cârciumă, îi dăduse o durere de cap. Aşa se decise să se îndrepte spre casă. Cu excepţia oazelor ocazionale, asemănătoare celei în care petrecuse Tony ultimele două ore, străzile din vecinătate păreau pustii. Felinarele erau rare, iar cele care existau erau atât de demodate, încât făceau mai multă umbră decât lumină. Nu plouase în seara aceea, totuşi în aer plutea o umezeală

nesănătoasă. Clădirile vechi şi dărăpănate, cu ferestre oblonite asemănătoare unor ochi rău voitori pândind din umbră, părea ca întind tentacule uriaşe peste străzile înguste şi murdare. O stradă care servise drept piaţă în cursul zilei, era încă acoperită de lăzi, pungi, hârtii de tot felul şi gunoaie. Câte o umbră, urmăritor sau urmărit, ieşea o clipă din beznă, pentru a se furişa pe lângă case, pierzându-se din nou în aer. Şi mai rar, câte un automobil trecea în goană, trezind ecouri ciudate, care puteau fi auzite pe toată întinderea cartierului. Peste tot plutea un aer de permanentă ameninţare, ceva nelămurit, dar care făcea pe orice pieton să întoarcă capul şi să se uite înapoi, fără să poată preciza ce anume l-a determinat să procedeze astfel. Aceasta era fundătura în care se născuse Tony, cartierul său, locurile în care copilărise şi în care începuse să se ciocnească de viaţă. Dar ceea ce nu putea vedea Tony, era că o uriaşă pânză de păianjen se crea în jurul destinului său încă din ziua naşterii sale, şi că-i va fi tot atât de greu să se împotrivească acestui destin care hotărâse că el va fi gangster, după cum îi este de greu unui prinţ să nu devină rege.

Tony ajunse la mica băcănie, proprietatea părinţilor săi, deasupra căreia se găsea locuinţa lor, împinse cheia în broască şi o învârti, apoi tropăi pe treptele murdare, care scârţâiau de durere, şi de bătrâneţe.

O lumină ardea în sufrageria care servea şi de hall. Aşezat într-un bătrân fotoliu, care fusese cârpit cu sârmă, stătea Ben Guarino, citind ziarul, cu picioarele aşezate pe faţa de masă pestriţă, dar

destul de murdară. Alături de el, agăţată de un fotoliu la fel de beteag, se odihnea teaca revolverului său. Pe spatele fotoliului era întinsă uniforma sa albăstruie, cu iniţialele poliţiei metropolitane, iar pe spătar stăteau rezemate şapca şi insigna de poliţist.

Când uşa de la intrare scârţâi, Ben privi în sus. Era un bărbat robust, trecut de douăzeci de ani, cu o gură brutală, o bărbie pătrată şi voluntară, şi nişte ochi batjocoritori, întunecaţi, dar care aveau în ei câteodată o lumină de neţărmurită blândeţe. Tony simţea instinctiv că fratele său va avea succes în cariera pe care şi-o alesese! Avea o mulţime de motive să creadă acest lucru, dar prefera să şi le ţină pentru el. Căci pentru Tony, singura deosebire dintre un gangster şi un poliţist se rezuma la insignă.

Şi unul şi altul se ridicau din acelaşi mediu, aveau parte de aceeaşi educaţie, nutreau aceleaşi idei, se cunoşteau de obicei mai înainte ca drumurile lor să se despartă, şi totdeauna se împăcau de minune, dacă gangsterii dispuneau de destui bani.

— Unde ai stat atât? îl întrebă Ben.

— Ce-ţi pasă ţie? îi răspunse Tony; apoi, amintindu-şi că avea intenţia să-i ceară o favoare, deveni mai potolit. N-am avut intenţia să te supăr, Ben. Dar am o durere de cap turbată.

— Presupun că iar ai fost la cârciuma lui O’Hara?

— Cred că am şi eu dreptul să mă duc la o cârciumă seara. Şi este singurul loc unde poţi să găseşti femei cu care să dansezi.

— Ai început să te gândeşti la femei, piciule?

— Da.

— Asta să fie toată paguba! rânji Ben. Totuşi nimic nu poate prăbuşi sau ridica pe un om mai repede decât o femeie.

Deodată picioarele sale loviră podeaua, coborându-se de pe masă. Şi aplecându-se înainte, ochii săi fulgerară pe cei ai fratelui său.

— Ia spune-mi, ce este cu pachetele pe care am auzit că le-ai transportat pentru Smoky Joe?

— Ei şi?

— Nu ştiai că ele conţin cocaină?

— Nu, nu ştiam. Dar acum că ştiu, o să-l coste ceva mai mult transportul lor pe Mr. Joe.

— Termină odată cu cocaina.

— O.K! Cred că pe cineva l-a mâncat limba şi te-a pus la curent cu toată chestia. Dar mai am şi alte posibilităţi şi combinaţii, ca să câştig un ban.

— Cred că ai dreptate, recunoscu Ben morocănos. Am auzit că ai fost şi pe la clubul lui Mike Raffety.

— Da; şi de ce nu? Am şi eu dreptul să câştig cinstit câţiva dolari. Ai prefera să fac şi eu raiduri în timpul nopţii, ca ceilalţi?

— Desigur că nu!

Ben se aplecă către fratele său şi i se adresă cu seriozitate:

— Sper că nu te vei amesteca în vreo prostie, Tony. Asta mi-ar ruina toată cariera.

— Linişteşte-te! Nici nu mă gândesc. Îţi dau însă un avertisment: ai grijă să nu dai de bucluc.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ah, nimic, răspunse Tony liniştit, făcând pe

misteriosul şi bucurându-se la vederea semnelor de alarmă care inundaseră faţa fratelui său. Un simplu avertisment de la un prieten care ştie mai multe decât presupui tu că ştie.

— De la cine? întrebă Ben, cu o voce răguşită

— De la mine! Tony rânji, aruncând cenuşa ţigării pe parchetul gol. Ascultă, Ben, poţi să-mi împrumuţi automobilul tău mâine seară?

— Nu, şi eu am nevoie de el. Mâine sunt liber.

— Dar poimâine seară?

— Nu! Ai să ai precis neplăceri. Automobilele şi copii nu se prea înţeleg între ei.

— Nu-i nimic. Am să am şi eu un automobil, şi asta mai curând decât te aştepţi.

Şi cu această replică, Tony tecu în dormitor, trântind uşa în urma sa. Cum ar putea un om care câştigă o sută cincizeci de dolari pe lună cumpăra un automobil de circa două mii de dolari? Tony nu prea putea să vadă. Dar în fond, toţi poliţiştii aveau automobile luxoase, iar căpitanii aveau şiruri întregi de apartamente şi îşi trimiteau copii la şcoală în Europa.

Strania linişte care se lăsa deasupra casei lui Tony totdeauna la această oră din noapte, fu de această dată un adevărat balsam pentru sufletul lui răvăşit de sentimente contradictorii.

Se dezbrăcă repede şi se sui în patul pe care îl împărţea cu Ben. Dorea să adoarmă înainte ca Ben să vină la culcare, ca să evite astfel o discuţie în plus. Dar mintea sa era un vârtej, toate gândurile centralizându-se în jurul Vivian Lovejoy. Doar gândul ei îl făcea să se simtă când rece când înfierbântat şi tot corpul îi tremura, scuturat de

febra anticipaţiei. O va avea; nimeni nu va putea să-l oprească; nici chiar Al Spingola!

Faptul că femeia dorită aparţinea altuia îl interesa prea puţin. În fond, viaţa pentru Tony era o bătălie în care cel mai tare căpăta partea leului. Şi doar Vivian spusese că va mai sta de vorbă dacă Tony va avea maşină şi ceva bani. El le va avea pe amândouă şi mâine o va aştepta la ieşirea din teatru…

CAPITOLUL 2

Exact la zece şi jumătate în noaptea următoare, Tony intră pe aleea care ducea la poarta de fier forjat a teatrului „Veselia”. Se legăna puţin, în timp ce înainta. Se simţea mare, puternic şi grandios, din pricina exaltării nenaturale provocată de vizitele la toate cârciumile şi barurile de care se ciocnise pe drum. Făcuse aceste escapade, nu din plăcere sau obişnuinţă, ci pentru ca să fie gata de orice şi pentru ca să-şi adoarmă temerile şi conştiinţa.

La marginea aleii se odihnea o maşină elegantă şi scumpă, de ultimul tip. O închiriase pentru seară. De ce, nici el nu ştia.

După părerea băieţilor din bandă, nimic nu era mai uşor pe lume, decât să furi un automobil; nouăzeci şi nouă dintre criminalii de mai târziu o porneau astfel pe panta fărădelegilor. Dar Tony nu avea intenţia să fie prins tocmai atunci când Vivian urma să-l onoreze pentru prima oară cu prezenţa ei – deoarece Vivian trebuia să vină cu el în noaptea aceea – aşa că închiriase maşina. Voia

să fie liniştit.

În buzunarul din dreapta al pantalonilor purta un maldăr de bancnote – vreo două sute de dolari – totalizând toată averea pe care o avea pe lume. Aranjase în aşa fel încât tot maldărul de bancnote, majoritatea de câte cinci dolari, să fie înfăşurat într-o hârtie de o sută, dându-i astfel aparenţa că avea o valoare de zece ori mai mare.

Acum avea tot ceea ce îi ceruse Vivian. Şi mai avea ceva în plus. În buzunarul din dreapta de la haină se odihnea un uriaş revolver albăstrui, pe care-l cumpărase în cursul după amiezii. Nu mai purtase niciodată în viaţa lui un revolver şi simţea o plăcere şi o satisfacţie pe care nu le cunoscuse până atunci. Îi dădea un simţământ de siguranţă şi dă putere, de egalitate cu toată lumea. Cu revolverul în buzunar, făcea tot atâtea parale ca şi Al Spingola. Cel puţin aşa căuta să se convingă singur Tony, beneficiind pentru asta de starea anormală în care se găsea. Dar, undeva în sufletul său, Tony se întreba cu teamă ce va face dacă va fi cumva silit să dea o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Al.

Vivian apăru, înaintând cu mersul ei puţin săltat, legănând şoldurile. O pălărie de cow-boy îi încadra faţa, de departe adorabilă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, văzându-l. Iar a apărut mieluşelul meu drag…

— Şi de ce nu? rânji Tony. Şi am făcut rost de o limuzină şi de un maldăr de bancnote aşa cum ai dorit.

— Nu zău? răspunse ea în batjocură. Trebuie să-l premiem pe micul Johnny pentru zelul lui.

Zâmbetui de pe faţa lui Tony dispăru, când apucă pe Vivian de braţ.

— Ascultă, surioară, nu încerca să mă iei peste picior! rânji el. Astă noapte ai să vii cu mine să petrecem.

— Serios?

— Foarte! Aşa că ai putea să te decizi mai repede şi să vii mai curând. N-am de gând să stau la discuţie toată noaptea.

— Bine… admise ea, după o scurtă ezitare. Din moment ce tot nu mă întâlnesc cu Al până mâine seară, de ce nu aş petrece o seară şi cu tine. Dar sper că nu vom fi văzuţi, altfel s-ar putea să-ţi meargă cam rău.

Şi un fior rece o trecu din cap până în picioare.

— Al este un tip periculos, piciule. Aşteptă-mă mai bine după colţ, la Taylor sau la Sangamon. Voi lua un taxi şi voi fi acolo în cinci minute.

— Sper că n-ai de gând să mă tragi pe sfoară?

— O să vezi. Du-te şi aşteaptă-mă!

— O sper mai mult pentru tine, răspunse flegmatic Tony. Altfel voi veni mâine şi o să fac câteva găuri în pereţii teatrului!

Se urcă la volanul limuzinei şi dispăru după colţ, simţindu-se cineva. La locul fixat, opri şi aşteptă foarte nervos, înjurându-se în sine pentru prostia făcută. De ce o lăsase din mână? Dar Vivian sosi şi se urcă grăbită lângă el. Spaţiul îngust de la volan, făcea ca şoldurile lor să stea lipite şi Tony simţi o căldură ciudată cuprinzându-l. Când privi în sus, cu o lumină ciudată în ochii ei verzui, Tony ştiu instinctiv că a simţit revolverul

care se odihnea pe pulpa lui.

— Fii liniştită Baby! zâmbi el liniştitor. N-o să mă folosesc de el, dacă nu mi se va da prilejul.

El conduse spre un restaurant din partea de nord a oraşului, care era vestit pentru discreţia sa. Aşezaţi faţă în faţă, într-un mic separeu, consumară o masă suculentă şi două sticle de şampanie. Pe atunci şampania naturală se găsea din abundenţă aproape la orice restaurant.

Odată masa terminată şi sticlele golite, Tony schimbă poziţia, aşezându-se lângă Vivian. Ea era puţin cam îngrozită şi deja ajunsese la stadiul când femeile dau ochii peste cap. Îşi dădea mereu la o parte părul care îi cădea în ochi, scoţând mereu câte un

„Whoosh!”

— Ascultă baby, cum te mai simţi? întrebă Tony, prinzându-i mâna.

— Puţin cam înfierbântata! râse ea cu capul pe spate.

— Şi eu la fel, admise Tony.

Când o conduse în sfârşit acasă, puţin înainte de ora cinci, ea îl sărută şi coborî cu greutate din limuzină.

— Dar ştiu că ai idee de dragoste, piciule! abia mai putu ea să îngâne, intrând în hotelul de mâna a treia care îi servea de reşedinţă.

Tony se trezi aproape de prânz. Se bărbieri bine şi îşi dete cu multă pudră, arătând astfel mai puţin tras la faţă. O satisfacţie ciudată îi umplea sufletul şi toate muzicile cerului îi cântau în urechi. Reuşise în cele din urmă să posede o adevărată femeie, o femeie mai bătrână decât el.

O femeie trecută prin toate şi care avea o vastă experienţă. Descoperi spre surprinderea sa că adevăratul lucru care îi dădea o plăcere completă în dragoste era acest sentiment de superioritate. Setea de putere era pentru el, o adevărată manie. Şi faptul că reuşise ceea ce nu credea că va reuşi vreodată îi mărea satisfacţia.

Sora lui, Roşsie, o fată înaltă şi drăguţă, de vreo şaisprezece ani, îi prepară masa. Ceilalţi şase fraţi mai mici erau la şcoală. Tony mâncă în grabă, fără să scoată un cuvânt. Avea prea multe de făcut şi de gândit, ca să mai aibă timpul să vorbească.

În timp ce tropăia, coborând grăbit scările, vocea răguşită a mamei sale îi răsună în urechi. Ezită un moment, apoi intră în băcănie, adoptând o mină întunecată şi provocatoare.

Doamna Guarino era o femeie robustă şi zbârcită de vreo cincizeci de ani, arătând ca un sac de cartofi legat pe la mijloc cu un şiret, îmbrăcată cum era într-o rochie gri şifonată şi cu talia invizibilă din faţă, din pricina pieptului care atârna peste mijloc. Părul ei era de un cenuşiu murdar, era pieptănat lins şi strâns într-un coc la spate. Cercei mari de metal aurit atârnau din găurile pe care le avea în lobii urechilor. Totuşi, în ciuda aspectului barbar şi respingător pe care-l avea în general, trăsăturile ei purtau o urmă de distincţie, care indica inteligenţă şi cinste. Pentru că Carlotta Guarino era o bună cetăţeană. Ar fi fost cea mai fericită femeie, numai dacă ar fi putut să-şi facă copiii tot atât de buni cetăţeni ca şi tatăl lor, dar îşi dădea seama că acest lucru era imposibil şi totuşi n-ar fi putut preciza motivul.

— Unde ai stat atât de târziu astă-noapte? întrebă ea într-o italiană rapidă. Ai venit abia după ora cinci.

— Am avut de discutat afaceri cu cineva, răspunse Tony în englezeşte

— Ce fel de afaceri se pot discuta la ora aceea din noapte? Să pofteşti să vii mai devreme. Să te porţi la fel de frumos ca şi Ben şi să nu ne mai faci necazuri.

— Prea bine, consimţi Tony şi se grăbi să iasă, fericit că a scăpat numai cu atât

Aşa se întâmpla întotdeauna – reproşuri, incriminări, certuri. Mama şi tatăl lui nu se gândeau decât ce lucruri să-l mai oprească să facă. Tony nu-şi dăduse niciodată seama că ei se străduiau să-i dea aceeaşi educaţie pe care o avuseseră şi ei. Felul brutal în care se exprimau atunci când îl admonestau, îl împiedica să-şi dea seama de acest lucru. Şi chiar dacă s-ar fi convins că acesta era adevărul, totuşi nu l-ar fi respectat. Pentru că, deşi îşi iubea părinţii cu dragostea pasională cu care iubeşte latinul neamul din care se trage, nu simţea niciun respect faţă de ideile lor învechite. Pentru asta se sprijinea pe mai multe motive – faptul că nu puteau să înveţe bine englezeşte, imposibilitatea lor de a se ţine „în pas” cu mersul vremii, uimirea cu care priveau (chiar după douăzeci de ani de la venire) spre poporul în mijlocul căruia se hotărâseră să-şi petreacă restul vieţii. Şi poate cel mai puternic motiv, care îl împiedica pe Tony să-şi ia părinţii drept exemplu, era faptul că-i vedea cum se zbat cu greutăţile materiale, chiar după o existenţă cinstită şi

muncitoare de mai bine de treizeci de ani.

Atunci de ce să le accepte ideile şi normele de conducere? Unde i-au dus aceste idei? Tony nu avea intenţia să rămână toată viaţa un vânzător, sau să muncească fără încetare, ca să aibă abia din ce să-şi ducă existenţa de pe o zi pe alta; el dorea să ajungă „cineva”. Şi astfel o altă familie dădu naştere unui gangster, după cum o scoică dă naştere unei perle.

Mai erau şi alte fapte care şi-au dat contribuţia pentru ca Tony să devină gangster. Una din ele, a fost atitudinea sa faţă de forţa publică. Primul contact pe care îl avusese Tony cu poliţia, a fost atunci când, copil de şase ani numai, ros de foame, a furat o pară din căruţa cu fructe care trecea. Tony nu putea să uite niciodată pe poliţistul care l-a fugărit atunci. Aşa că, de la început, Tony a cunoscut legea şi forţa ei executivă sub formă de inamici şi nicidecum sub formă de protectori. Le-a cunoscut drept un obstacol menit să stea între el şi îndeplinirea dorinţelor sale.

Încurcătura cu Vivian părea să fi cristalizat într-însul toate aceste gânduri, făcându-l să gândească şi să acţioneze cu o cruzime şi lipsă totală de scrupule, necunoscută lui până atunci.

Dintr-o cabină telefonică, de la farmacia din colţ, el îi telefona la hotelul de mâna a treia la care locuia.

— Alo, darling! spuse el. Cum te mai simţi?

— Nu prea strălucit, admise ea cu jumătate de gură. Părea că abia se trezise din somn.

— Şi eu mă simt cam obosit, admise la rândul

său Tony. Dar din moment ce ne-am distrat atât de minunat, la ce bun să regretăm?

Şi după o pauză:

—… Ascultă, Vy, nu uita că diseară vin să te iau din nou.

— Diseară trebuie să mă întâlnesc cu Al.

— La dracu' cu Al! se răsti Tony, supărat. N-ai să te mai vezi cu Al niciodată. Bagă-ţi bine asta în cap, Baby. Şi dacă n-o să se poarte ca un copil cuminte ce este, o să-l iau eu în grija mea. Pot să adun şi eu tot atâtea gorile, câte are şi Al, dacă e vorba de bătaie. Aşa că nu te mai gândi la el. Ieşi de la teatru cât de devreme poţi diseară.

— Al nu vine niciodată decât cu întârziere – şi vine tot unde ne-am întâlnit şi aseară.

— Să nu cumva să uiţi că te aştept, sau altfel aduc iadul pe pământ. O.K?

Restul zilei, Tony îl petrecu făcând inventarul tuturor ” „mijloacelor şi „modalităţilor” prin care putea face rost de ceva bani. Puse în regulă combinaţiile pe care le neglijase în ultimul timp. Dete câteva telefoane, punând bazele altora, care urmau să-i aducă profit şi mai mare. Pe scurt, se pregăti să facă faţă lui Vivian şi „dorinţelor” sale, despre care auzise multe lucruri…

Seara, ca de obicei, Tony se duse la cârciuma sa favorită. Spre surpriza sa, aproape imediat după ce sosise, un colos se tolăni în scaunul învecinat şi îl înghionti cu cotul.

— Ei bine? întrebă Tony liniştit.

— Eşti Tony Guarino, nu?

— Da. Şi ce dacă?

— Numai atât: dacă mai ieşi în oraş cu păpuşa

lui Al Spingola, n-o să trăieşti o săptămână. Chiar stăpânul m-a trimis să-ţi spun.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Tony, deşi ştia prea bine despre ce este vorba.

— Nu face pe prostul. O să te găsească pe alee într-una din zilele astea, numai că o să ai beregata tăiată.

— Rămâne de văzut dacă va reuşi, râse Tony, încercând să blufeze. Un revolver ocheşte mai bine decât un cuţit şi sunt unul din cei mai buni trăgători. Aşa că fugi de grabă, fiule şi şopteşte-i la ureche lui „tata Al", că ar fi mai bine să se mai gândească odată, înainte de a mă ameninţa.

Tony pufni în râs, văzând expresia de surpriză care se întinse pe faţa mesagerului, apoi începu să râdă răutăcios în timp ce uimitul mesager se îndrepta în fugă spre ieşire. În buzunarul vestei sale, revolverul albăstrui se odihnea încă, dându-i un sentiment de siguranţă şi linişte. Era uimitor ce curaj îi dădea arma. Pentru el, pistolul constituia diferenţa dintre David şi Goliath, cum de altfel socoteşte orice gangster înrăit.

Simţea acum un fel de mândrie, gândindu-se ce prevăzător a fost atunci când a aranjat ca în cursul serii să fie urmărit de un prieten, care să tragă la cea mai mică mişcare suspectă a vreunui străin care s-ar apropia pre mult. Această gardă de corp îi dădea deja impresia lui Tony, că a devenit un gangster de frunte şi că viaţa lui este atât de preţioasă, încât trebuie păzită cu grijă.

Vivian era nervoasă şi tremura, când sosi la locul fixat Ea coborî din taxiul cu care venise şi se lipi gemând de Tony:

— Mi-e groază, Tony! spuse ea, apucându-l de braţ, în timp ce privea peste umăr Apoi aproape ţipă: Tony, alt automobil a pornit-o după noi…

— Nicio grijă, este „garda mea de corp.

— Oh!… Ascultă, Tony, tocmai când mă pregăteam să intru în scenă, un om cu aspect de gorilă preistorică mi-a sosit pe scări în faţă şi mi-a pus în mână un bilet. Nu m-ar fi surprins deloc, dacă ar fi încercat să mă ucidă chiar acolo pe scări. Dar a plecat lăsându-mă cu inima la gură. M-am năpustit în cabină ca să citesc biletul. Era scris cu creionul, pe o hârtie murdară şi mototolită. Dar textul era clar şi vorbea de la sine: Dacă nu te astâmperi, viaţa ta nu face nici cât o monedă de nikel. Aminteşte-ţi de asta! Desigur, biletul era de la Al, sfârşi ea, înecându-se.

— Bah! Şi pe mine a încercat să mă intimideze pe când eram la cârciumă dar i-am spus individului care mi-a adus mesajul verbal, că nu mi-e frică nici de Spignola, nici de gorilele lui.

Tony opri automobilul în faţa aceluiaşi restaurant din partea nordică a oraşului şi fură conduşi în acelaşi mic separeu. O jumătate de oră mai târziu, uşa se izbi de perete şi în cadrul ei apăru Al Spignola. Faţa sa de obicei negricioasă, era albă ca varul. În ochii lui luceau flăcările iadului, iar gura sa crudă cu buze subţiri purta masca unui rânjet demonic.

Dar amănuntul cel mai important, era mâna sa dreaptă, băgată adânc în buzunarul de la vestă.

Faţa lui Tony deveni de un verde cenuşiu, iar ochii părură că îngheaţă. În cele din urmă, întâlnirea mult aşteptată devenise realitate şi

lupta pe viaţă şi pe moarte nu mai putea fi ocolită

— Al!… făcu Vivian. Te implor, nu-l…

Apoi voce i se stinse.

Tony şi Spignola se priveau ochi în ochi. Tony părea mai nervos. Nu era prea uşor să omori primul om.

— N-aţi vrut să daţi urmare sfatului meu, ticăloşilor. Aţi crezut că puteţi să duceţi de nas pe bătrânul „Al”, ei?

— Cine eşti tu? întrebă inocent Tony, ştiind că acesta este lucrul cel mai înnebunitor pe care-l putea întreba.

Lovitura îşi atinse ţinta.

— Cine sunt eu? bâlbâi Al, cu spume la gură. Am să-ţi arăt imediat…

Chiar în clipa aceea, Tony trase prin buzunar. Când Al intrase în separeu, Tony se pregătea tocmai să pună mâna pe şervet. De atunci, mâna i se mişcase imperceptibil, până ce degetul arătător ajunsese să mângâie trăgaciul revolverului albăstrui. Al fusese tot timpul acoperit de revolverul lui Tony, totuşi acesta nu dorise să rişte nimic, aşa că nu trăsese decât după ce crease o diversiune, ca să fie sigur de reuşită.

Spingola holbă ochii, surprins de îndrăzneala tânărului din faţa sa, apoi se prăbuşi, mormăind, pe podele. Cu batista, Tony şterse tocul revolverului său, nelăsând nici cea mai mică amprentă, apoi îl aruncă pe geam în alee.

— Vino, inimă dulce! se adresă el Vivianei, luând-o de braţ. Acum, odată crima dusă la bun sfârşit, nu simţea niciun fel de remuşcare, ba din contră simţea un fel de linişte desăvârşită, fiind

calm şi gata pentru orice.

Aruncă pe masă o hârtie de cincizeci de dolari, apoi împinse pe Vivian spre ieşirea de serviciu. Totul durase câteva secunde. Trecură prin alee, tăcuţi şi repede ca două umbre, urcându-se în limuzina lui Tony care era trasă la marginea trotuarului. Se strecurară în goană pe străzile pustii, trecând un colţ, chiar în clipa când o maşină a poliţiei se năpustea către locul crimei. Tony nu era îngrijorat. Ştia că proprietarul localului şi chelnerii vor fi obligaţi să facă o descriere a celor care ocupaseră separeul, dar ştia că o vor da atât de vagă, dacă nu chiar falsă, încât nu le va folosi la nimic poliţiştilor.

CAPITOLUL 3

Uciderea lui Spingola crea senzaţie. Totul se întâmpla chiar înainte de intrarea Americii în război şi pe atunci gangsterii nu erau încă la modă. Aveau loc destule dispute, dar lupta cu revolverele nu era prea des întâlnită. Spingola fusese primul care adoptase revolverul ca armă principală şi faptul că fusese atât de uşor înlăturat, începu să dea de gândit celorlalţi conducători de bande, care erau tocmai pe punctul de a-l imita. Acum nu se mai puteau decide dacă revolverul era sau nu arma cea mai potrivită pentru raiduri.

În dimineaţa care urmă luptei, Tony se deşteptă devreme, simţindu-se puţin ameţit şi reuşi imediat s-o convingă pe mama lui să-i coase mica gaură din dreptul buzunarului, explicând că se datorează unei ţigări aprinse. Apoi se decise să

nu mai poarte pe stradă costumul.

Se îndreptă spre cârciuma lui Klondyke o' Hara. Chiar Klondyke în presoană se găsea în spatele barului. Irlandez cu faţa încruntată şi mereu roşie, ca şi cum băuse tot timpul, era considerat în vecinătate drept unul dintre cei mai îndrăzneţi gangsteri şi fusese cel mai fidel inamic al lui Spingola.

— Sunt Tony Guarino – anunţă băiatul – şi vin din Taylor Street.

— Ei şi?

— Cred că ai citit ce i s-a întâmplat lui Spingola astă noapte?

— Ei şi? consimţi O'Hara, continuând să mestece capul unei ţigări de foi.

— Ştiam că sunteţi duşmani, aşa că m-am gândit că dacă mă vor acuza de moartea lui, vei avea grijă să am un avocat bun.

— Tu? Tu l-ai împuşcat pe şobolanul ăla? Un copilaş ca tine?

— Am spus eu că da? mormăi Tony încăpăţânat. Am dorit doar să ştiu dacă, în cazul că voi fi arestat, vei avea grijă să am un avocat bun.

— Poţi să fii sigar de asta. Şi de acum înainte vei fi binevenit ori de câte ori îţi va face plăcere să treci pe aici. Găsesc întotdeauna întrebuinţări bănoase pentru copii curajoşi.

— Mulţumesc.

De la cârciuma lui O'Hara, Tony se duse s-o viziteze pe Vivian la hotelul ei sărăcăcios. Era nervoasă şi plângea, dar dincolo de nervozitatea ei, Tony observă o umbră de ameninţare, care nu

avu darul să-l liniştească. Se întrebă în sinea sa dacă Vivian îşi dădea seama cât de mult însemna pentru el tăcerea sa şi ajunse la convingerea că Vivian ştia.

— Mi l-ai luat pe Al – hohoti ea – aşa că acum va trebui să-mi porţi de grijă cum făcea el.

— Taci! se răsti Tony. N-avea nicio grijă. Astăzi o să-ţi închiriez un mic apartament.

Aşa că în interval de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Tony Guarino comise prima sa crimă, intră ca membru într-o bandă şi îşi luă o nevastă. Evenimentele se precipită în lumea gangsterilor!

Tony nu avea intenţia să părăsească imediat casa părintească; nu de alta, dar familia s-ar fi supărat...

Se îndreptă din nou spre cârciuma lui O'Hara. Un automobil opri la marginea trotuarului, într-un scrâşnet infernal de frâne:

— Ascultă, piciule! strigă o voce răguşită. Vino încoace!

Primul impuls al lui Tony fu să o rupă ia fugă, dar recunoscând automobilul drept unul dintre cele ale brigăzii judiciare, îşi dădu seama că aşa ceva ar însemna adevărată sinucidere. Aşa că se îndreptă, ezitând, spre el.

— Urcă sus! comandă o brută încruntată.

Tony se simţi tras pe sus, apoi automobilul o porni cu toată viteza. Sosiţi la poliţie, cu Tony la mijloc, detectivii urcară la primul etaj, întruna, din „camerele de conferinţă".

— Cred că ai auzit că Al Spingola a fost asasinat astă noapte? îl întrebă cel care părea să fie şeful.

— Da, consimţi, după o scurtă ezitare, Tony. Am citit azi dimineaţă în ziare... Cei şase oameni râseră cu poftă.

— Nu mai spune! – continuă şeful. Partea proastă e că ştiai totul mai dinainte PENTRU CĂ TU Al UCIS PE SPIGNOLA!

— Vi s-a urcat căldura la cap? – întrebă calm Tony.

— Nu încerca să te ascunzi, sau o vei păţi şi mai rău. Ştim cum s-a petrecut totul. Mai bine scuipă tot adevărul şi asta cât mai repede.

— Nu ştiu la ce vă referiţi – răspunse Tony, cu aerul cuiva cara a început să se plictisească.

— Ah, va să zică încerci să faci pe şmecherul?

— Nu. Mă mărginesc să declar adevărul.

— Unde erai noaptea trecută între douăsprezece şi trei?

— Acasă, în pat.

— Poţi să probezi?

— Toată familia mea poate să jure acest lucru.

— De unde ai luat „asta”? întrebă pe nepregătite un alt detectiv, punându-i sub nas revolverul cu care fusese ucis Spignola.

Tony înghiţi în sec, dar cu un teribil efort de voinţă îşi menţinu aparenţa calmă.

— Nu l-am mai văzut niciodată – răspunse el cu încăpăţânare. Se întreba ce anume ştiau cei de la brigadă. Se părea că destule lucruri. Pentru că, în acele zile, poliţia se interesa tot atât de mult de uciderea unui gangster, ca şi de aceea a unui om cinstit şi nu precupeţea niciun efort ca să descopere ucigaşul. Singurul lucru care rămânea de făcut, era să continue bluful.

— Nu l-am văzut în viaţa mea – repetă el, ridicând capul în sus, cu o privire provocatoare în ochi.

Şeful detectivilor îl lovi pe neaşteptate cu dosul palmei peste gură, umplându-l de sânge.

— Încetează cu minciunile – urlă el. Bagă-ţi minţile în cap şi spune adevărul.

— Nu încerca cu metodele astea, fiindcă o să te coste scump! – replică Tony foarte calm, dar cu ochii aruncând flăcări. Am şi eu un frate detectiv şi ştiu metodele pe care le întrebuinţaţi, când vreţi să obţineţi mărturisiri forţate. Am pe deasupra şi oameni influenţi care mă protejează, aşa că mai bine daţi-vă bine pe lângă mine, fiindcă într-o bună zi am să fiu cineva aici în oraş.

— Ce părere aveţi, ce gură are? – rânji unul dintre detectivi. Din toţi laşii cu gura la cer care mi-au trecut prin mână, ăsta e cel mai…

— Am auzit că te-ai plimbat cu una dintre fetele lui Al, în ultimele zile? – îl întrerupse şeful.

Tony surâse.

— Din câte am auzit, jumătate din fetele din oraş erau ale lui Al.

— Da, poate. Dar m-am referit la simpatia cea mare a lui Spingola. Vreau să spun, la blonda cu picioarele de păianjen, care joacă acum la teatrul Veseliei.

— N-o cunosc!

— Nu încerca să negi. Tot cartierul vorbea că ai fost văzut cu prietena lui Al şi toţi se aşteptau să te găsească cu beregata tăiată. Şi acum Al a fost ucis. Ce ai de zis?

— Asta nu probează nimic împotriva mea – se

încăpăţână Tony. Chiar dacă tot ce spuneţi este adevărat. Al avea motiv să caute să mă înlăture, dar eu? Şi în plus, un om de talia lui Spingola, s-ar lăsa împuşcat de un copilaş nevinovat ca mine?

— Are dreptate, piciul – trebui să recunoască şeful detectivilor.

Se produse o mişcare în dreptul uşii şi un om scurt, cu favoriţi şi ochi strălucitori, năvăli în cameră.

— Am un ordin de liberare imediată pe numele domnului Tony Guarino anunţă omuleţul. Apoi cu un gest plin de demnitate, flutură pe sub ochii detectivilor uimiţi documentul.

Toţi rămaseră cu gura că-ascată. Pentru ca un puşti ca acesta să obţină mandat de liberare în termen atât de scurt, exista o singură explicaţie: că avea „legături”. Detectivii n-ar fi visat niciodată că acest copil de optsprezece ani ar fi legat cu lumea gangsterilor în vreun fel oarecare. Dar documentul proba că acesta este adevărul. Şi din moment ce nu dispuneau de suficiente dovezi împotriva lui Tony, ca să-l poată reţine, singurul lucru care le rămânea de făcut, era să dea urmare ordinului şi să-l libereze.

— Îmi pare rău, băieţi! – murmură glumeţ Tony, în clipa când părăsi camera, întovărăşit de avocat.

CAPITOLUL 4

Tony se obişnui curând cu banda lui O’Hara şi găsi tovărăşia plăcută şi bănoasă. La început, irlandezii erau cam bănuitori faţă de străinul care intrase în mijlocul lor, dar când aflară că el

împuşcase pe redutabilui Al Spingola, temerile lor se risipiră, ca ceaţa sub soarele unei dimineţi de vară, şi-l primiră în sânul bandei cu un vădit entuziasm. Tony nu se referi niciodată la lupta pe care o susţinuse, dar nici nu negă nimic atunci când se prezentă ocazia. Dar zi şi noapte, el aştepta o încercare de revanşă din partea oamenilor lui Al. Continua să-şi păstreze „garda de corp”, fără ca să spună cuiva despre acest lucru. Nici măcar tovarăşilor săi. Tony se dovedi curând un element capabil şi fu avansat la rangul de locotenent personal al lui O’Hara. El căută să-l convingă de la început pe acesta, că nu avea de gând să se ocupe de afaceri „mici” şi de găinării ca: Furturi, spargeri de case de bani sau răpiri. Şi, nu după mult timp, dictonul său deveni faimos.

„Nu-mi risc pielea pentru câţiva dolari”.

Pentru el, totul se reducea la un raţionament foarte sănătos, înainte de-a întreprinde ceva, îşi făcea socoteala dacă reuşita îi va aduce beneficii proporţionale cu riscul. Şi dacă găsea că proporţia nu e respectată, refuza să întreprindă cea mai mică acţiune. Nu-i plăcea să facă pe sportivul, nu se dădea în vânt după acţiuni spectaculoase. Lucra singur şi fără riscuri. Prefera şantajul. După cum afirma singur, nu avea niciun rost să fure, atunci când putea să convingă pe un negustor că era mult mai bine să plătească un gaj de zece sau douăzeci de dolari, pentru ca magazinul lui să nu fie prădat. Şi pe o mamă, că era mult mai bine să plătească lunar cinci dolari, pentru ca să nu i se întâmple nimic copilaşului, atunci când vine singur de la şcoală. Şi odată convinse, victimele

lui plăteau tributul mai regulat decât dacă ar fi fost vorba de o asigurare. În plus Tony inventa zilnic câte două sau trei modalităţi de a estorca bani fără riscuri, lucru care ajunsese să-l uimească chiar şi pe O'Hara.

— De ce să răpeşti şi să legi oamenii, sau să le spargi capul, când poţi să discuţi cu ei prieteneşte? Prefer să nu am riscuri şi să mă amuz!!

Tony se bucura din partea tuturor de cel mai desăvârşit respect. Şi ştia motivul: îi mersese vestea că este un „ucigaş". Omorâse numai odată şi atunci în legitimă apărare, totuşi era sortit să apară peste tot ca un ucigaş şi să se bucure tot restul vieţii de avantajeie şi dezavantajele acestei stări de fapt.

Venitul său se ridica acum la trei sute de dolari pe săptămână – lucru nu prea des întâlnit la gangsteri, înainte ca prohibiţia să-i facă milionari şi cu ajutorul lui Vivian, reuşea să se distreze de minune. Închiriase un apartament confortabil şi Vivian părăsise teatrul.

— Nu pot să suport gândul că alţii cască ochii la minunatele tale picioare, păpuşo! – îi spuse el, când ea insistase să continue teatrul. Câştig destui bani pentru amândoi, aşa că te poţi lăsa de meserie.

Fiind tentată, ca toate blondele de altfel, de o viaţă uşoară şi fără multă cheltuială de energie, Vivian se lăsase convinsă. Tony locuia încă în casa părintească, dar se decisese să se mute cu prima ocazie când i se va da prilejul să-şi adune curajul necesar s-o rupă. Fratele său, Ben, aflând de

interogatoriul la care fusese supus, nu găsi ceva mai bun de făcut, decât să-l supună altul interogatoriu acasă. Dar Tony ştia să păstreze tăcerea atunci când trebuia şi să dea cu gura atunci când se simţea nevoia, încât rezultatul fu că îi convinse pe ai săi că nu fusese cu nimic amestecat în uciderea lui Spingola

Sâmbătă seara, puţin înainte de ora şapte, Tony se duse să o viziteze pe Vivian, în noul ei apartament, Era foarte bine dispus;

— Ei, baby, ce facem la noapte? – întrebă el

— Mergem la „Colosimo”.

— Nu, nu-mi place localul. Mai bine la un restaurant din partea de nord.

— Vreau să merg la Colosimo. Buzele ei se încreţiră primejdios.

— Nu, Am spus odată că nu-mi place localul.

— De ce?

— Pentru că toţi oamenii lui Spingola sunt acolo, în special sâmbătă seara.

— Frica? – murmură ea, batjocoritor. Părea să fie foarte prost dispusă.

— Nu! i-o tăie Tony. Dar nu m-am împăcat niciodată cu ideea de-a fi împuşcat pe la spate.

— În regulă. Dacă este aşa, să mergem la Ike Bloom.

— Bine, deşi nu este prea departe de Colosimo. Mergem acolo.

Tony îşi ţinea costumele în apartamentul lui Vivian. Aşa că se bărbieri şi făcu o baie, apoi se îmbrăcă cu grijă într-un costum excelent croit, de burete alb. Dar când ieşi din dormitor, elegant ca un gigolo, avea un revolver în teaca pe care o

purta atârnată de umărul stâng, pe sub haină şi un mic automat în buzunarul din dreapta de la vestă.

Odată la cabaretul lui Ike Bloom, un local uriaş de pe strada 22 a, luară o masă chiar la marginea estradei, de unde puteau să vadă tot localul, fără să poată fi observaţi. Având o largă perspectivă şi găsindu-se în plus şi cu spatele la perete, Tony avea toate motivele să petreacă o seară agreabilă.

Dansară aproape fără întrerupere, luând din când în când câte un apetitiv, inconsistent, dar scump. Din oră în oră, câte un program artistic, îi silea să întrerupă pentru zece minute dansul.

În timpul uneia din aceste prezentări, pe când un uriaş de femeie, încărcată de kilograme de diamente false croncănea despre dragoste sub raze de lună, Tony se ridică deodată în picioare, cu ochii pironiţi pe o femeie care stătea la o masă din partea cealaltă a estradei.

Era o brunetă, uimitor de brunetă, extrem de tânără, îmbrăcată într-o minunată rochie de seară. Uriaşul de lângă ea arăta ca un luptător de greco-romane.

— Ce femeie! – şuieră Tony printre dinţi.

— Unde? – întrebă Vivian.

— Bruneta în alb, de la masa din colţul estradei.

Vivian privi neliniştită în direcţia indicată. Apoi se uită înapoi la Tony.

— Nu-mi dau seama ce găseşti extraordinar la ea, răspunse Vivian înţepat.

— Geloasă?

— Pe aşa femeie? Nici gând. Cel puţin tipul de

lângă ea arată ca un spărgător.

— Poate că ai dreptate în privinţa lui – replică Tony foarte liniştit. Dar există şi profesiuni mai nenorocite. În orice caz, femeia este minunată. Mă întreb cine o fi.

— Vreo cocotă ca toate celelalte, sunt sigură de asta.

— Pun pariu că nu e adevărat – se răsti Tony şi făcu semn chelnerului: Ascultă, cine este bruneta în alb de la masa de colo?

Chelnerul privi într-acolo şi un zâmbet misterios în apăru pe buze.

— Miss Jene Conley – răspunse el.

— N-am auzit de ea niciodată – mormăi Tony.

— Poate că aţi auzit, dar sub alt numie – sugeră chelnerul. Este mai bine cunoscută sub numele de „fata cu revolvere”.

— Dumnezeule! făcu Tony. Ea este „fata cu revolvere”?

— Da, Sir. Deşi cred că am făcut rău că v-am spus, deoarece nu vrem să avem neplăceri cu dânsa.

— Nu, desigur că nu – admise Tony după o scurtă ezitare.

— Cine este „fata cu revolvere”? întrebă Vivian după plecarea chelnerului.

— Am să te lămuresc imediat, păpuşo. „Fata cu revolvere” este faimoasă în lumea gangsterilor şi mă mir că nu eşti la curent cu acest lucru. Cred de altfel că este singurul amănunt în legătură cu viaţa gangsterilor care ţi-a rămas încă necunoscut. În orice caz, iată care este situaţia. Un bun ochitor, este întotdeauna luat la ochi de poliţie şi

percheziţionat oriunde este întâlnit, pe stradă sau în localuri. Nu poate să meargă două case într-o direcţie, fără ca să se împiedice de cineva care să-l percheziţioneze. Aşa că este obligat să meargă întovărăşit de cineva, de obicei de o fată drăguţă, care să-i poarte arsenalul. Nimeni nu poate bănui fata care este cu el şi amicul nostru se poate folosi de armele sale ori de câte ori are nevoie. Apoi le dă imediat înapoi în primire fetei, care dispare imediat, folosindu-se de un taxi sau orice alt mijloc la îndemână. Când este percheziţionat de poliţişti, aceştia pot şti cu certitudine că el este autorul, totuşi nimic nu i se poate pune în sarcină.

— Nu văd nimic excepţional în asta – remarcă Vivian.

— Nu mai spune! Ei bine, te asigur că nu există lucru mai rar şi mai greu de găsit pe lumea asta, decât o perfectă „fată cu revolvere”. Pentru meseria asta trebuie multă materie cenuşie şi o mare doză de curaj. Fata de dincolo, – dacă nu se înşală chelnărul – este cea mai faimoasă dintre toate „fetele cu revolvere”.

Continuară să danseze. „Fata cu revolvere” şi cu partenerul ei, dansau la rândul lor. Şi fascinatul Tony, găsind fata uluitor de frumoasă privită de aproape, nu-şi putu dezlipi privirea de la ea. Trecu un timp, până ce revenindu-şi puţin în fire, îşi dădu seama că un om încearcă să flirteze cu Vivian. Era un bărbat gras şi urât îmbrăcat într-un costum deschis care nu-i venea de loc bine, şi destul de bătrân ca să-şi vadă de treabă. Dansa cu o blondă, pe care o ţinea în braţele sale vânjoase, la fel cum ţine un copil o păpuşă. Evident că

slăbiciunea lui erau blondele. Dar nu părea un tip bine crescut. Băuse cam mult şi nu se silea de loc să ascundă acest lucru. Dădu din cap spre Vivian şi-i făcu cu ochiul, când perechile. Se apropiară la un moment dat. Faţa lui Tony, din negricioasă cum era, deveni cărămizie. Când perechile ajunseră din nou una lângă alta, tipul nu se putu abţine:

— Hei, mititico! – exclamă el cu un rânjet. Îmi acorzi dansul următor?

Tony dădu drumul Vivianei, apucă blonda din braţele grăsunului şi o smulse într-o parte, apoi trânti un pumn drept sub bărbia îndrăzneţului, care nu numai că-l dădu peste cap, dar îl făcu să alunece vreo zece metri de-a lungul parchetului.

— Vino, dulceaţo, hai să ieşim cât mai repede de aici – se repezi Tony, apucând pe Vivian de braţ.

O scară mică, neutilizată, îi despărţea de masa la care şezuseră. Se repeziră la ea şi odată ajunşi, Tony făcu semn chelnerului să vină imediat.

— Straşnic pumn l-aţi făcut să încaseze, Sir – surâse chelnerul în timp ce termina nota. Şi pot să spun că a meritat. Dar o să iasă un scandal formidabil din cauza acestei bătăi. Ştiţi pe cine aţi lovit, nu?

— Nu.

— Căpitanul Flanagan, de la brigada S.

— Oh, Dumnezeule!

Tony aruncă o privire fugară pe nota prezentată, apoi zvârli chelnerului o hârtie de cincizeci de dolari şi apucând-o iar pe Vivian de mână, se repezi afară din local.

— Cine-i căpitanul Flanagan? – îl întrebă aceasta, în timp ce fugeau.

— Şeful brigadei S şi unul din cei mai îndrăciţi detectivi.

— Crezi că o să ai neplăceri din cauza lui?

— Nu ştiu, dar în orice caz, n-o să am niciun avantaj – replică morocănos Tony.

După o sută de metri, Tony încetini viteza, pentru a permite „gărzii de corp” să-l ajungă. Când văzu farurile celuilalt reflectându-se în oglinda retrovizoare, mări din nou viteza.

Opri în faţa casei Vivianai şi aceasta coborî repede din maşină. O clipă mai târziu, un automobil trecu în goană, scuipând foc şi gloanţe, apoi se pierdu în noapte. Vivian dete un ţipăt şi se repezi spre maşină.

— Tony! Eşti rănit?

El se târî afară de sub volan, unde se aruncase când auzise zgomotul motorului celuilalt automobil venind în goană.

— Nu, nu m-au atins – mormăi el. Dar n-a fost vina lor că n-au reuşit. Din fericire pentru mine, eram singur în maşină, altfel n-aş fi avut loc să mă arunc sub volan. Ia ascultă, de ce ai ieşit aşa în grabă din maşină? Nu cumva aveai idee de ce o să se întâmple?

— Vai Tony, se poate să spui aşa ceva?

— Un om spune o mulţime de lucruri, când a scăpat prin urechile acului de la moarte.

CAPITOLUL 5

Căpitanul Flanagan nu întârzie să-şi arate dinţii. Luni pe la amiază un grup de detectivi năvăli în cârciuma lui O’Hara, alese dintr-o privire pe Tony şi puse mâna pe el.

— Ştiam că o să se întâmple – îl linişti Tony pe un uluit O'Hara. Nu avea nicio grijă. Totul o să se termine cu bine. Dar aşteaptă câteva ore, înainte de a scoate ordinul pentru eliberarea mea.

Detectivii îl duseră pe Tony direct la poliţia centrală şi-l băgară în biroul căpitanului Flanagan. Acesta se ridică de la biroul la care stătea şi veni cu paşi măsuraţi spre Tony. Era uriaş, lat în spate şi robust, cu o bărbie bătăioasă, o gură batjocoritoare şi ochi aşezaţi prea aproape unul de altul.

— Vasăzică tu eşti cocoşul care mi-a tras un pumn ieri noapte la Ike Bloom, ai? – mârâi el.

— Da, Sir, răspunse calm Tony. Şi oricare altul ar fi procedat la fel. Şi dumneavoastră aţi fi făcut la fel, dacă cineva ar fi insultat fata cu care eraţi.

— Nu mai spune. Nu pot să-mi închipui că un cocoşel ca tine să aibă cu el o femeie care să se poată simţi insultată de ceva. Aşa că înghite-o!

Şi fără avertisment îi trânti lui Tony un pumn drept peste gură, o lovitură îngrozitoare, dureroasă ca muchia unui pumnal, care aproape îl dădu peste cap, şi-l făcu să-şi ţină respiraţia când simţi durerea întinzându-se în tot capul. Ochii lui scânteiară de furie şi mâinile sale se ridicară încet în sus, ameninţătoare.

— Nu ridica mâinile asupra mea, lichea – mârâi Flanagan. Sau chem de afară o duzină de băieţi şi-i pun să te bată cu bastoanele de cauciuc.

— Nu mă îndoiesc, recunoscu Tony cu amărăciune. Nimic nu mai mira din partea dumneavoastră.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic.

— Cu ce te ocupi?

— Cu nimic rău.

— Nu? Atunci de ce te învârţi mereu prin preajma lui O'Hara? Hai, nu mai sta pe gânduri, mărturiseşte!

— N-am făcut nimic rău.

— Atunci ce anume faci pentru O'Hara?

— Ascult ordine.

— Ah, faci pe şmecherul? – mârâi Flanagan. Îl pălmui din nou pe Tony şi automat întinse mâna spre revolverul pe care-l purta la cingătoare, când văzu pe acesta ridicând mâinile.

— Jos mâinile, tâlharule. O să te învăţ eu să porţi respect mai marilor tăi. Şi hai, mărturiseşte odată, cu ce fărădelegi te ocupi, şantaj, răpiri, sau ce?

— N-am participat în toată viaţa mea la nici o singură răpire şi la niciun fel de tâlhării – răspunse Tony cu mândrie.

— Dar atunci de unde ai bani să-ţi cumperi hainele pe care le porţi şi cum ai făcut de ai cumpărat automobilul care îţi aparţine?

— Asta este treaba mea. Am eu metodele mele.

— Nici nu mă îndoiesc de acest lucru, consimţi Flanagan sarcastic. Şi asta şi vreau să aflu câte ceva despre aceste metode care se pare că ţi-au reuşit. Hai, hai, tinere, îndrăzneşte să mişti din buze, altfel chem băieţii şi-i pun să te „calce" puţin, de n-o să mă uiţi toată viaţa.

— Eu n-aş face aşa ceva, dacă aş fi în locul dumneavoastră – răspunse Tony, cu flăcări în ochi

şi cu un ton foarte ameninţător. Poate că într-o zi am să fiu şi eu cineva în acest oraş şi s-ar putea la atunci să-mi amintesc de dumneavoastră.

— Ce vrei să spui, că ai de gând să-mi plăteşti? – răcni Flanagan.

— Nu văd de ce nu? În fond alţi copoi aşa procedează. Ar fi curată prostie să nu profiţi când îţi dă mâna!

— N-am întâlnit încă un asemenea obraznicgâfii detectivul. Furia Sa era atât de mare, încât gulerul stătea să-i plesnească…

— Ascultă bine, nemernicule, şi bagă-ţi în cap ce-ţi spun. N-am timp de pierdut cu tine. Dar îţi dau douăzeci şi patru de ore să părăseşti oraşul. Şi te sfătuiesc pentru binele tău să mă asculţi. Acum şterge-o!

— Prea bine, înălţimea Voastră. Dar asta nu înseamnă că am de gând să şi plec din oraş.

Şi cu aceste cuvinte de rămas-bun, Tony părăsi biroul căpitanului Flanagan.

Odată în stradă, se îndreptă către cârciuma lui O’Hara, ducând cu el o buză ruptă şi în inimă, dorul de-a ucide. Îi povesti lui Klondyke O’Hara cum decursese întrevederea cu Flanagan şi ameninţările acestuia. „Şeful” păru foarte tulburat.

— Ai nimerit-o rău, piciule, îi spuse el încet lui Tony. Flanagan este cel mai îndrăcit dintre detectivi şi e vai şi amar de acela pe care îşi pune el ochii.

— Să-l ia dracul, îşi dădu singur curaj Tony. În fond nu este cine ştie ce de capul lui.

Tony rămase în oraş dincolo de timpul fixat de

Flanagan. Şi avu curând ocazia să constate că Klondyke O'Hara avusese dreptate. Pentru că avu parte de persecuţii mai îndrăcite decât visase vreodată că ar fi posibil. Fu oprit de câte douăzeci de ori pe zi, în toate locurile posibile, pe stradă, în localul lui O'Hara, chiar şi acasă, cercetat în toate chipurile, percheziţionat şi interogat pentru orice fărădelage se întâmpla în oraş. Nu putea să poarte asupra sa nici măcar un revolver, fiindcă acest lucru ar fi echivalat cu o condamnare. Fără apărare, risca să-şi lase pielea în mâna oamenilor lui Spingola, care continuau să-l urmărească, pentru a-şi răzbuna şeful. Fu o săptămână de torturi pentru bietul Tony.

Detectivii pătrunseră chiar şi în apartamentul Vivianei într-o noapte, şi-l dădură peste cap sub pretextul că sunt în căutarea unor lucruri furate. Şi-i puseră acesteia întrebări, mai mult spre a-şi bate joc de ea.

— Vasăzică, asta este păpuşa pentru care l-ai „măturat" pe Al Spingola? spuse unul, cu un rânjet în direcţia Vivianei. N-am ce să zic, ai avut dreptate. Nu te dor ochii când te uiţi la ea… Vrei să-mi dai întâlnire într-o zi, mititico?

— Ascultă… începu Tony scrâşnind din dinţi.

Dar Vivian i-o luă înainte:

— Nu-mi face o deosebită plăcere să stau de vorbă cu un copoi şi-i evit pe cât este cu putinţă – spuse ea, întorcând apoi capul.

— Probabil n-ai prea avut ocazia să eviţi de multe ori în viaţă – mârâi detectivul. Şi o să ai ocazia să stai şi mai des de vorbă cu noi, dacă o să mai stai cu gorila asta. Aşa că nu face pe

mofturoasa, drăguţo; s-ar putea să ai nevoie de noi într-o bună zi.

Vineri de dimineaţă, Klondyke O'Hara chemă pe Tony în biroul său, o cameră prăfuită, cu un birou hodorogit şi două fotolii, care fuseseră odată aurii. Irlandezul era în cămaşă şi vesta sa atârna de ambele părţi, neîncheiată, reţinută doar de lanţul de aur de la ceas. Pălăria îi era pusă pe ochi, atât de prăbuşită înainte, încât părea că se odihneşte pe vârful nasului. O ţigară de foi, neaprinsă, dar pe jumătate mestecată, ocupa unul din colţurile gurii sale, cu buze pătate de nicotină.

— Stai jos, Tony – îl invită el.

Tony se execută, simţindu-se foarte prost şi întrebându-se ce mai însemna şi aceasta. Ştia că de obicei O'Hara dădea ordinele, stând în colţul tejghelei. Tot acolo primea rapoartele şi în general de acolo îşi făcea toate afacerile. Când se îndura să treacă la birou, trebuia să fie ceva extrem de important.

— M-am gândit toată săptămâna la tine şi la situaţia în care te-ai vârât singur, Tony – începu el. Copoii s-au pus pe treabă, băiatule, şi nu au să-şi găsească liniştea, până nu vor găsi ceva să-ţi pună în spinare. Flanagan este dat dracului şi nu se lasă când şi-a înfipt dinţii în cineva. Mai rău ca un câine turbat. Dacă ai dispune de destui bani, ca să-i poţi fixa un tribut săptămânal, totul s-ar aranja, dar din păcate, nu ai posibilitatea. Aşa că va trebui să te supui. Altfel înseamnă să ne ducem cu toţii de râpă, şi eu şi băieţii. Copoii vin aici în fiecare dimineaţă, încercând să-ţi găsească ceva în cont şi s-ar putea să dea din greşeală peste

altceva. Dacă vor continua, un amănunt nu va întârzia, să iasă la iveală şi asta ar însemna ruina pentru toţi. Ţin mult la tine dar dar nu pot să fiu nedrept cu ceilalţi băieţi, Tony. Nu pot să-i distrug de dragul tău. Aşa că te rog să nu mai vii pe aici.

— Vasăzică mă expediezi? îl întrebă Tony cu răceală.

— Nu-ţi băga prostii în cap. Ţin foarte mult la tine şi doresc să lucrăm mereu împreună, dar pentru moment va trebui să dispari, altfel ochii poliţiei vor fi tot timpul asupra noastră şi asta ar însemna ruina.

— Poate că ai dreptate. Dar cum rămâne cu partea mea, cu veniturile din schemele şi ideile pe care le-am dat bandei?

— Îţi vei primi partea regulat. Ţi-o voi trimite în fiecare sâmbătă noaptea la locul pe care îl vei fixa singur. Şi poţi să fii sigur că nu voi încerca să te înşel. Îţi vei primi partea cuvenită, fără niciun fel de reţineri. Dar mai mult nu pot. Nu pot să risc, ţinându-te în preajma mea. Aş fi nedrept cu ceilalţi băieţi.

Îşi strânseră mâinile şi Tony plecă, gonit din cauză că ochii poliţiei erau aţintiţi asupra lui.

Pe când trecea prin cârciumă, îndreptându-se spre ieşire, unul dintre ciracii lui O'Hara, îi şopti în fugă:

— Am auzit că băieţii lui Al şi-au pus în gând s-o termine cu tine.

— Au mai încercat ei şi înainte – răspunse Tony cu răceală.

— Ştiu asta. Dar de data aceasta sunt decişi. Nu cred c-o să le mai scapi.

— Mulţumesc pentru avertisment – spuse Tony. Văd c-o să trebuiască să port revolverul la mine, fără să mă mai gândesc la riscurile cu poliţia. Tot mai bine să fiu arestat decât să-mi las pielea pe aici.

Tony ieşi cu atenţie în stradă, apoi făcu semn „gărzii” sale, care stătea în partea opusă a străzii, fumând foarte calm o ţigară. Băiatul traversă strada, arătând parcă şi mai fragil decât era. Un băiat de vreo douăzeci de ani, pirpiriu, cu faţa albicioasă, cu o bărbie, aproape inexistentă şi cu ochi care ardeau ca doi tăciuni.

— Am primit o înştiinţare că băieţii lui Spingola sunt pe urmele mele. Şi n-am asupra mea revolverul. Mergem acum acasă să-mi iau artileria. Dar păzeşte-mă bine!

El o porni repede în susul străzii, ochii săi căutând şi scotocind fiecare colţişor, în timp ce celălalt băiat mergea cam la treizeci de paşi în urmă, cu mâna dreaptă băgată adânc în buzunarul din dreapta de la haină.

Vivian devenise cam nervoasă de când cu raidurile poliţiei chiar în apartamentul ei. Aşa că Tony plecă singur la cinematograf.

America intrase în război doar cu câteva zile mai înainte şi pe ecran apăru un apel pentru voluntari. Tony se întrebă, râzând, care vor fi idioţii care se vor lăsa duşi de acest apel. Nu el, în orice caz! Ce datora el ţării sale? Ce făcuse ţara sa pentru el? Râdea încă în sinea sa, când părăsi sala de cinematograf.

Odată ieşit în stradă, Tony aruncă asupra mulţimii o privire circulară, căutând inamici, fie

poliţişti, fie gangsteri. Dar nu văzu niciunul, aşa că o porni voios spre casă, pe jos, deoarece automobilul era încă în reparaţie, din cauza atacului pe care-l suferise în faţa casei Vivianei, sâmbătă noaptea.

Cotind la dreapta de pe strada principală şi apucând-o pe o stradă mai întunecoasă, Tony îşi dădu deodată seama că se mai aud şi alţi paşi, afară de ai săi. Întorcând capul cu precauţiune, Tony văzu pe trotuarul opus, puţin în urma sa, trei oameni, mergând în aceeaşi direcţie. Un fior îi străbătu corpul şi mâna sa pipăi revolverul pregătit în buzunarul din dreapta de la haină.

Primul său gând fu să se convingă că era într-adevăr urmărit şi că totul nu se reducea la o simplă coincidenţă. La primul colţ, o apucă la stânga şi imediat mări pasul. Repede, cei trei oameni traversară strada şi-l urmăriră, aproape fugind, până ce se aranjară iar în poziţia lor favorită, pe trotuarul opus şi puţin în urma sa.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Tony îşi dădu seama că misiunea lor era să-l asasineze şi că nu aşteptau decât locul şi momentul prielnic ca să-şi pună în execuţie planul. Dacă ar fi rupt-o la fugă, n-ar fi făcut decât să precipite focul; dacă ar fi strigat după ajutor, rezultatul n-ar fi fost diferit. Oamenii de prin cartier, ştiau că dacă cineva vrea să-şi conserve viaţa, este recomandabil să nu se ocupe decât de afacerile sale personale. Nu-i rămânea lui Tony decât o singură posibilitate: să aştepte ca ei să deschidă focul şi abia apoi să le răspundă.

Tony, ca toţi gangsterii de altfel, nu-şi dădea

seama de situaţia îngrozitoare în care se găsea, condus la locul de execuţie, nu de un călău, ci de trei. Aceasta, pentru că Tony, ca şi ceilalţi gangsteri, era lipsit de imaginaţie.

La un moment dat oamenii îşi schimbară poziţia traversând strada, spre a ajunge exact în spatele lui Tony.

Cunoscând valoarea elementului „surpriză”, Tony se decise să-şi încerce norocul. Cu rapiditatea unei umbre se refugie într-un gang şi deschise un foc bine susţinut. Revolverele celor trei gangsteri răspunseră din plin şi gloanţele muşcară peretele la mai puţin de o jumătate de metru de Tony, vâjâindu-i apoi pe la ureche. În depărtare, Tony putea să vadă flăcările şi să audă împuşcăturile pe care le triimitea, „garda sa de corp”, care se găsise tot timpul la vreo cincizeci de metri în urmă. Asasinii erau prinşi între două focuri.

Tony, deşi doar pe jumătate acoperit de peretele după care se refugiase, continuă să tragă încet, dar bine ochit. După câteva împuşcături, văzu pe unul dintre urmăritori, căzând şi rămânând nemişcat. Apoi mai văzu căzând un al doilea, dar acesta se ridica aproape imediat şi o rupse la fugă, şchiopătând. Cel de-al treilea nu întârzie să-l imite. Inamicul se dăduse bătut.

În depărtare, Tony auzi specificul „clang, clang!” al maşinii poliţieneşti. Probabil că auziseră împuşcături şi se grăbeau să vadă despre ce, era vorba. Tony se repezi afară din gangul în care se adăpostise, trecu pe lângă corpul nemişcat care zăcea în mijlocul drumului, apoi luă de braţ pe

„garda sa de corp” şi împreună o rupseră la fugă pe o alee întunecoasă care se deschidea la dreapta lor.

— Bravo, ai făcut treabă bună! gâfâi Tony, în timp ce alergau, întinzând băiatului o hârtie de douăzeci de dolari. Am „curăţit” pe unul şi l-am scos din circulaţie pe altul. Dar trebuie să ştergem toate urmele. Aruncă-ţi revolverul peste gardul de colo. Tony azvârli şi el revolverul.

— Acum, chiar dacă suntem prinşi, nu pot descoperi nimic asupra noastră. Dar n-am intenţia să mă las descoperit. Pentru orice eventualitate, la capătul aleii ne despărţim. Caută să ajungi cât mai departe cu putinţă de locul în care am dat lupta, dar nu merge prea repede, ca să nu atragi atenţia asupra ta. Dacă cumva te agaţă, nu m-ai văzut toată seara, ai înţeles? Ai fost la un film. Bine?

Băiatul făcu semn cu capul că a înţeles, apoi o coti la stânga şi dispăru în întuneric. Tony o luă la dreapta. În cinci minute ajunsese destul de departe de locul unde se dăduse lupta. Deşi alergase tot timpul, nu încetase o clipă să reflecteze. Desigur că cel ucis făcea parte din banda lui Al Spingola. Poliţia când îl va descoperi, va şti imediat cine l-a ucis şi de ce şi va începe să răscolească oraşul în căutarea lui. Având în vedere că şi banda lui Al va porni acum o luptă pe viaţă şi pe moarte împotriva lui, Tony găsi că lucrul cel mai nimerit ar fi să se dea puţin la fund, măcar pentru câteva luni. Dar încotro să se ducă? Ce să facă? Şi atunci îşi aminti de apelul pe care-l văzuse pe ecran, în timpul spectacolului. Chicoti singur. Asta ar fi cu adevărat nostim. Se va înrola

în armată.

Să facă acum armata, însemna să se bucure de o seamă de avantaje: nimeni nu se va gândi să-l caute tocmai acolo, va avea prilejul să voiajeze şi încă fără nicio cheltuială, se va antrena în tragerea cu pistolul fără ca cineva să se alarmeze etc.

Războiul nu mai putea să dureze mult, odată ce America intrase şi ea să limpezească lucrurile. Aşa că el se va bucura de o vacanţă de câteva luni, pe socoteala statului.

Între timp, situaţia sa era dintre cele mai proaste. Nu încăpea nicio îndoială că poliţia îl va căuta imediat în toate locurile pe care obişnuia să le frecventeze. Nu îndrăznea să se ducă nici acasă, nici la Vivian, nici la O'Hara.

— Ascultă, Klon – spuse el cu un ton schimbat. Aici este Tony. M-am bătut cu câţiva băieţi din banda lui Spignola. Am omorât unul şi am rănit altul. Aşa că m-am decis să părăsesc oraşul pentru câtva timp, fiindcă copoii n-or să aibă linişte până nu mă vor găsi. Şi aş dori să te văd înainte de plecare. Adu-o şi pe Vivian. Nu îndrăznesc să vin la ea acasă, nici la tine. Aşa că fixează un loc de întâlnire.

— Să ne întâlnim acasă la o prietenă de-a mea, răspunse O'Hara. Apoi îi dădu numele şi adresa. Cred că acolo vom fi în siguranţă cu plec imediat şi te voi aştepta acolo.

Tony mai dădu un telefon Vivianei, apoi opri o trăsură şi o porni spre adresa indicată. Apartamentul se găsea la etajul trei. Tony urcă scările şi bătu semnalul convenit. Îi deschise chiar

O’Hara. Fu condus într-un hol şi prezentat unei blonde „elefantine”, pe nume Gertie.

Tony explică repede situaţia, apoi planul său de a se înrola în armată. O’Hara îl aprobă în totul, promiţându-i să-i trimită Vivianei şi doamnei Guarino, respectiv câte o jumătate din sumele ce i se cuveneau lui Tony, pe timpul cât acesta va fi departe.

Tocmai atunci sosi şi Vivian şi O’Hara, dând dovadă de bun simţ, destul de rar întâlnit la cei din speţa sa, trecu cu blonda Gertie în camera de alături, lăsându-i câteva minute singuri. Repede, Tony îl explică lui Vivian toată situaţia precum şi hotărârea pe care o luase

— Dar s-ar putea să fii ucis, obiectă ea.

Tony rânji…

— Cred că este preferabil decât să stau aici. Ar însemna să fiu „curăţat” de banda lui Spingola, sau trimis câţiva ani la puşcărie de poliţie.

— Dar, Tony, nu pot să trăiesc fără tine! sughiţă Vivian.

— Am aranjat cu O’Hara să-ţi trimită banii mei săptămânal, răspunse Tony, dând dovadă de pricepere în materie de femei. Aşa că nu o vei duce tocmai prost câteva luni până când vin înapoi. Şi poţi să fii sigură că voi veni – nici să nu te îndoieşti de acest lucru. Dar sper – şi vocea lui deveni dură – că te voi găsi aşteptându-mă, nu?

— Da, Tony scump! poţi să fii sigur de asta!

Acum se atârna de el, sărutându-l cu furie şi plângând cu hohote.

— Ah, de-ai şti cum te iubesc! Te implor, întoarce-te cât de curând!

El o sărută cu toată puterea care îl făcuse, să ucidă pentru ea, apoi părăsi apartamentul întovărăşit de O'Hara, hohotele şi rugăminţile ei răsunându-i încă în urechi.

O'Hara îi conduse la South-Bend. Tony stătu tot timpul trântit pe jos, în fund, până ce ieşiră din oraş. În gară, un tren pentru. New York aştepta gata de plecare. Tony avu abia timpul să se suie în el. Două zile mai târziu, Tony făcea parte din armată, departe de toţi inamicii săi. Pe vremea aceea nu se puneau prea multe întrebări, când veneai să te înrolezi…

CAPITOLUL 6

Tony făcu adevărate minuni de vitejie. Detaşat la o companie de mitraliere, îşi uimi superiorii cu calmul său remarcabil în cele mai grele împrejurări. Ofiţerii nu aveau de unde să ştie că riscul nu era ceva nou pentru Tony şi că acestuia i se părea de-a dreptul ciudat faptul că la atac este susţinut de mii da tovarăşi de-ai să-i Tranşeele reprezentau de asemenea o protecţie cu totul nouă, ceva ce nu exista în luptele din oraş. Aşa că pentru Tony, războiul se dovedi a fi o simplă distracţie, în care se azvârli cu tot entuziasmul în mai puţin de şase săptămâni, devenise sergent de companie. Oamenii, fiind ţărani în majoritate şi prin urmare neavând nimic comun cu el, nu-l simpatizau ca om, dar totuşi îi urmau pretutindeni, pentru că avea în el acel ceva care-l făcea şef în ochii oamenilor săi. Într-o noapte, Tony se întrecu pe sine. Lupta se dădea într-o pădurice şi era foarte înverşunată.

În toiul ei, Tony apăruse din întuneric clătinându-se, purtând în spate pe căpitan care era rănit şi ştergându-şi neîncetat sângele care îi intra în ochi. Dar nu găsise în jurul său decât soldaţii cuprinşi de panică, deoarece rămăseseră fără ofiţer sub focul duşman. Tony lăsase binişor pe căpitan, dându-l în grija a doi oameni ca să facă „ce pot” pentru dânsul. Apoi, ştergându-şi liniştit sângele care îl orbea, luase comanda cu un calm desăvârşit.

În zori, spre uimirea sa, Colonelul descoperise pe Tony pe un deluşor şi supraveghindu-şi cele trei companii, pe care le instalase în poziţiile duşmane. Tony sta liniştit, cercetând întinderea cu ochii fără să-i pese de proiectilele care se spărgeau împrejurul său. Picioarele sale erau dezgolite şi pline de noroi iar capul îi era învelit în batiste însângerate şi petice rupte din cămaşa sa; doar gura şi ochii îi rămăseseră neacoperite.

— Extraordinar băiat! exclamase colonelul. Să ia comanda a trei companii şi să le conducă mai bine ca un maior! Dacă nemţii ar fi pătruns în poziţie, am fi fost cu toţii pierduţi.

— Ascultă! se adresă ei într-un târzâu lui Tony din adăpostul tranşeei, de unde încerca să-şi dea seama de poziţia regimentului saucoboară de acolo şi du-te să-ţi pansezi rănile.

— Nu avem ofiţer! răspunse Tony cu încăpăţânate. Majoritatea au fost ucişi în timpul nopţii, iar restul au fost răniţi, aşa că i-am trimis să-i panseze. Nu s-ar fi lăsat duşi la infirmerie dacă nu şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Dar deoarece toţi au leşinat imediat, totul a mers ca pe roate.

Oamenii de aici – şi desemnă poziţia cu un gest larg – luptă minunat când au inamicul în faţă. Dar devin puţin cam nervoşi când proiectilele vin din aer, fără ca inamicul să fie vizibil. Aşa că le port eu de grijă, până la venirea ofiţerilor.

— Să mă ia dracul exclamă colonelul către ofiţerii săi. N-am mai pomenit un asemenea om. Stă şi discută cu mine, aşteptând ca vreun proiectil să-i ia capul!

Apoi ridică vocea, întorcându-se din nou spre Tony.

— Sunt colonelul Riley. Voi trimite pe căpitanul Stone să ia în grijă oamenii dumitale. Şi pentru numele lui Dumnezeu, îndură-te şi coboară imediat de acolo unde te-ai cocoţat! Du-te şi-ţi pansează imediat rănile. Nu mi-aş ierta niciodată să pierd din pricina nemţilor un om de talia dumitale.

Aşa că Tony coborî deda postul său de observaţie, salută pe colonel care-i strânse mâna în tăcere, apoi o pprni, ezitând, către postul de ajutor.

Înainte ca ziua să ia sfârşit, colonelul era în posesia unei povestiri amănunţite, asupra felului cum decursese lupta în cursul nopţii; un raport fu trimis la cartierui general aliat, raport care ar fi făcut urechile lui Tony să ţiuie, dacă ar fi avut ocazia să-l audă. Îi acordaseră Crucea de Război şi D.S.C. – ul şi Tony îi întrebă, pentru ce; făcuse doar ceea ce fusese silit să facă, acelaşi lucru pe care l-ai fi făcut şi într-o luptă de stradă.

Într-un târziu veni şi armistiţiul. Tony fu trimis acasă. Era de altfel preparat pentru această

eventualitate. Fiind un bun jucător de cărţi, luase din timp măsuri şi profitând de naivitatea camarazilor, adunase o mică avere, totalizând suma de şase mii de dolari. Pe aceştia îi purta într-un fel de brâu, împrejurul cingătoarei, pe sub veston. Dar trecuse prin momente, în toiul luptelor din Franţa, când ar fi dat toţi dolarii, doar pentru o oră petrecută cu Vivian.

După ce îl perfecţionase în toate felurile posibile de a ucide şi după ce îl călise tot curajul necesar pentru a se azvârli în orice aventură oricât de hazardată, statul se aştepta acuma ca, după liberarea sa, Tony să devină cetăţeanul cel mai paşnic din lume. Dar se înşela. Era un lucru uşor de cerut oricărui altul. Dar imposibil de cerut lui Tony Guarino!

El veni acasă cu o faţă nouă şi o mulţime de idei pe care de abia aştepta să le pună în aplicare. Idei care urmau să-i aducă profituri excepţionale, deşi în detrimentul colectivităţii. Dar de asta îi păsa lui Tony?

Noaptea din pădurice, care îi adusese lui Tony o faimă de erou şi câteva medalii – pe care le purta într-un buzunar interior, nelăsând să se vadă nici măcar panglicile – îi mai adusese ceva: o cicatrice lungă, vânătă, pe o parte a feţei, cicatrice care se întindea de la lobul urechii până la capătul bărbiei. Muşchii feţei şi cei din jurul gurii fuseseră pe semne afectaţi într-un fel oarecare de această cicatrice, deoarece colţul din stânga gurii era mereu tras mai în sus, nu prea mult, dar suficient ca să-i schimbe cu totul înfăţişarea. Când surâdea, colţul din stânga gurii

refuza să surâdă, dând feţei sale o înfăţişare destul de sinistră.

Tony părăsi repede, plin de voioşie cazarma, arătând şi mai tânăr şi copilăros în uniforma şi capela corpului expediţionar. Avea o gripă, iar în buzunarul de la tunică, un revolver luat de la un ofiţer german. Îl purtase tot timpul ca amintire.

Acum că ajunsese acasă, primul lui gând fu să o vadă pe Vivian. Dumnezeule! Ce minunat va fi s-o strângă din nou în braţe, să simtă iarăşi lipit de el, vibrând, corpul ei suplu şi tineresc!

Opri un taxi, dându-i adresa, şi ordonă şoferului să nu se prea uite la „stopuri”. Ochii săi înfometaţi, recunoscură de departe clădirea, chiar pe întuneric. Privirea lor alerga acuma în căutarea apartamentului unde petrecuse atâtea ore fericite. Da, era lumină! Vivian era acasă! Asta numai dacă mai locuia acolo. Strânse din dinţi la gândul unei asemenea posibilităţi.

Dar faţa i se înseninã. Vivian promisese că îl va aştepta. Îşi reaminti cum plânsese cu sughiţuri şi cum jurase în noaptea plecării sale.

Dădu şoferului un bacşiş, care făcu pe acesta să se uite aiurit în urma lui, apoi intră în bloc, căutând să descifreze numele de pe cutiile de scrisori. Da, era în acelaşi loc – Vivian Lovejoy! Ce surpriză plăcută îi va face sosirea lui. Nu-i mai scrisese de două luniavusese atâtea de făcut. Încercă uşa de la intrare, în speranţa că o va găsi deschisă. Da, era deschisă. Urcă cu repeziciune scările, apoi, aproape ţinându-şi respiraţia, bătu la uşa atât de familiară de la etajul trei. Auzi un fel de umblet grăbit înăuntru, dar nimeni nu veni să

deschidă. Bătu din nou, tare şi nerăbdător.

Atunci uşa se crăpă puţin. Mâinile lui Tony, deja în aer, pregătite pentru îmbrăţişare, recăzură de-a lungul corpului, ura ţâşnind din ochii săi în flăcări. Pentru că, în deschizătura uşii apăruse un om, un bărbat cu faţa de şoarece, destul de tânăr, cu aparenţă de escroc, dar cu buze senzuale şi cu un nas pasional. Era în cămaşă şi cu mânecile suflecate:

Cu un brânci împinse uşa de perete, răsturnând aproape pe omul din prag, apoi pătrunse în hol.

— Unde este Vivian? întrebă el.

Vivian apăru grăbită din dormitor, îmbrăcată într-un elegant negligee pe care îl cumpărase Tony. Pe dedesubt n-avea decât pijama, iar picioarele îi erau goale.

— Cine eşti tu? întrebă ea furioasă şi cum de îndrăzneşti să intri astfel în casa mea?

Tony simţi că se înăbuşe; nici măcar nu-l mai recunoscuse.

— Sunt eu, Tony. Ştiu că m-am schimbat puţin şi degetele sale pipăiră îngrozitoarea cicatrice care îi brăzda obrazul – dar credeam că tu nu m-ai…

— Tony! exclamă ea, apropiindu-se pentru a-i examina mai bine faţa. Dar rapoartele care au parvenit anunţau că ai fost ucis încă de acum şase săptămâni; a scris despre asta în toate ziarele.

— După cum vezi s-au înşelat. Sunt din nou aici, şi mai întreg ca niciodată

Atunci îşi reaminti de omul care deschisese uşa şi care acum stătea în spatele său,

neîndrăznind să se mişte. El se întoarse, privindu-i pe amândoi, acuzator

— Cine este? întrebă el, arătând cu capul către omul cu faţa de şoarece. Şi tonul cu care pusese întrebarea, făcu să treacă un fior rece prin spatele lui Vivian.

— Un prieten de al meu, răspunse ea, după o ezitare.

— Un prieten de-al tău, ai? repetă Tony cu amărăciune, privind cu dispreţ spre celălalt.

Se întoarse în loc şi se năpusti în dormitor. În dulap, laolaltă cu lucrurile lui Vivian, găsi o pereche de pantofi bărbăteşti, şase costume de haine şi chiar şi o pijama. Acolo stătuseră lucrurile sale înainte de a pleca la război; dar ele nu mai erau de mult, ci aruncate cine ştie pe unde, iar locul lor îl luaseră hainele escrocului cu faţa de şoarece. Tony se repezi înapoi în hol, tremurând de furie:

— Vasăzică ţi-ai bătut joc de mine, căţea turbată! rânji el printre dinţii încleştaţi… Cred că l-ai hrănit pe mititelul tău prieten cu banii pe care l-am pus pe O'Hara să ţi-i trimită în fiecare săptămână.

— Nu, Tony, jur, gâfâi Vivian, cu respiraţia tăiată de groază. Mâinile ei se ridicară, încercând să sfarme un cleşte imaginar care îi cuprinsese beregata, înecând-o. Nu mai putea aproape nici să vorbească.

— Tony, nu trebuie să gândeşti aşa. Jur că nu m-am uitat la niciun alt bărbat, până ce n-a sosit raportul că ai fost ucis; jur asta în faţa lui Dumnezeu!

— Dar nici nu ţi-ai pierdut vremea, aşteptând; o femeie nu se culcă cu un om în prima seară când îl cunoaşte. Nici nu te-ai mai ostenit să cercetezi dacă raportul era sau nu conform cu realitatea; n-ai aşteptat să vezi dacă mai vin înapoi, după cum vezi că s-a întâmplat. N-am văzut în toată garderoba ta un singur veşmânt de doliu; toate la fel de trăsnite şi viu colorate ca totdeauna. Drept să spun, ai ţinut foarte mult la mine, până ce ţi-ai văzut stomacul plin!

Deodată văzu roşu; mintea sa fu paralizată de furie. Automat, mâna sa se încleştă pe revolverul din buzunarul vestonului…

— Puţin ţi-a păsat de mine, fiică a unui harem de e…

Ultimul cuvânt pe care i-l aruncă, fu acoperit de zgomotul detunăturii. Vivian duse mâinile la beregată şi se prăbuşi ca un maimuţoi desfundat, o bucată de carne însângpratată. Omul o luă la fugă şi căută să se adăpostească în spatele unui fotoliu. Dar Tony îl doborî ca pe un câine. Apoi ascunse sub perna unui fotoliu supraîncărcat arma ucigaşă, după care părăsi în grabă apartamentul, încă ducând cu sine geamantanul cu care venise.

CAPITOLUL 7

Trecuse de miezul nopţii. Niciun om nu era în preajmă. Îşi reaminti că nimeni nu-l văzuse intrând. Aşa că se simţi liniştit. Nimeni nu putea depune mărturie împotriva sa.

După ce trecuse de primul colţ, opri un taxi şi-i dădu adresa unuia dintre cele mai mari hoteluri din oraş. Poliţia, chiar dacă va porni în căutarea

lui Tony Guarino, nu se va gândi să-l caute tocmai într-un hotel de lux.

Întâlni o mulţime de uniforme pe străzi şi chiar şi în holul hotelului la care trăsese. Prin urmare nu putea fi uşor de remarcat. Se înscrise sub numele de J.H. Stevens din Denver, Colo., şi fu condus într-o cameră elegantă, prevăzută cu baie personală:

Îşi scoase tunica şi se tolăni într-un fotoliu, unde se lăsă pradă gândurilor. Aprinse o ţigară, memorându-şi cum a ucis-o pe Vivian şi pe noul ei prieten. Nu mai încăpea nicio îndoială. Trei sau patru focuri trase de Tony cu un Lueger, ar fi pus capăt cuiva la câteva sute de metri. Dar la distanţa aceea!

Vivian nu-l iubise niciodată; îşi dădea acum seama că aceasta fusese realitatea. De fapt, simţea un fel de uşurare că-i închisese gura pentru totdeauna. Ar fi putut să-l dea de gol oricând şi ar fi putut fi arestat pentru uciderea lui Spingola. Şi cum Vivian era extrem de geloasă şi capricioasă, acest lucru n-ar fi întârziat să se întâmple. Acum, că era moartă, Tony putea să respire mai în voie.

Vasăzică în oraş se zvonise că a căzut pe front? se întrebă dacă nu era tot vreo minciună de-a lui Vivian, cu care încercase să-i justifice purtarea pe care o adoptase. Trebuia să se convingă, de acest lucru, pentru că viitorul său depindea în mare măsură de adevăr. Dacă Vivian nu minţise, viitorul său se prezenta în cele mai plăcute culori.

Se întinse şi apucă receptorul care se odihnea

lângă cotul său, apoi formă numărul lui Klondyke O'Hara.

— Aş dori să vorbesc cu Klondyke O'Hara, spuse el pe un ton schimbat.

— Klondike a trecut într-o lume bună acum şase luni, îi răspunse o voce necunoscută.

— Rău de tot, se lamentă Tony. Am fost departe câtăva vreme, aşa că aflu abia acum această veste proastă. Voiam însă să dau de un tip, pe nume Tony Guarino, care lucra cu Klon. Poţi să-mi spui unde să-l găsesc?

— Tony Guarino? Aha! deşteptul care a devenit subit patriot şi s-a înrolat în corpul expediţionar? A fost ucis în Franţa, cam cu vreo săptămână înaintea armistiţiului.

— De unde ştii că a fost ucis?

— A apărut în ziare o listă de morţi şi răniţi şi numele lui figura printre primii. Ascultă, dar cine eşti tu?

Dar Tony închisese deja telefonul. Şi în ochii săi se aprinse o flacără de uşurare. Vasăzică era adevărat. Toţi de acasă îl credeau mort. Poliţia şi banda lui Spingola nu mai erau în căutarea lui Tony Guarino.

În plus până şi aspectul său se schimbase din pricina cicatricei. Faptul că nici măcar Vivian nu-l cunoscuse, dovedea din plin acest lucru. Tony Guarino era mort; noul Tony îşi va începe viaţa ca un om nou născut. În felul acesta, familia sa va suferi mai puţin. Probabil că ai săi îl plânseseră deja ca pe un mort. La ce bun să schimbe ceea ce orânduise soarta. Râse tare. Ce şansă!

Se trezi târziu, după ce dormise ca un

buştean; coborî la un magazin alăturat şi-şi cumpără un costum de haine. Apoi, lăsând instrucţii ca pachetul să-i fie trimis în cameră, cumpără câteva jurnale şi-o porni în sus pe scări. Odată în cameră, încuie uşa, apoi se cufundă în lectura ziarelor.

Uciderea lui Vivian şi-a amantului ei, figura la loc de cinste „pe pagina întâia a tuturor ziarelor. Şi toate ziarele o prezentau drept un mare semn de întrebare. Nu putea fi descoperit mobilul crimei. Cel asasinat era Merlin, supranumit Broscoiul, proprietarul unui tripou din partea de nord a oraşului şi faimos contrabandist. Arma cu care fusese înfăptuită crima nu fusese încă găsită. Asasinul nu lăsase niciun indiciu în urma sa. Nimeni nu fusese văzut pătrunzând în apartament în noaptea crimei. Cu anchetarea cazului fusese însărcinat sergent-detectiv Ben Guarino.

Tony citi ultimul rând de trei ori, apoi râse cu lacrimi. Vasăzică Ben era detectiv-sergent. Perfect! Perfect! N-ar fi interesant să se întâlnească într-o bună zi? Fata lui Tony luă o expresie ameninţătoare. Poate că n-ar fi tocmai atât de interesant!

Când sosi pachetul cu hainele, Tony şi le îmbrăca, apoi coborî în stradă. După consumarea unui suculent breakfast, plecă să viziteze locurile copilăriei. Tentaţia de a trece prin faţa băcăniei unde stătea bătrâna lui mama fu aproape dureroasă; dar Tony făcu un efort de voinţă şi se îndreptă în partea opusă. Întâlni mulţi oameni pe care îi cunoştea, dar nimeni nu păru să-l recunoască. Nici măcar nu întoarseră capul după

el.

Petrecu tot restul zilei prin barurile cele mai rău famate, ascultând la tot ce se putea asculta şi punând întrebări destul de riscante. Îşi dădu curând seama că situaţia era exact aşa cum se aşteptase. Contrabanda cu alcool era în floare, făcând pe gangsteri milionari peste noapte. Deja izbucniseră certurile dintre bandele adverse. Omorurile trebuiau să înceapă din clipă în clipă.

Un om se ridicase în fruntea tuturor contrabandiştilor şi păstrase supremaţia în acest domeniu câteva săptămâni. Apoi murise, căzând de pe cal în Lincoln-Park, în timp ce lua lecţii de călărie. Ce teribil de prozaică moarte pentru un gangster, care după o experienţă zbuciumată şi violentă, are dreptul să se bucure de o moarte tot atât de violentă!

Locotenenţii săi încercaseră pe rând să-i ia locul. Dar niciunul nu se bucura de suficientă autoritate, ca să ia puterea. Aşa ca banda se divizase, fiecare luând cu sine oamenii credincioşi. Acum oraşul era împânzit de mai bine de o jumătate de duzină de bande, fiecare având un district bine determinat. Niciunul nu îndrăznea să se apropie de districtul vreunui adversar.

Tony îşi dădu seama că în cele din urmă, profitul se va duce tot la acela care va dispune de cea mai bună organizaţie. Pentru că ştia că gangsterii nu aveau în general prea mult simţ al afacerilor şi ca numai revolverul era de ei. Dar în clipa când în mijlocul lor. Se ridica un om care da dovadă de abilitate, situaţia devenea înfloritoare. Când pe lângă forţă dispui şi de inteligenţă,

bătălia este câştigată.

Cercetările pe care le făcu Tony, îi arătară că cel mai bun şef era Johnny Lovo, care îşi stabilise cartierul general la „Cicero”, într-o suburbie mare, dar cam mohorâta, care mărginea oraşul în partea de vest.

Deşi un străin n-ar fi putut să-şi dea seama dintr-odată unde se termina oraşul şi unde începea mahalaua „Cicero”, acesta era un cartier bine determinat, cu legislaţie separată! Băieţii din „forţă” ştiau mai bine de unde începe „împărăţia” lui Johnny Lovo şi mai ştiau ceva: că n-au niciun drept să se amestece acolo. Altfel pielea lor nu făcea prea mulţi bani.

Tony admiră mult timp ingeniozitatea lui Johnny şi găsind „Cicero” drept un cartier general ideal pentru operaţiuni de acest gen, se decise să-i facă o vizită lui Lovo.

Pe vremea aceea, reşedinţa „şefilor” nu era ţinută în secret cum este astăzi, aşa că Tony nu întâmpină mari dificultăţi până ce dădu de Johnny. Îl găsi la primul etaj al unui hotel, a cărui faţadă arăta mai bine decât reputaţia pe care şi-o făcuse.

Lovo era un om scund, grăsuţ, brunet, de vreo treizeci şi cinci de ani, bine îmbrăcat, cu un diamant mare prins în cravată, cu multe inele pe nişte degete noduroase şi cu un zâmbet permanent pe faţă. În colţul gurii, o nelipsită ţigară de foi, făcută din tutun, mai întotdeauna neaprinsă, dar roasă la un capăt. Lovo fusese întotdeauna faimos în „Cicero”, drept un om care înţelegea să tragă profit de pe urma tripourilor şi viciilor în general. Prohibiţia îi dăduse o nouă

armă pentru câştiguri ilicite.

Tony simţi o deosebită simpatie pentru el de la început. Îşi dădu seama că era un om care nu numai că se pricepea să dea ordine şi să le verifice executarea, dar putea să făurească şi un plan. Dispunea de inteligenţă şi ştia să profite de pe urma ei.

— Am ieşit din armată acum două zile, îi explică Tony fără preliminarii. Aş dori să intru în banda dumitale. Mi-ar plăcea să lucrez cu dumneata.

— Da cine eşti tu? îl întrebă Johnny Lovo, plin de bănuială.

— Tony... Camonte!

— Ai mai lucrat în vreo bandă? Ochii de vultur ai lui Johnny se plimbau pe faţa lui Tonny, scrutând cea mai mică tresărire.

— Da, Sir. Am fost primul locotenent al lui Klondyke O'Hara înainte de război. Dar desigur, aş vrea ca acest lucru să rămână secret; aş vrea să uit zilele acelea.

— Nu te blamez pentru asta. Se câştiga prea puţin.

— Nu-i adevărat – se repezi Tony. Venitul meu săptămânal se ridica la trei sute de dolari.

O lumină de interes apăru în ochii lui Johnny.

— Adevărat? Trebuie să fi făcut dovadă de multă abilitate.

— Desigur, admise Tony fără falsă modestie. Apoi adăugă cu mândrie: Şi niciodată nu m-am ocupat de mici găinării ca răpiri, spargeri etc.

— Înţeleg prea bine – surâse Lovo. Nu-i trebui mult timp ca să-şi dea seama care fuseseră

meritele lui Tony, pe vremea când lucrase pentru, „Klon”. Din păcate va fi nevoie să începi totul de jos, deoarece vreau să mă conving şi eu de aptitudinile tale. Îţi voi da însărcinarea să-mi conduci un autocamion, iar leafa va fi de o sută de dolari săptămânal.

Entuziasmul lui Tony se topi ca prin farmec. Să conducă un autocamion, el care nu fusese niciodată un accesoriu, ci un gangster de prima clasă. El care nu se ocupase decât cu afaceri mari şi rentabile. El, în jurul căruia se crease o legendă în timpurile dinainte de război.

Dar îşi aduse aminte de ţelul pe care îl urmărea şi de faptul că nu trebuia să dea de bănuit. În plus nu avea de ales.

— În regulă, Sir, consimţi el. Dar sper că nu voi fi întrebuinţat ca şofer mai mult decât va fi nevoie. Se găsesc destui amărâţi care pot să fie puşi la asemenea treburi.

— Ştii să tragi?

— Mai e vorbă!

— Vrei să spui în timpul războiului?

— Da Dar am mai tras niţel şi mai înainte.

— Foarte interesant. Nu, nu cred că ai să conduci mult timp un camion… Ai revolver?

— Nu

— O să-ţi dau unul… cum stai cu fondurile?

— Foarte bine. Am şase hârtii de-ale mari.

— Bun. Dar să nu mai spui asta nimănui. Şi depune banii în zori la banca de vis-à-vis. Când umbli cu bani mulţi asupra ta, rişti să te roadă moliile. Te aştept mâine la prânz. O.K?

Aşa deveni Tony gangster modern, membru al

uneia din cele mai faimoase bande, al unei organizaţii mari, puternice şi bogate, care colecta mai bine de o treime din veniturile provenite din liqueur, joc de noroc şi viciu, ale unuia din cele mai mari oraşe ale Americii.

Tony îşi petrecu mai tot timpul transportând alcool de la numeroasele distilerii de care dispunea Lovo, la cartierul general din „Cicero” unde băuturile erau preparate. Nu întâmpină nici cea mai mică dificultate din partea poliţiştilor, toţi fuseseră plătiţi de Lovo. Singura preocupare erau „găinarii”, care începuseră să-şi ia nasul la purtare. Dar avea întotdeauna la el două pistoale: un automat de şase focuri şi un altul mai mare, cu butoi. De câte ori Tony se gând ea la „găinari”, buzele sale deveneau o simplă linie roşie în mijlocul feţei, iar în ochi i se aprindea o lumină stranie.

În cele din urmă, Tony avu o idee. De ce să nu fie toate camioanele prevăzute cu caroserie blindată şi cu geamuri încasabile? Astfel şoferii s-ar fi bucurat de imunitate absolută şi odată cu ei şi proprietatea şefului.

Tony îi prezentă proiectul lui Jonny Lovo.

— Minunat! exclamă acesta. O să dau ordin să fie pus imediat în aplicare.

Şi dintr-un buzunar scoase un maldăr de hârtii, alese una de o sută de dolari şi o azvârli peste birou lui Tony.

— Ai condus destul autocamionul. Vino diseară la nouă. Am ceva pentru tine.

Tony se întoarse exact la ora fixată. Se simţea cu totul altfel. Fusese avansat. Ascensiunea lui

începea.

— Banda din partea de nord a depăşit limitele mele şi a împărţit alcool la câţiva din clienţii mei, explică Lovo, în ochi cu o lumină răzbunătoare pe care Tony n-o mai văzuse niciodată: N-aş vrea să pornesc direct la luptă, dacă îmi este cu putinţă s-o evit. Dar aş vrea să le dau o lecţie usturătoare, care să-i înveţe minte să se mai amestece. Vreau să bag frica în cârciumari ca să nu mai îndrăznească să cumpere de la alţi contrabandişti „Iată ce ai de făcut.

Tony ascultă cu atenţie instrucţiile, apoi părăsi biroul lui Lovo, cu buzunarele de la pantaloni foarte încărcate. Cincisprezece minute mai târziu, el intra într-o cârciumă mare dintr-un cartier care se bucura de un renume special în privinţa încăierărilor.

Apropiindu-se de tejghea, el comandă un whisky pe care-l plăti imediat. Apoi se îndreptă foarte calm către un colţ al cârciumii, de unde putea ţine în şah pe toţi cei din cârciumă, fără să rişte să fie luat pe la spate.

În afară de proprietarul cârciumii, mai era totdeauna şi barmanul, se mai găseau în local circa patruzeci de oameni, de cele mai felurite aspecte, lucru la care se putea oricine aştepta, intrând într-o cârciumă clandestină şi încă într-un cartier ca acesta.

Tony aprinse calm o ţigară, apoi cu o mişcare bruscă, scoase la iveală cele două revolvere cd care era înarmat. Unul îl îndreptă către bar, în timp ce gura celuilalt pistol se plimba pe deasupra celor din local.

— Hai, băiaţi, curaj. Trageţi câte o înghiţitură, ordonă Tony, făcându-le cu capul semn să se apropie de bar. Plătesc eu totul.

Toţi îl priveau muţi de uimire. Dar mâinile care ţineau revolverele nu tremurau şi neavând încotro, trebuiră să se supună. Toţi se aranjară paralel cu tejgheaua.

Proprietarul, mai mult decât surprins, începu nervos să servească clienţii, în timp ce privirea lui aluneca din când în când către revolverul aţintit asupra lui.

După ce băură câte un whisky, Tony le ordonă să mai bea câte unul, apoi altul şi altul şi altul. Când whisky-ul fu terminat, oamenii trecură la bere, gin, vin. Tony îi supraveghe, deşi nu mai era nevoie, până ce băură ultima picătură de alcool care rămăsese. Atunci, cu capătul unuia din revolvere, făcu semn proprietarului să se apropie.

— Nu mai cumpăra pe viitor alcool de la banda din nordul oraşului – spuse el încet acestuia. Continuă cu Lovo, cu care ai început. Altfel s-ar putea ca data viitoare când vin, revolverele mele să fie mai nervoase şi să ia foc. Cu bine!

Ieşi din cârciumă, mergând deandaratelea, apoi o luă la fugă vreo sută de metri, coti într-o alee, ieşi într-o stradă învecinată şi acolo opri un taxi.

CAPITOLUL 8

— Bine lucrat, Tony – comentă Lovo când primul raport raporta a doua zi ceea ce făcuse. Trebuie să fi fost extrem de amuzant când i-ai spus cârciumarului că plăteşti tu toate băuturile.

Tony dădu capul pe spate şi râse cu poftă. Ochii lui Tony deveniră ca două lame de oţel.

— N-am spus nimic despre asta, cum se face că ştii?

— Nu, n-ai spus – admise şeful. Dar ştiu că aşa s-a întâmplat. Vezi, trimisesem doi oameni la faţa locului, ca să te ajute în caz că aveai nevoie.

Tony nu se lăsă înşelat de explicaţia dată. Oamenii fuseseră trimişi să-l pândească şi să raporteze cum executase misiunea. Johnny Lovo era mai şmecher şi mai îndemânatic decât crezuse Tony la început.

— Ţi-ai executat minunat misiunea, piciule. În curând am să-ţi încredinţez alte misiuni mai delicate. Şi de acum înainte salariul tău va fi de două sute de dolari săptămânal.

Noua misiune a lui Tony era acum să viziteze baruri şi cârciumi, ţinând sub presiune pe cei care cumpărau deja de la Lovo şi căutând să-i convingă pe ceilalţi să cumpere tot de la el. Era o misiune periculoasă, dar Tony îşi iubea meseria. Avea un „dar de a proceda” cu care nu se putea lăuda niciun alt bărbat la vârsta şi cu cultura lui. Şi ştia să ameninţe cu surâsul cel mai suav pe buze, încât băgase spaima în toţi adversarii. Succesul lui fu surprinzător.

Într-o după-amiază, după ce terminase de făcut câteva „raiduri”, un automobil greoi trase la marginea trotuarului, la doi metri înaintea lui.

— Hei, tinere! mormăi o, voce răguşită. Fă-te încoa!

Tony se întoarse. În automobil erau patru umbre, iar pe la colţurile ferestrelor, apăreau

ţevile a patru mitraliere automate, toate îndreptate în direcţia sa. O clipă avu senzaţia de totală neputinţă a unui om care se îneacă, în timp ce trecutul i se perinda pe dinaintea ochilor ca un fel de caleidocsop. Era oare acesta sfârşitul care îi fusese rezervat de soartă? Să primească moartea din mâinile unor tâlhari din banda de nord? Să încerce să-şi scoată revolverul din buzunar, însemna moarte curată. Acelaşi lucru, dacă ar fi încercat să fugă. Nu avea altceva de făcut, decât să se supună. Se îndreptă spre maşină.

— Ei? spuse el calm, faţa lui netrădând nici cea mai mică urmă de teamă.

— Ascultă tinere! mârâi cel care părea să fie şeful, o brută cu un nas turtit şi ochi mici, cenuşii, ca de granit. Te plimbi de colo până colo, încercând să furi clienţii noştri, obligându-i să cumpere de la Lovo şi banda lui. Ai de gând să încetezi? De data aceasta îţi dăm doar avertisment, cum am mai făcut cu alţi doi oameni de-ai lui Lovo. Dar să ştii că data viitoare te luăm „într-o plimbare”.

Tony se cutremură, când cuvântul „plimbare” părăsi buzele gangsterului cu nasul turtit. Nu exista cuvânt mai temut în lumea gangsterilor.

Automobilul o porni în goană, lăsând pe Tony cu gura căscată, privind în urma lui. Vasăzică fusese ameninţat cu „plimbarea”, cea mai temută răzbunare obişnuită în lumea gangsterilor din America…

O „plimbare” se sfârşea întotdeauna cu moartea – dar ceea ce se întâmpla înainte de moarte era cel mai adeseori îngrozitor. Cadavre de

gangsteri fuseseră găsite fără urechi, fără limbă, tăiate şi maltratate în cele mai deosebite feluri, purtând mărturia unor torturi îngrozitoare, mai înainte ca gloanţele să pună capăt vieţii nenorociţilor în chestiune. „Plimbarea” nu era o simplă măsură de represalii ci servea în acelaşi timp şi ca avertisment pentru ceilalţi.

Tony nu-şi încetă activitatea nici după ce primi avertismentul că va fi luat la „plimbare”. Dar adăugă la echipamentul său, deja destul de voluminos, încă un automat, pus şi mai la îndemână: se păzi cu mai multă atenţie şi reluă obiceiul de a avea o „gardă de corp”, urmându-l la tot pasul.

Într-o zi, pe la prânz, Tony primi un telefon din partea lui Lovo, prin care i se cerea să se prezinte imediat la birou, fiind vorba de ceva important. Îl găsi pe Jonny aşezat la birou, cu faţa sa negricioasă de o paloare mortală, în timp ce în ochii săi întunecaţi se putea vedea licărirea din ochii unui şarpe care se pregăteşte să se repeadă.

— Stai jos! ordonă Jonny. Nu se osteni nici să răspundă nici la salut, nici măcar să zâmbească. Tony îşi dădu imediat seama că ceva foarte serios trebuie să se fi întâmplat. Sau trebuia să se întâmple.

— … Al Swali a fost luat „la plimbare”…

Tony simţi că se înăbuşă, în timp ce faţa îi deveni albă ca varul. Al Swali era unul dintre cei mai buni oameni ai lui Lovo, locotenent principal şi avusese aceeaşi misiune pe care o avea şi Tony. Vasăzică bandiţii tot îşi puseseră în practică ameninţarea!

— Corpul lui a fost găsit la capătul dinspre oraş al parcului Melrose, continuă Jonny cu amărăciune. Avea mâinile şi picioarele legate cu sârmă iar corpul îi era ciuruit de vreo douăsprezece împuşcături. A fost identificat după hârtiile pe care le avea în buzunar şi imediat mi-au telefonat.

— Desigur că banda din nord i-a făcut de petrecanie – murmură Tony mai mult pentru sine, apoi explică lui Lovo felul în care fusese şi el ameninţat cu câteva zile înainte.

— Cred că tu vii la rând – spuse Lovo, după o clipă de gândire. Dar nu te speria. N-o să mai pună mâna nici pe tine, nici pe mine, nici pe vreunul din banda mea, de azi înainte. O să bag frica lui Dumnezeu în ei şi încă destul de curând. Vrei să mă ajuţi în această delicată misiune?

— Absolut că da!

— Bun! Dacă reuşeşti, vei primi o gratificaţie de o mie de dolari. Vino aici diseară la opt, îmbrăcat în smoking… ai vreunul?

— Nu!

— Nu-i nimic. Cumpără-ţi unul. Vei avea nevoie de acum înainte destul de des. Trebuie să arăţi impecabil ca să poţi să duci la bun sfârşit planul pe care l-am alcătuit… Nu uita, diseară la opt şi să arăţi cât mai bine! Vei lucra împreună cu o „fată cu revolvere”.

Tony ieşi în grabă, simţindu-se teribil de emoţionat. Ştia că va trebui să ucidă în noaptea aceea şi acest lucru produce o senzaţie specială, chiar şi celui mai „îmbătrânit în rele” gangster. Şi în plus Lovo îi spusese că va fi întovărăşit de o

„fată cu revolvere”. Tony se întreba dacă nu cumva va avea şansa extraordinară să fie chiar bruneta pe care o văzuse în cabaretul lui Ike Bloom, atunci când bătuse pe căpitanul Flanagan din cauza lui Vivian.

Nu era prea probabil, dar în fond, era o posibilitate. Şi inima lui Tony grăbi bătăile la acest gând. Nerăbdarea sa creştea din clipă în clipă.

Inima îi bătea în ritm de tam-tam, când se apropie la ora opt seara de biroul lui Lovo. Care va fi oare „fata cu revolvere? Cea din cabaretul lui Ike? Tony o spera din tot sufletul. Dorise întotdeauna s-o cunoască. În conformitate cu ordinele, era îmbrăcat în smoking. Şi arăta foarte bine, cu faţa sa zâmbitoare şi corpul zvelt şi tineresc.

Bătu uşor, apoi întoarse clanţa şi se opri în prag. Lovo era aşezat ca de obicei la birou, exact aşa cum îl lăsase Tony cu câteva ore mai înainte. Dar pe un scaun alăturat stătea fata cu revolvere”. Tony o recunoscu imediat şi un suspin de admiraţie i se opri pe buze. Dumnezeule, ce frumoasă era! O brunetă zveltă, subţire, cu o faţă îngerească, scoasă şi mai mult în evidenţă de rochia elegant decoltată pe care o purta. Albeaţa imaculată a rochiei de seară făcea un plăcut contrast cu pielea ei de culoarea fildeşului şi cu părul negru, atât de negru încât avea reflexe albăstrui ca ţeava unui pistol. Dedesubtul ochilor în care luceau licăriri stranii, surâdea o gură minunat arcuită, a cărei formă perfectă era subliniată de culoarea rujului pe care-l întrebuinţa.

— Jane şi Tony – făcu laconic prezentările Lovo. Stai jos, piciule Arăţi minunat.

Tony se lăsă să cadă într-un scaun, simţindu-şi picioarele muindu-se, sub privirea mai fierbinte ca a soarelui din august a ochilor negri dinaintea sa.

— Astă noapte îţi voi încredinţa o misiune de care depinde totul. Poate că va fi prea mare şi prea grea pentru tine. Dar din câte am văzut la tine, nu cred că te vei lăsa cu una cu două şi din moment ce mi-ai fost loial, vreau să-ţi dau o şansă. Desigur, dacă dai greş, nu mai ai nimic comun cu banda mea. Dar nu cred că vei da greş. Vreau să-l împuşti pe Jerry Hoffman!

— Jerry Hoffman! exclamă Tony. Fata tăcu, dar prin ochii ei trecu o licărire de uimire şi de nerăbdare în acelaşi timp.

— Exact – continuă Lovo. Jerry Hoffman, cel mai abil gangster din toată partea de nord a oraşului şi şeful bandei care ne terorizează Niciunul dintre locotenenţii, să-i nu se bucură de destulă autoritate ca să-i ia locul, aşa că moartea sa va însemna sfârşitul bandei. Toţi vor ştii cui se datorează moartea lui Hoffman, dar niciunul nu va ştii omul care l-a executat; asta dacă vei fi destui de abil să nu te dai de gol şi mai ales dacă nu vei da greş. Banda va fi cuprinsă de panică şi nu se va mai gândi la răzbunare. Tinere, jocul pe care ne pregătim să-l jucăm cere o miză mare dar şi câştigul va fi proporţional

— În regulă – spuse Tony laconic. Intru în joc. Cum să procedez?

— Am aflat că Hoffman are invitaţi diseară la Clubul Ambasadorilor.

— Hoffman… la Clubul Ambasadorilor?… exclamă fata, vorbind pentru prima oară. Şi vocea ei joasă, bogată, cu rezonanţe muzicale, făcu o adâncă impresie asupra lui Tony.

— De ce nu? râse Lovo fără veselie. Este surprinzător ce poţi să faci cu banii, indiferent de felul în care i-ai câştigat. Dar asta vom discuta mai târziu. Chestiunea este că Hoffman dă un fel de recepţie, diseară la Clubul Ambasadorilor. Invitaţi foarte selecţi: câţiva judecători, un district-attorney etc. Hoffman nu se va aştepta să fie atacat tocmai diseară, înconjurat de atâţia oameni proeminenţi, aşa că nu va avea garda de corp care-l însoţeşte pretutindeni. Din moment ce nu vă cunoaşte pe niciunul din vedere, va fi foarte uşor să vă îndepliniţi misiunea. Nu vă dau nicio instrucţie cum să procedaţi ca să-l scoateţi din circulaţie. Veţi vedea la faţa locului care este cea mai indicată metodă. Dar să nu veniţi fără să-l fi ucis! Ai revolver la tine, Tony?

— Desigur!

— Dă-l încoace. Astă noapte Jane poartă arsenalul, aşa că tu nu mai trebuie să te oboseşti. Când vei fi gata n-ai decât să-i faci semn să-ţi treacă armele de care ai nevoie. Imediat ce ai tras, dă-i arma înapoi; ea va avea grijă să o ascundă. Dacă cumva vei fi recunoscut de vreun copoi şi vei fi percheziţionat, nu vor găsi nimic asupra ta, înţelegi?

Ezitând încă, Tony dădu revolerul lui Lovo. Apoi băgă în buzunar invitaţia la Clubul Ambasadorilor pe care i-o procurase Jonny şi escortă pe încântătoarea Jane spre limuzina care-i

aştepta.

Clubul Ambasadorilor era cel mai select local dintre toate cluburile de noapte din oraş, care răsăriseră ca ciupercile la umbra protectoare a prohibiţiei. În afară de dans, jocuri de noroc şi hrană excelentă, puteai găsi cele mai fine şi mai variate băuturi. Dar nimeni nu avea permisiunea să intre dacă nu poseda o invitaţie specială. Tony nu avea idee de unde reuşise Lovo să procure invitaţia pe care i-o înmânase, dar după cum spunea chiar şeful, banii făceau minuni în orice ocazie.

O masă mare, special aranjată pentru vreo douăsprezece persoane, indica locul unde se vor aşeza invitaţii lui Hoffman şi Tony reuşi, cu ajutorul câtorva hârtii de zece dolari să convingă pe chelnăr să-i dea o masă alăturată. Masa se găsea la o distanţă de vreo treizeci de paşi, aşezată chiar în faţa uşii de serviciu, ceea ce îi dădea avantajul unei retrageri strategice în caz de pericol. Tony se simţi oarecum nervos în timp ce comandă masa. Era prima oară când lucra cu o „fată cu reveolvere” şi avea o senzaţie stranie când pipăia locul gol unde se odihnea de obicei revolverul său. Dar Jane era atât de calmă ca şi cum ar fi fost vorba de o petrecere obişnuită şi calmul ei avu darul să-l liniştească pe Tony. Dumnezeule, ce frumoasă era! Ce n-ar fi dat Tony să aibă o asemenea femeie!

Flecăriră despre una şi alta în timp ca mâncau. Fata susţinea toată conversaţia. Tony se simţea mulţumit să stea şi s-o privească, bând în cinstea frumuseţii ei. Micile pauze care

interveneau în discuţia lor, îi dădeau prilejul s-o observe şi mai îndeaproape. Şi Tony avu impresia că face progrese spre ţelul pe care şi-l propusese.

Se crea o mare zăpăceală când invitaţii lui Hoffman pătrunseră în local. Proprietarul însuşi, chelnărul-şef şi vreo alţi patru chelnări se repeziră imediat, aranjând pe fiecare invitat la locul respectiv. Tony se convinse încă odată în plus că banii – indiferent de proveninţa lor – făceau întotdeauna minuni.

Corpul lui Tony deveni electric şi se încordă, în timp ce supraveghea situaţia. Îl recunoscu imediat pe Hoffman, un om înalt, greoi, cu faţa congestionată şi părul roşcat, de culoarea nisipului. Tony cercetă cu grijă pe ceilalţi invitaţi; dar nu descoperi pe niciunul care să semene chiar pe departe a gangster sau a „gardă de corp”. Probabil că Hoffman se simţea în deplină siguranţă şi nu adusese cu el pe niciunul dintre acoliţii săi.

Era un fleac să-l cureţe aici în local. Singurul lucru de care depindea reuşita era calmul şi alegerea momentului prielnic. Tony se pregăti, fumând ţigară după ţigară şi adoptând o aparenţă de calm, rezultatul unui lung antrenament în această direcţie. Jane vorbea tot timpul, veselă, despre toate şi despre nimic, dând o aparenţă de familiaritate mesei lor. Tony îşi dădu seama, cu toată încordarea, că fata îşi juca minunat rolul. Încercă şi el să ia parte la discuţie dar firea lui tăcută îl împiedică să se poarte cum ar fi dorit. Nu-şi putea lua ochii de la ţinta vie care se găsea în faţa sa.

Sticlele de şampanie erau mereu desfundate la masa de alături şi toţi păreau foarte bine dispuşi şi fără urmă de bănuială. Tony chemă chelnărul şi plăti nota. Luminile mari se stinseră şi un reflector se aprinse, acoperind doar parchetul din mijloc. Un tânăr îmbrăcat în frac apăru, anunţând că va urma un program artistic, amestecând reflecţiile sale cu spirite de gust dubios. Venise momentul ca Tony să intre în acţiune, acum când atenţia tuturor era îndreptată spre programul artistic care se desfăşura sub ochii lor.

Tony se uită la Jane şi dădu uşor din cap. Fata făcu tot din cap semn că a înţeles. Apoi, cu o aparenţă de afecţiune fata îi luă mâna într-a sa şi o manevră uşor sub masă. Mâna sa atinse genunchiul ei şi un fior de plăcere îi trecu prin tot corpul. Dar fata nu dădu nicio atenţie acestui fapt. Deodată Tony simţi ceva rece şi dur lipindu-se de degetele sale şi mâna sa se încleştă pe un automat de ultimul model. Cu degetul gros, dădu la o parte piedica. Cu mii de precauţiuni, Tony aduse revolverul în poală, apoi îl trecu pe după colţul mesei, tot timpul ţinându-l mai jos decât nivelul mesei, spre a nu fi observat. O femeie începu să cânte o şansonetă comică şi Tony râse, uitând o clipă încordarea care pusese stăpânire pe ei. Apoi apăru şi corul, în timp ce jazzul porni cu o furie nebună. Instrumentele urlau asurzitor în timp ce toţi cei din local fa Ateau tactul cu ce aveau la îndemână. Zgomotul depăşea cele mai îndrăzneţe aşteptări ale lui Tony.

Mâna care ţinea revolverul deveni ţeapănă. Acum nimeni nu-l putea observa. Nici măcar

chelnării nu se găseau prin apropiere. Tony ţinti cu grijă, apoi apăsă de trei ori pe trăgaci, atât de rapid, încât detunăturile se acoperiră una pe alta. Văzu pe Hoffman prbuşindu-se înainte, cu capul pe masă. Dădu revolverul înapoi fetei. Degetele care primiră automatul pe sub masă nu tremurau.

Zgomotul detunăturilor se ridicase deasupra larmei care domnea. Imediat luminile mari se aprinseră şi lumea privi îngrozită o clipă spre locul unde prăbuşit în scaun, într-o poziţie ciudată, zăcea faimosul Hoffman. Pe pieptul cămăşii sale scrobite, până atunci imaculată, apăruseră trei pete sângerii, care se măreau fără încetare. Apoi începu panica. Toată lumea năvăli spre ieşiri, căutând să scape cât mai repede de acolo, spre a nu fi supusă la interogatoriu la sosirea autorităţilor.

Tony şi Jane se amestecară în mulţimea care căuta drumul spre ieşire. În mai puţin de două minute se găseau confortabil, aşezaţi în limuzina care îi aşteptase tot timpul. Maşina gonea cu toată viteza pe străzile pustii. Tony respiră adânc, uşurat.

— Ei bine, s-a făcut! spuse el, calm. Acum, că totul se terminase, se simţea liniştit, ba chiar vesel. Am făcut treabă bună, amândoi. Lovo o să fie mulţumit. N-o să ne uite prea curând. Ascultă, fetiţo, dar ştiu că ai nişte nervi de oţel…

— Orice om care vrea să-şi câştige azi o existenţă, trebuie să-i aibă – răspunse liniştită Jane Conley.

El se întinse şi-i luă mâna într-a sa, mângâindu-i degetele. Fata nu făcu niciun efort ca

să-şi retragă mâna şi Tony simţi o ciudată satisfacţie.

— Probabil că noi doi o să mai lucrăm împreună de aici înainte, spuse el răguşit. Ce-ar fi să fim buni prieteni – vrei?

— Poate că da!

Ascultând un subit impuls, Tony luă fata în braţele sale şi o sărută cu toată ardoarea unei pasiuni puternice şi mult reţinută. Şi ea nu făcu niciun efort să reziste.

CAPITOLUL 9

Moartea lui Jerry Hoffman produse senzaţie în tot oraşul şi zile întregi, toţi îşi puseră întrebarea cine îndrăznise să întreprindă o asemenea curajoasă acţiune. Dar poliţia şi gangsterii erau singurii care se apropiau de adevăr. Ei ştiau cine este responsabil de moartea lui Jy. Copoii îl luară pe Lovo şi-l supuseră unui interogatoriu care dură o zi întreagă. Dar nu putură scoate nimic de la el şi trebuiră să-l elibereze din pricina alibiului de nezdruncinat pe care fusese în stare să-l probeze. Totuşi Lovo se reţinuse să le treacă pe sub nas – cum obişnuiau alţi gangsteri după eliberare faptul că într-adevăr el plănuise uciderea lui Hoffman. Dimpotrivă, calm şi zâmbitor, căutase să-i convingă că nu are nimic comun cu toată această afacere. Dar banda din nord era niţel mai greu de înşelat şi băieţii jurară să răzbune moartea şefului lor, răpus de gloanţele inamice.

Numele lui Tony şi al Janei nu fură menţionate nici măcar o dată în legătură cu uciderea lui Jy. Lovo le dădu câte o mie de dolari şi le mulţumi

promiţându-le să-i întrebuinţeze în orice altă afacere de acelaşi gen. Între timp trimise o splendidă coroană de flori, purtând cartea sa de vizită, la funeraliile lui Hoffman, iar pe Tony începu să-i iniţieze în tainele bandei. Devenise omul său de încredere. De aici înainte nu-l mai trimise în misiuni periculoase, ca de exemplu, şantajarea cârciumarilor. Nu-şi permitea luxul de a pierde un om de talia lui Tony. Tony fu avansat locotenent-aghiotant. Misiunea şa consta acum în transmiterea ordinelor lui Lovo, diferiţilor săi acoliţi şi în primirea rapoartelor de mai mică importanţă, când Johnny era prea ocupat. Niciun detaliu asupra operaţiunilor bandei nu mai era un secret pentru Tony.

Îşi petrecea acum majoritatea timpului disponibil, ţinându-se după Jane Conley. Cu cât se întâlneau mai des, cu atât era mai fascinat de ea. Avea totuşi impresia că fuge de dânsul. Nu se putea lăuda că a prins-o în mrejele sale. Dar, într-un sfârşit, adunându-şi tot curajul de care dispunea, îi propuse să ia o garsonieră împreună.

— Nu mă interesează căsătoria – răspunsese ea, mişcând negativ din graţiosul ei cap.

— Nici pe mine – adăugase repede Tony. Dar cine a spus că este vorba de căsătorie? Am spus că ar fi splendid dacă ai consimţi să luăm o garsonieră împreună.

Din nou Jane scuturase din cap.

— N-am trăit niciodată cu un bărbat.

— Ai fi avut ocazia să constaţi că este câteodată foarte plăcut.

— Poate că da – consimţise ea, privindu-l drept

în ochi. Dar s-ar putea să fie contrariul. Mi-e teamă că totul ar fi prea intim; şi oamenii, chiar dacă se iubesc nebuneşte la început, se plictisesc unul de altul după un timp oarecare.

— Mai este la mijloc… un altul?

— Nu pot să-ţi răspund.

— Dacă aş insista? continuase el, gelos.

Jane râse uşor.

— Totdeauna mai este cineva. O fată cunoaşte în general destui oameni. Totul depinde pe care îl iubeşte mai mult.

— Pe mine mă iubeşti puţin? Era alături de ea şi îi prinse mâna într-a sa, strângându-i-o pătimaş.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Te vei gândi la propunerea pe care ţi-am făcut-o?

— Da, mă voi gândi!

Tony trebui să se mulţumească cu atât. Jane Conley era o femeie foarte ciudată, reflectă el. Se întreba adesea cine era şi de unde venea. Deşi acum era mereu împreună cu ea, încă nu ştia cu cine avea de-a face. Şi se pricepea destul la femei, ca să-şi dea seama că însăşi faptul că era atât de misterioasă, contribuia ca să-i mărească farmecul şi atracţia.

Însă Tony mai avea o mulţime de alte griji pe cap şi fără să pună la socoteală chestia cu Jane. Contrar aşteptărilor, banda din nord îşi găsise un nou şef şi încă unul foarte destoinic. Cel puţin aşa se părea. Un italian, pe nume Schemer Bruno. Circulau zvonuri că îşi trimisese spioni în toate direcţiile şi că se pregătea să pornească o campanie de represalii care va îngrozi oraşul. Că

era lipsit de milă şi că intenţiona să ducă până la capăt pianul lui Jy Hoffman, nu mai încăpea nicio îndoială. A doua zi după declararea sa ca şef al bandei din nord, unul dintre cei mai buni mitraliori al lui Lovo fu luat „la plimbare”. Corpul său fu descoperit, oribil mutilat, departe, pe un drum de ţară. Pe piept avea atârnată o notiţă, pe care erau mâzgălite următoarele cuvinte: „În memoria lui Hoffman”.

— Ştiu eu ce să-ţi spun, Tony: nu-mi place chestia asta – spuse Lovo, după ce cadavrul nefericitului mitralior fu adus la cartierul său general.

— A început să-ţi intre frică în oase? îl întrebă Tony. Acum îl tutuia pe Lovo şi-i vorbea de la egal la egal.

— Pe sfântul Patrick, nu! mârâi gangsterul; dar vorbea ca un om care-şi asumă un aer fioros, doar pentru a masca o slăbiciune morală. Dar oricum, chestia nu-mi place. S-ar putea ca următorul să fiu eu sau tu. Nu am de gând să-mi petrec restul vieţii împuşcând oameni şi ferindu-mă să nu fiu împuşcat la rândul meu.

— Nu te mai gândi la asta! Vom avea noi grijă de ai lui şi vom ciurui pielea acestui Bruno Schemer, dacă nu se astâmpără.

— Nu, nu încă! poate că se va astâmpăra. Nu vreau să fiu tot timpul în război. Reţine mulţi băieţi şi reprezintă o pierdere de timp inutilă.

Tony plecă din biroul lui Lovo dezgustat. Nu-şi dădea seama care era diferenţa dintre ei: Lovo era un om avid după câştig, făcând orice pentru bani, în timp ce el era un luptător, care, călit la şcoala

războiului, învăţase să dispreţuiască viaţa omenească.

În ziua aceea, Tony avu pentru prima oară prilejul să se convingă de contactul strâns care exista între crimă şi lege. Lovo fu chemat la biroul judecătorului de district şi-l luă cu el şi pe Tony, ca un fel de „gardă de corp”. Judecătorul era un omuleţ mic, cu nas turtit, cu o bărbie proeminentă, bătăioasă şi ochi mici, lacomi şi agresivi.

— Să se înceteze cu luptele astea – lătră el către Lovo. Dacă nu…

— Dar eu ţi-am plătit!

— Desigur că ai plătit. Şi o să-mi plăteşti şi de acum înainte, dacă ai de gând să faci afaceri. Dar nu în afacerile tale am intenţia să mă bag. Nu am nimic împotriva lor. Dar trebuie să sfârşeşti odată cu omorurile astea. Faceţi renume prost oraşului şi ceea că este şi mai grav, ziarele au început să fulgere împotriva mea şi a administraţiei mele. Nu vreau să mă amestec în treburile voastre mai mult decât este nevoie, dar odată pentru totdeauna, vă cer să încetaţi cu copilăriile astea.

— N-am nimic împotrivă! Dar sunt mereu provocat de banda din nord.

— Ei spun că tu îi provoci. Azi dimineaţă am discutat cu Schemer Bruno şi mi-a promis că nu va mai comite asasinate dacă banda voastră se astâmpără şi ea. Vasăzică, ne-am înţeles. Nu vreau să mai aud că s-a întâmplat vreun scandal la voi.

Şase luni domni o pace relativă; cel puţin la suprafaţă. Nu se mai întâmplară omoruri dar destule bătăi şi înjunghieri, pentru ca totul să fie

accidental. Rivalitatea dintre cele două bande devenise prea mare, pentru ca lucrurile să se oprească aici; toată lumea ştia că este doar chestiune de timp până ce una din bande va rupe armistiţiul. Cele două bande din sud începuseră să-şi arate şi ele colţii, călcând mereu teritoriul atribuit celor din nord, iar în partea de vest, o nouă bandă luase fiinţă, constituind o ameninţare pentru bandele cu renume deja făcut.

Tony începuse să resimtă inactivitatea. Şi nu se împăca cu ideea că ultimul tur îl avuseseră cei din nord. Mitraliorul lui Lovo rămăsese până atunci nerăzbunat. Bandele străine încălcau teritoriul lui Lovo, cu o regularitate surprinzătoare. Gloanţe rătăcite puneau mereu în pericol viaţa celor din banda lui Lovo, dar acesta nu intenţiona să ia niciun fel de măsuri. Aşa că Tony se decise să pornească singur o ofensivă de represalii. Dar tocmai atunci se întâmplă ceva, care modifică tot planul de acţiune.

Johnny şi cu Tony mâncau la o masă de la parterul unui restaurant dintr-un hotel, proprietatea bandei. Deodată de afară răsunase un stacatto de mitralieră şi geamurile începură să cadă în bucăţi, în timp ce gloanţele şuierau prin sală. Cu o mişcare bruscă, Tony răsturnase masa şi trântise pe Lovo sub ea. Recunoscuse zgomotul specific al armelor cu care trăgeau cei de afară. Mitraliere portative!

În noaptea aceea Tony nu dormi, frământat de gânduri. De ce nu se gândise mai înainte să utilizeze mitraliere portative? Cum de nu se gândise să se folosească de ele, tocmai el, expert

la mitraliere portative? În orice caz, îşi spuse el biruit de somn, mai bine mai târziu decât niciodată. Va avea grijă să le dea celor din nord o doză din propria lor doctorie!

Încercarea de a-l ucide pe Lovo, fusese cea mai îndrăzneaţă lovitură din toate pe care şi le permiseseră cei din nord. Puţin lipsise ca încercarea lor să fie încununată cu succes. De fapt, reuşiseră în parte. Lovo fusese rănit la umăr. Nu grav, dar destul pentru ca în ochii lui să apară privirea unei fiare încolţite, privire care nu l-a mai părăsit niciodată. Johnny nu fusese niciodată un luptător în adevărata concepţie a cuvântului. Nervii lui nu erau destul de puternici să reziste la o asemenea încordare.

Încercarea de a-l ucide pe Lovo, îl umpluse de furie pe Tony. El simţise că era un semn de dispreţ la adresa bandei. Şi aşa ceva nu putea permite. Fără să spună un singur cuvânt cuiva, reuşi să-şi procure o mitralieră portatvă. Apoi, într-o bună zi, porni un război pe cont propriu.

Cartierul general al bandei din nord se găsea la primul etaj al unei clădiri care avea la parter o florărie. Aceasta fusese proprietatea şi slăbiciunea primului şi celui mai mare şef al bandei Dean Martin. Dean fusese ucis în mijlocul florilor sale, fiind primul şef de bandă de după războiul mondial, care căzuse sub gloanţele duşmane. Florăria, care se găsea exact vis-à-vis de o mare catedrală, era situată pe o stradă cam pustie şi întunecoasă în timpul nopţii.

Tony se urcă într-o noapte în una din maşinile bandei şi ordonă şoferului să-l conducă încet prin

faţa prăvăliei. În poală, ţinea o minusculă mitralieră portativă. Pe când maşina trecea încet prin faţa florăriei, Tony duse calm mitraliera la umăr – era de cel mai modern tip – şi trimise un adevărat duş de gloanţe, măturând şi parterul şi primul etaj al clădirii. O lumină care fusese aprinsă la etajul întâţ, se stinsese de cum începuseră împuşcăturile, aşa că Tony nu putea şti ce pagubă cauzase. Dar era sigur că destule, şi-şi aprinse surâzând o ţigară, în timp ce maşina se îndepărta în goană de scena masacrului. Le plătise o poliţă de mult datorată. Pentru moment scorul era de unu la unu.

CAPITOLUL 10

La început Tony considerase lunga cicatrice care îi brăzda obrazul drept o adevărată binecuvântare, din pricină ca îl făcea de nerecunoscut. Dar după un timp începuse s-o privească ca pe un blestem. Făcea să fie remarcat. Deja, nu numai membrii bandei lui Lovo, dar toţi gangsterii din oraş îl cunoşteau sub numele de „Scarface” Tony. Şi nu era în planul său să fie atât de uşor recunoscut de oricine.

Simţea de asemenea ca cicatricea dăuna raporturilor sale cu Jane Conley. Femeile nu reuşesc să iubească oameni desfiguraţi sau care poartă semne de orice fel şi cicatricea pe care o avea el, nu contribuia deloc să-l înfrumuseţeze.

Tony şi cu Jane erau acum prieteni buni. Ieşeau mereu împreună, se duceau peste tot şi în general se vedeau destul de des. Totuşi Tony simţea că nu mai făcuse în sufletul ei niciun

progres, din prima seară când împreună, terminaseră cu Jy Hoffman. Dar farmecul ei părea că-l ademeneşte tot mai mult pe Tony. Aşa că-şi luă inima în dinţi într-o seară, şi-i vorbi:

— Ascultă fetiţo, te iubesc mai mult decât aş putea vreodată face să mă crezi. Nu sunt bun de gură şi nu cred că aş putea să te încânt cu vorbe. Dar dă-mi şansa să-ţi probez cele spuse. Te rog, răspunde „da" la propunerea pe care ţi-am făcut-o acum câtăva vreme.

Jane îl privi drept în ochi şi privirea ei îi aprinse sângele în vine.

— Ne-am înţeles! răspunse ea. Mâine începem să căutăm un apartament.

— Este adevărat, Jane? ţipă Tony, aproape ieşit din minţi de bucurie.

— Voi încerca o lună să văd cum merge. Dacă la sfârşitul acestei perioade nu voi fi mulţumită de… tot, te voi părăsi şi nu vei avea dreptul să spui nimic, nici măcar să mai încerci să mă vezi, dacă îţi voi cere acest lucru. Admiţi condiţiile mele?

— Desigur…

— Foarte bine. Dar să nu uiţi că va trebui să ţa respecţi.

— Şi dacă vei fi mulţumită şi fericită?

— Aranjamentul va dura în acest caz o perioadă mult mai îndelungată! răspunse ea, liniştit.

Tony plecă spre casă în seara aceea, aproape sufocându-se de satisfacţie. În sfârşit, câştigase! Minunata creatură pe care o dorise atâta amar de vreme va fi a sa, chiar pentru o lună, dacă nu

pentru mai mult. Dar avea intenţia să facă şederea de o lună atât de plăcută, încât lucrurile să nu se oprească la sfârşitul ei.

Nu pomeni nimic despre planurile sale lui Lovo, când se întâlniră în dimineaţa următoare. Aparte de orice alt considerent, era o chestiune pur personală şi nu avea de ce să-l intereseze pe Lovo. Pe lângă asta, şeful părea extrem de preocupat. Tony urmări cu coada ochiului felul în care păşea nervos de la un capăt la celălalt al biroului, cu privirea aţintită fără să vadă, când în tavan, când la podele şi înfricoşată ca aceea a unui biet animal fugărit. Ce-l tulburase pe Lovo?

— Aş vrea să-ţi vorbesc, Tony – se îndură el în cele din urmă să spună. Vrei să stai jos?

Tony se aşeză la celălalt cap al biroului, simţind că ceva nenatural plutea în aer. Evenimente importante erau în pregătire. Într-un târziu Lovo se aşeză şi el într-un fotoliu şi-şi aprinse o ţigară.

— Am auzit că ai făcut un raid şi ai „măturat” florăria bandei din nord.

— Ei şi? răspunse Tony, neliniştit la gândul că va fi mustrat.

— Foarte lăudabil din partea ta, dar nu trebuia să-ţi rişti viaţa. Ceea ce ai făcut a fost teribil de periculos. Fereşte-te pe viitor!

— Voi încerca. Dar m-am distrat teribil.

— Cred şi eu. Dar nu toţi gândesc ca tine. Spre exemplu, eu unul, nu sunt ca tine. Aş prefera să lucrez în linişte şi pace şi să fac cât mai mulţi bani. Când intră în acţiune şi mitralierele portative însă, nu mai este nimic de făcut pentru

unul ca mine. Tony, am bani destui! mai mulţi decât aş putea cheltui până la sfârşitul vieţii, ducând o existenţă normală. Aşa că mă voi retrage. Cred că voi petrece o vacanţă la Monte Carlo sau în Havana, sau în oricare alt loc unde poţi să simţi viaţa din plin.

— Cât timp?

— Ani de zile. De fapt, mă cam îndoiesc că mă voi mai reîntoarce vreodată.

— Dar banda? Nu poţi s-o laşi să se rupă în bucăţele!

— Ar fi o ruşine să las o asemenea organizaţie să se strice, nu? Ei bine, altcineva nu poate s-o conducă?

— Desigur! apoi amintindu-şi cui vorbea, adăugă în grabă;

— Poate că nu tot atât de bine, cum ai condus-o tu, dar destui ca să ţină băieţii la un loc şi să nu dea cu piciorul la câştigurile importante care ne vin acum.

Vocea sa deveni un geamăt, când pomeni de câştigurile pe care riscau să le piardă.

— Ştiu asta, consimţi Lovo. Nici eu nu vreau să renunţ la acest profit. Ascultă Tony, crezi că tu ai putea să conduci banda mea?

— Sunt sigur de asta. Numai de mi-ai da şansa să probez ceea ce spun!

— Ei bine, ţi-o dau! Este o mare responsabilitate pentru un tânăr ca tine, dar voi încerca. Cred că vei reuşi. Eşti capabil şi mi-ai probat-o. Acum ascultă: îmi vei trimite în fiecare lună jumătate din câştigul net pe care-l încasezi. Voi avea grijă să-ţi comunic din timp locul unde să-

mi trimiţi banii. Dacă nu vor sosi regulat, ei bine… va trebui să mă întorc şi să… fac alte aranjamente.

Ochii lor se întâlniră şi se înţeleseră dintr-o privire.

— Din cealaltă jumătate, vei reţine pentru tine două treimi, iar o treime o vei da primului meu locotenent, Steve Libati.

— Vrei să lucrez cu Libati? întrebă Tony îngrozit de asemenea perspectivă. Nu-l putea suferi pe Steve Libati.

— Da. Este mult mai bătrân în meserie decât tine şi poate să-ţi dea din când în când sfaturi valoroase. Pe lângă asta, mi-a fost întotdeauna loial şi sunt convins că nu lucrează decât pentru binele organizaţiei. Dacă… ceva ţi s-ar întâmpla, Steve va deveni şef.

— Libati cunoaşte acest aranjament?

— Nu încă. Dar am să-i spun peste o oră sau două, după ce vom pune la punct împreună câteva amănunte.

Mai bine de două ore, fostul şi viitorul şef discutară despre diferitele probleme ale bandei. Tony se mulţumea să dea din cap afirmativ la toate câte spunea Lovo, dar în mintea lui alcătuia un pian de campanie, care urma să aducă organizaţia lui în fruntea organizaţiilor din oraş. Ochii lui Tony luceau ciudat, în timp ce prin minte i se perindau fazele planului său îndrăzneţ.

În cele din urmă, Libati fu chemat în cameră şi pus la curent cu situaţia. Era o brută de vreo treizeci şi cinci de ani, un gangster de şcoală veche, de tipul celor care poartă pulovere şi pălărie necălcată. Tony avusese ocazia să-l vadă

stând la masa cea mare de la o cafenea, ţinând într-un colţ al gurii o ţigară de foi pe jumătate mestecată, în timp ce din celălalt colţ al gurii îi ieşeau sunete răguşite. Libati avea pretenţia că stă de vorbă. Steve avea ochii cenuşii, un nas puţin turtit într-o parte şi o gură lacomă, care rânjea tot timpul, cu o expresie răutăcioasă.

Tony nu-l putea suferi şi Libati dăduse dovadă de aceleaşi sentimente faţă de el. Reprezentau două epoci prea îndepărtate în istoria gangsterismului, ca să se potrivească. Steve era un gangster dinainte de război, care iubea doar forţa şi nu se supunea decât ei. Tony era un gangster modern, „om de afaceri”, pentru care nu avea însemnătate decât inteligenţa. Forţa venea pe planul al doilea pentru el.

Mai mult decât atât, Tony nu avea încredere nici în abilitatea, nici în loialitatea lui Libati. Nu-l văzuse niciodată la lucru şi nici nu auzise pe nimeni vorbind cu admiraţie despre el, în afară de Lovo. Şi resimţea cumplit faptul că Lovo i-l pusese pe Libati în spate, ordonându-i să-l întrebuinţeze ca locotenent. Se ştie că fiecare şef îşi alege singur locotenenţii. Dar deja Tony luase hotărârea că dacă individul nu-i va da satisfacţie, se va lipsi de serviciile sale şi încă fără să se tocmească. Existau destule metode…

— Ei, piciule, o s-o ducem de minune împreună, nu? exclamă Libati, cu o aparenţă de mare afecţiune, când condiţiile abdicării lui Lovo îi fură comunicate. Dar în ochii lui strălucea o flacără ciudata care nu avu darul să liniştească pe Tony. În glasul său se desluşea o notă de

superioritate, care îl irită şi mai mult pe băiat.

— Sper că da – răspunse el tăios, apoi se întoarse din nou către Lovo.

Tony părăsi hotelul pradă celor mai amestecate sentimente. Era bucuros desigur, că fusese avansat la rangul de şef absolut, pentru că avea în sfârşit prilejul să ducă o campanie aşa cum dorise şi să facă organizaţia să ajungă în fruntea tuturor celor din oraş. Dar resimţea teribil faptul că fusese împovărat cu Steve Libati. Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât era mai dezgustat. Nu avea încredere în Steve. Putea să vadă în el cel mult un spion al lui Lovo şi un încurcă lume. Numai de ar reuşi să limpezească cât mai curând această problemă!

Se întâlni cu Jane şi porniră împreună în căutarea unui apartament. Îi spuse despre avansarea sa şi Jane păru mai bucuroasă decât un copil care primeşte o jucărie nouă – Ce prilej minunat! exclamă ea. Vei putea să te retragi în câţiva ani cu o sumă destul de frumoasă, dacă vei şti să ţii băieţii în frâu.

— Cine ţi-a spus că intenţionez să mă retrag? întrebă el. Vreau să trăiesc din plin această viaţă minunată. Crezi că dacă acum sunt şef, mă voi închide într-un birou blindat şi voi lăsa pe alţii să se distreze? Nu! Am de gând să particip la toate luptele în prima linia de foc şi o să mai facem câteva „năzbâtii” împreună, fetiţo! Ca atunci cu Jy Hoffman. Dacă mi s-a încredinţat această bandă, înţeleg să răsplătesc încrederea care mi s-a arătat. Ori devin cel mai mare gangster din oraş, ori nu va mai exista vieţuitoare în el în câteva luni.

Găsiră un apartament elegant mobilat într-un bloc de pe o stradă centrală. Chiria era exorbitantă, dar casa le plăcea şi în plus, Tony era „cineva” acum, şi-şi putea permite mici capricii. Închiriară apartamentul pe o lună şi Tony plăti chiria cu bani gheaţă. Ziua următoare îi găsi instalaţi în noua lor locuinţă, Jane mai fericită decât o mireasă în luna de miere.

Lovo părăsi oraşul vineri. Tony îl conduse la o mică staţie de unde luă trenul spre New York. Totul fu ţinut în secret şi niciun reporter nu fu de faţă să ia fotografii sau interviuri. Nimeni nu trebuia să afle încă faptul că banda trecuse sub altă conducere.

Reîntorcându-se la biroul de unde Lovo îşi executase prerogativele de şef, Tony găsi pe Steve Libati confortabil instalat acolo, răsturnat în fotoliu, cu picioarele pe birou, fumând o ţigară.

— … neaţa, piciule! salută el pe Tony. Şi iarăşi în vocea sa, Tony descoperi nuanţa de superioritate care îl irita atât de mult.

— Vrei să ai amabilitatea să te muţi în alt fotoliu? îl întrebă Tony cu răceală. Aş dori să stau la locul meu!

— Da, desigur.

Steve trecu pe alt fotoliu, în timp ce Tony se aşeză la birou

— Din moment ce noi doi vom conduce banda, nu crezi că ar fi cazul să discutăm puţin? întrebă Libati plin de înţeles.

— Nu ştiu ce vrei să spui, Steve – răspunse Tony cu o voce tăioasă. Nu am hotărât încă nimic în legătură cu misiunea pe care ţi-o voi încredinţa.

În orice caz, poţi să fii sigur că te voi chema când voi avea vreun ordin de dat.

O jumătate de minut cei doi se înfruntară, privindu-se drept în albul ochilor. Mâna lui Tony se deplasase pe nesimţite către buzunarul din spate de la pantaloni. Aştepta primul semn de nesupunere. Dar nu veni. Ochii lui Steve aruncară flăcări şi gura sa se strâmbă într-un rictus. Dar se stăpâni şi schiţă imediat un zâmbet.

— În regulă, dacă aşa doreşti. Îşi luă pălăria şi părăsi camera. Tony câştigase primul „round”. Dar era destul de inteligent ca să-şi dea seama că lucrurile nu se vor opri aici şi că între el şi Steve vor avea loc incidente serioase…

Tony lucră în tot timpul zilei şi nopţii şi chiar în ziua şi noaptea următoare, ca să pună la punct, pe hârtie şi în minte, toate planurile referitoare la viitorul bandei. Afacerile merseseră prost în ultimul timp, din cauza slăbiciunii lui Lovo. Ezitase să ia măsuri de represalii. Primul lucru pe care-l avea de făcut Tony, era să îndrepte această greşeală a predecesorului său. Va căuta să ucidă cât mai mulţi adversari, ca să dea băieţilor încredere în ei şi în banda lor. Abia atunci se va gândi – nesupărat de străini – să scoată cât mai mari beneficii cu putinţă. Pentru că Tony intenţiona să aibă câştiguri cel puţin duble decât avusese Lovo.

Era aproape zece noaptea, când Al, micul gangster cu faţa de şobolan, care servea de „gardă de corp” şi portar în acelaşi timp veni la Tony:

— Căpitanul Flanagan vrea să vă vorbească –

anunţă el.

Tony privi în sus repede.

— Cine? întrebă el pentru siguranţă…

— Căpitanul Flanagan, şeful poliţiei din oraş.

Un surâs răutăcios apăru pe buzele lui Tony. Vasăzică Flanagan era aici! îşi reamintea prea bine de sălbaticul poliţist pe care-l lovise în cabaretul lui Ike Bloom pentru că insultase pe Vivian. Îşi reamintea prea bine că datorită lui trebuise să părăsească oraşul şi tot lui îi datora toate mizeriile pe care le îndurase. Dar situaţia se schimbase. Tony luă din sertar un automat şi-l aşeză pe birou la îndemână:

— Să intre! ordonă el, cu un rânjet.

CAPITOLUL 11

Căpitanul Flanagan, şeful poliţiei, veni în biroul noului şef ai bandei, păşind cu aroganţa şi încrederea în sine a cuiva care este familiarizat cu locurile şi deşi nu se aşteaptă la o primire prietenoasă, este conştient că poziţia sa cere un oarecare respect şi politeţe.

Tony „faţă brăzdată”, aşezat îndărătul biroului, cu mâna odihnindu-se pe automat, privi surâzând răutăcios spre poliţistul care intra. Şi o furie oarbă îl cuprinse la vederea aceluia din a cărui cauză suferise atâta. Dar se stăpâni. Şi se întrebă în sinea sa dacă Flanagan îl va recunoaşte sau nu.

Evident, detectivul nu văzu în elegantul om, cu o cicatrice de-a lungul obrazului, pe frumosul tânăr pe care-l lovise cu mai puţin de trei ani înainte şi pe care îl gonise apoi din oraş. Deoarece

nicio flacără de aducere aminte nu apăru în ochii săi, atunci când, dând pe spate pălăria tare pe care o purta şi băgând mâinile adânc în buzunare, privi spre Tony, care ridică capul în sus:

— Unde-i Johnny? întrebă Flanagan.

— Mr. Lovo nu este aici.

Ochii lui Tony erau liniştiţi, ca şi tonul cu care dăduse răspunsul.

— Asta pot să văd şi singur – mârâi Flanagan, gura contractându-i-se într-un rictus. Nu sunt orb. Dar unde este?

— A plecat din oraş. Şi n-o să se întoarcă tocmai curând.

Flanagan scoase un sunet ciudat.

— Termină cu prostiile – mârâi el din nou. Johnny vine la birou întotdeauna la întâi ale lunii pentru mine.

— Aha, înţeleg!… un moment, te rog.

Dintr-unul din sertare, Tony scoase un mic notes, care conţinea lista de plăţi a bandei cu numele autorităţilor de toate mărimile care trebuiau să fie unse şi preţul convenit cu fiecare. Lista era aranjată în ordine alfabetică şi Tony se asigură că ajutorul bandei la fericirea lui Flanagan se ridica la suma de cinci sute de dolari.

Tony aruncă notesul înapoi în sertar, apoi scoase din buzunar un maldăr de hârtii, alese cinci de câte o sută şi le aruncă peste birou, cât se putea de dispreţuitor.

— Poftim partea dumitale. Dar aminteşte-ţi că dorim câte ceva în schimbul banilor pe care ţi-i dăm.

— N-ai decât să încerci să nu-i dai – mârâi

Flanagan, apucând cu lăcomie banii şi îndesându-i în buzunarul de la pantaloni. Dar ceea ce o să aibă de suferit banda, o să te facă să te răzgândeşti imediat

— S-ar putea să ai dreptate, admise Tony, gânditor. Dar şi noi avem metodele noastre când vrem să descurajăm pe cineva.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, răspunse calm Tony şi simţi o mare satisfacţie, văzând teama care se furişase în ochii lui Flanagan.

Se lăsă o tăcere întreruptă doar de o tuse din partea lui Tony.

— Şi acum, Flanagan, cred că n-ar fi rău dacă am avea amândoi o mică discuşie. Sunt Tony Camonte şi de acum înainte eu sunt şeful acestei bande...

— Tu?

— Da, eu – consimţi solemn Tony. Johnny Lovo a plecat ieri în vacanţă. Poate că se va mai întoarce cândva, dar am toate motivele să cred că nu. Are destui bani şi este plictisit de viaţa de gangster. Desigur, primeşte încă bani de aici dar eu am devenit şeful executiv

— Dar ceilalţi locotenenţi se supun autorităţii tale?

— Nu ştiu, dar cred că vor avea destul cap ca să nu se împotrivească. În orice caz, nu se vor opune decât cel mult odată.

Şi Tony mângâie semnificativ automatul care se odihnea pe birou, lângă mâna sa dreaptă

— Ei bine, mai zic şi eu noutăţi, admise Flanagan, după o pauză. Simţeam eu că ceva nu-i

în regulă cu Lovo, îl lăsaseră nervii sau Dumnezeu ştie ce. Prea se liniştise banda în ultimul timp!

— Asta ai zis-o bine! spusa Tony şi ochii lui azvârliră scântei. Dar totul o să se schimbe şi încă al dracului de repede şi complet.

— Informaţia asta ar interesa în cel mai înalt grad pe şefii celorlalte bande.

— Sunt convins de acest lucru dar sper că ai să-i laşi să afle singuri. Nu vreau ca nimic din cele ce am discutat să se afle în oraş sau să scrie în vreun ziar. Te-am pus la curent cu toate schimbările, doar ca să ştii cu cine stai de vorbă, când ţi-oi da vreun telefon într-o zi, să-ţi cer o favoare.

Tony se strâmbă ca un copil, când Flanagan întoarse spatele şi părăsi camera. Vasăzică ăştia erau „Incoruptibilii”, oameni care juraseră că vor apăra cetăţenii paşnici împotriva gangsterilor. Totul pentru ei se reducea la un singur lucru: Bani! Gangsterii erau acum prea bogaţi ca să mai fie vânaţi ca nişte fiare turbate.

„Dar, în fond, gândi Tony şi poliţiştii sunt oameni. Şi de ce să se mulţumească să ia cinci mii de dolari pe an, riscându-şi viaţa în fiecare zi de zeci de ori, când puteau foarte bine să încaseze douăzeci şi cinci de mii şi încă fără riscuri?”

O bătaie în uşă îl trezi din aceste reflecţii asupra poliţiştilor în general şi asupra lui Flanagan în particular.

Era Al, micul gangster cu faţa de şobolan, care servea de portar.

— Cineva tocmai a telefonat la debitul de jos, anunţând că Charlie Martino, unul dintre şoferii

de pe autocamioanele noastre, a fost oprit şi împuşcat acum câteva minute. A fost transportat la un garaj, din Maywood – iată adresa, şi-i întinse-un petec de hârtie. Cel care a telefonat spune că starea sa este foarte gravă.

— Mă întreb de ce a dat numărul de la debit şi nu pe cel de aici, spuse Tony.

— Probabil că n-a vrut să-l dea la străini. Charlie e băiat, bun, Stăpâne, îl cunosc bine.

— Dacă este adevărat, vreau să-i vin în ajutor cu tot ce este cu putinţă, spuse Tony. Dar mai mult ca sigur că banda din nord încearcă să mă prindă în capcană. Trebuie să procedăm cu multă atenţie.

În mai puţin de cinci minute – atât de sistematizată era banda – Tony era în posesia unei fişe care indica toate mişcările şi itinerarul obişnuit al lui Charlie Martino. De asemenea ordonă să-i fie adusă altă fişă pe care erau menţionate toate isprăvile şi tot trecutul nefericitului şofer. Trecutul lui era nepătat, cel puţin pentru o perioadă de doi ani, de când lucra pentru Lovo. Misiunea din seara aceea încredinţată lui Charlie, fusese să transporte o încărcătură de alcool, de la o distilerie din partea de sud a oraşului, la cartierul general al bandei din „Cicero”. Un telefon la distilerie îl asigură pe Tony că Charlie luase încărcătura şi plecase cu două ore mai înainte, conform programului. Un al doilea telefon dădu la iveală faptul că nu sosise încă la cartierul general al bandei. Se părea că cererea de ajutor era adevărată.

— Spune la şase sau şapte băieţi să se înarmeze până în dinţi şi să scoată din garaj vreo

două automobile – mârâi Tony, cu o flacără bătăioasă în ochi, deşi vocea sa era tot la fel de calmă ca şi când ar fi avut de gând să plece la o plimbare.

Al se grăbi să execute ordinele şefului. Tony chemă la telefon un doctor „special” – adică unul dintre aceia care, pentru onorarii exorbitante, luau în grija lor pe gangsterii răniţi, fără să mai raporteze poliţiei sau autorităţilor. Îi indică garajul unde se găsea Charlie şi îi spuse să se ducă cu toată viteza într-acolo. El şi cu banda va veni mai târziu. Apoi îşi luă automatul şi coborî în grabă scările.

În aleea întunecoasă, care trecea pe dinaintea hotelului unde îşi stabilise Lovo cu ani înainte cartierul general de operaţiuni, Tony găsi un grup de umbre mişcându-se împrejurul a două maşini blindate, cu perdelele lăsate. Zgomote metalice – provenind de la armele şi muniţiile care erau încărcate – umpleau aleea.

— Gata, băieţi? întrebă Tony. Buun! La drum… Sări din fugă în maşină. Oamenii se îngrămădiră în jurul lui şi lângă şofer, în timp ce alţii se năpusteau în maşina cealaltă. Motoarele se treziră la viaţă şi cu un geamăt de cauciucuri rănite, cele două maşini o porniră în goană spre ţinta fixată.

La stânga sa, Tony zări două mitraliere portative. O alese pe cea mai uşor manevrabilă şi o înţepeni în poală.

— Sunt obişnuit cu „mititelele” astea, cum sunt alţii cu automobilele, adăugă el râzând. Şi nu mă simt bine decât când sunt la volan.

Cu câţiva metri înainte de a ajunge la garaj,

tăiară contactul şi cele două automobile alunecară în noapte ca două umbre ucigaşe. Dar ochii exersaţi ai gangsterilor nu putură deosebi nimic de ambele părţi ale şoselei. Brusc, motoarele fură repuse în funcţiune şi maşinile, pe geamurile cărora ieşeau ţevile celor mai moderne instrumente de împărţit moartea, năvăliră în garaj şi se opriră cu un scrâşnet de frâne.

Un om îmbrăcat în halat unsuros, veni spre ei, ştergându-şi mâinile cu o bucată de piele de căprioară. Tony deschise uşa şi i se adresă:

— Am primit un telefon că aveţi aici un om rănit – spuse el repede.

— Da; Se găseşte în biroul meu. Tocmai a sosit un doctor să-l vadă.

Şi omul arătă cu degetul către un mic automobil, pe care Tony îl recunoscu drept cel al doctorului. Lăsă jos mitraliera pe care o mângâiase tot timpul în speranţa că se va folosi de ea şi păşi cu luare aminte afară din maşină. Dar, în timp ce urma pe omul în halat către camera care îi servea drept birou, mâna sa stătea adânc băgată în buzunarul de la haină iar ochii săi cercetau împrejurimile, în căutarea unor eventuale ascunzişuri.

În spatele său, zece perechi de ochi făceau aceeaşi operaţiune şi Tony s-ar fi putut lăuda că este acoperit de cea mai formidabifă artilerie de la război încoace. Fiindcă zece ţevi de mitraliere automate se mişcau încoace şi încolo supraveghind colţurile întunecoase ale garajului.

Când cei doi oameni intrară în camera care servea de birou, doctorul privi în sus. Era un

omuleţ scund, cu o faţă palidă şi ochi neliniştiţi. Dar îşi cunoştea meseria şi mulţi gangsteri care văzuseră moartea cu ochii, puteau depune în favoarea acestui fapt.

— Destul de grav – spuse el, arătând către pacientul care zăcea întins pe o canapea murdară, cu ochii închişi, respirând rar şi anevoios. Două gloanţe în piept. Şi a pierdut o groază de sânge. Trebuie transportat fără întârziere la mine acasă ca să-l pot opera.

— Suportă o deplasare imediată?

— Da. Am să-i dau un stimulent.

Doctorul scoase o seringă şi o umplu cu conţinutul unei fiole, apoi injecta lichidul gălbui în braţul celui rănit. După câteva clipe băiatul deschise ochii. Tony se apropie de ei.

— Este prea slăbit ca să vorbească, îl avertiză doctorul pe Tony.

Tony apucă mâna băiatului într-a sa. Privirile lor se întâlniră şi cea a băiatului se schimbă într-o expresie de fericire când recunoscu pe şeful său.

— Banda din nord? întrebă Tony cu o voce răguşită. Schemer Bruno?

Băiatul încercă să vorbească dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Atunci dădu de două ori din cap afirmativ.

— Nicio grijă, o să le arăt eu, piciule! promise Tony, strângând prietenos mâna băiatului care acum surâdea.

Ochii garajistului se deschiseră largi, uimiţi, când auziră tonul cu care Tony rostise cuvintele care pecetluiau moartea lui Schemer Bruno. Apoi, la întrebările care îi fură puse, garajistul

răspunse, dând următoarele amănunte:

„Reîntorcându-se după ce remorcase un automobil rămas în pană, descoperise pe băiat zăcând în şanţul unui drum de la marginea oraşului şi-l adusese la garaj. Băiatul ceruse să dea telefon numai la un număr anumit, lucru pe care-l făcuse”. Asta era tot ce ştia.

— Mi-am dat seama că în asemenea cazuri este mai bine să vorbeşti puţin – conchise el, plin de subînţeles.

— Foarte bine ai făcut – admise Tony, strecurându-i în mână o hârtie de o sută de dolari. Cum îţi funcţionează memoria?

— Mizerabil, şefule! rânji omul, făcând cu ochiul. Trebuie să mă uit în carte de câte ori vreau să dau un telefon acasă.

Tony rânji la rândul său şi bătu pe om prietenos pe umăr. Banii pe de o parte şi lipsa de bani pe de altă parte, făceau pe oameni să se înţeleagă de minune între ei.

Transportară pe rănit acasă la doctor şi acesta se puse pe treabă încercând cu disperare să-l facă să-şi revină. Tony se retrase la biroul său şi trimise după Steve Libati, pe care Lovo îl numise subşef, în tot timpul absenţei sale. Tony ştia cât de gelos era Libati să-i ia locul. Simţea că a venit timpul să-l pună la încercare, dându-i o misiune importantă, ca să-i verifice abilitatea şi loialitatea.

CAPITOLUL 12

Steve Libati intră, arătând cam întunecat şi dispreţuitor. Gangster de şcoală veche, de o altă cultură şi epocă, Steve nu era obişnuit cu

metodele suave de a face afaceri ale gangsterilor de după război. Deşi purta acum haine după ultimul jurnal şi conducea o limuzină elegantă, continua să vorbească din colţul gurii şi din când în când se trăda că la origine fusese un simplu tâlhar de colţ de stradă.

— Banda din nord nu vrea să se astâmpere – începu Tony, repezindu-se direct în miezul chestiunii. Au oprit unul din camioanele noastre şi i-au împuşcat şoferul. Numele lui este Charlie Martino. Am luat câţiva băieţi şi m-am repezit într-acolo. Acum l-am transportat acasă la doctor şi acesta face tot posibilul să-l scape din ghearele morţii. Atacul s-a petrecut între Maywood şi Melrose Park. Este pentru prima oară când îndrăznesc să intre atât de adânc în teritoriul nostru şi vreau să fie şi ultima!

— Crezi că vei putea să-i împiedici? întrebă Steve cu capul aplecat într-o parte şi cu ochiul stâng închis, ca să nu primească fumul care se ondula în sus, de la ţigara pe care o fuma.

— Cam aşa ceva am de gând – răspunse tăios Tony, accentuând cele spuse cu un pumn trântit în mijlocul biroului. Chiar dacă asta ar însemna să pierd şi ultimul om din bandă. Prea şi-au făcut de cap în ultimul timp; de acum înainte voi avea grijă să li se încreţească părul din cap, când vor auzi de numele meu. Johnny Lovo a crezut că dacă va ucide pe Hoffman, banda din nord se va risipi, dar văd că şi-au găsit alt şef, pe Schemer Bruno şi după părerea mea este cel mai bun şef pe care l-au avut de la Dean Martin încoace. De acum înainte le-am declarat război. Şi-au căutat-o!

Steve, tu ştii prea bine că uciderea unui şofer înseamnă doar că vor să ne aţâţe. Deoarece se găsesc atâţia care să-i ia locul şi să-şi asume riscul pentru banii pe care îi oferim. Pentru a distruge o bandă, însă, este nevoie să distrugi mai întâi şeful, creierul care o conduce. Şi pot să pun pariu că Schemer Bruno ştie mai bine ca noi acest lucru. Aşa că nu va dura prea mult timp, până ce va încerca să ne ucidă pe mine sau pe tine. Nu este mai nimerit să i-o luam noi înainte? De asta te-am ales pe tine, ca să terminăm odată pentru totdeauna cu acest Bruno Schemer!

Steve deveni rigid. Trăsăturile sale şi aşa nu prea frumoase, se schimonosiră într-un rictus.

— De ce tocmai eu? întrebă el.

— Te-am ales, pentru că am nevoie de cineva de încredere pentru această misiune delicată!

— De ce n-o faci tu însuţi?

Un timp cei doi se înfruntară, ochii lui Tony aruncând văpăi. Totuşi reuşi să se stăpânească.

— Pentru că nu găsesc că este cazul. Şi din moment ce sunt şef, am dreptul să hotărăsc şi alţii să execute.

Libati râse sarcastic. Ochii lui Tony îl fulgerară…

— Aş putea să-l curăţ pe Bruno – mârâi Tony – şi încă în douăzeci şi patru de ore. Deşi nu m-ar amuza. Dar o voi face, dacă voi crede că este necesar. Dar în situaţia mea nu am dreptul să risc, pentru binele băieţilor şi al organizaţiei. Dar n-am cerut niciodată vreunuia din banda mea să facă ceva ce n-aş avea curajul să fac eu însumi. Eu am dovedit că ştiu să-mi îndeplinesc ordinele primite;

când am împuşcat pe Jy Hoffman şi pe alţii. Dar despre tine nu am auzit încă nimic, care să merite să fie menţionat. Aşa că m-am decis să-ţi dau şansa să te relevi.

Libati păli la această insinuare. Gura sa se schimonosi într-un rânjet sălbatic. O clipă, păru că avea intenţia să scoată un revolver. Tony spera că va încerca, deoarece avea revolverul pregătit şi asta ar fi simplificat lucrurile. Dar Steve avu destulă prezenţă de spirit să se abţină.

— Vorbeşti ca şi când ai fi cine ştie cine – mârâi Libati. Dacă este adevărat ceea ce ai spus, de ce mă trimiţi pe mine? Nu sunt şi eu şef?

— Ba da – răspunse calm Tony. Nici nu ţi-am cerut să-i împuşti chiar tu. Dar vreau să supraveghezi toată operaţia. Să culegi informaţiile necesare şi să faci ce crezi de cuviinţă. Poţi să iei câţi băieţi socoteşti că îţi trebuie şi să procedezi cum crezi de cuviinţă. Dar să nu te întorci, fără să-l fi împuşcat.

— Şi dacă refuz? întrebă Steve arogant.

— S-a terminat cu colaborarea noastră – răspunse cu răceală Tony.

— Cu toate ordinele pe care ţi le-a dat Johnny?

— Lasă asta la o parte. Nimeni nu face parte din bandă din clipa în care n-a ascultat un ordin de al meu. Începând de la locotenenţi şi terminând cu ultimul şofer. Şi, dacă te interesează, iată „autoritatea” mea!

Şi cu aceste vorbe Tony scoase un automat şi-l trânti pe birou. Ochii lui Libati se pironiră pe automat, dar numai pentru o clipă, apoi schimbă privirea uitându-se la Tony. Se ridică.

— Bine! O voi face şi pe asta.

Şi părăsi camera.

Tony surâse după ce Libati plecase. Câştigase şi al doilea „round” împotriva încăpăţânatuiui Steve. Simţea că ar putea face ceva din el, dacă n-ar fi atât de refractar ordinelor. În orice caz, un lucru era sigur cu Libati: ori se va supune, ori vă trebui să facă cunoştinţă cu „autoritatea” pe care i-o arătase pentru a-l domoli.

Timp de o jumătate de oră, Tony fumă, reflectând asupra situaţiei. Se părea că acest Schemer Bruno nu avea intenţia să-şi facă numele de râs. În plus avea la dispoziţie una dintre cele mai puternice organizaţii din tot oraşul. Şi asta nu prea îl încânta pe Tony. Gangsterii de care dispunea Bruno, erau supuşi la ordinele lui, dar nemiloşi şi plini de resurse, când se găseau în faţa adversarului. Tony trebuia, odată pentru totdeauna, să pună capăt acestei situaţii periculoase.

Mai auzise că trei bande importante din sud începuseră să se consolideze şi, unite sub o singură conducere, încercau să-şi extindă câmpul de operaţiuni asupra întregului oraş. Şi asta reprezenta o ameninţare în plus pentru organizaţia în fruntea căreia se găsea Tony. Se anunţa o luptă sângeroasă, din care ar fi rezultat câştiguri mari pentru banda ai cărei oameni vor şti să tragă mai fără greş şi al cărei şef va gândi mai repede. Şi Tony se simţea bucuros la gândul luptei care se anunţa, oricât de sălbatică şi necruţătoare urma să fie.

Întinse mâna sub birou şi apăsă un buton care

se găsea acolo. Al, gangsterul cu faţa de şobolan apăru imediat.

— Am nevoie de cineva pentru o misiune – spuse Tony. Vezi ce băieţi sunt jos şi vino să-mi spui.

În cinci minute Al se întoarse şi citi o listă a gangsterilor care aşteptau fumând în camera de jos. Tony se gândi o clipă.

— Spune-i lui Mike Rinaldo să vină la mine – ordonă el în cele din urmă

Mike era un tânăr slăbuţ, negricios, îmbrăcat cu eleganţă după ultimul jurnal. În haine de seară ar fi trecut drept un nobil european la o recepţie dată la Ritz. În fond era şeful mitralierilor bandei lui Lovo şi totodată, cel mai îndrăzneţ şi plin de resurse mitralior pe care Tony îl întâlnise vreodată.

— Stai jos Mike – spuse Tony. Am ceva pentru tine.

Mike se supuse, aranjându-şi cu grijă dunga de la pantalon, mai perfectă decât tăişul unei lame de ras. Apoi îşi aprinse o ţigară, de fabricaţie străină cu capătul auriu, cu ajutorul unei brichete de argint, cu încrustaţii de sidef şi privi în sus spre Tony, aşteptând ordinele.

— Cunoşti oameni din banda din nord? întrebă Tony.

— Câţiva… din vedere – răspunde Rinaldo precaut; şi privirea lui arăta clar că nu înţelegea rostul întrebării.

— Vreau unul din ei. Şi te-am ales pe tine pentru misiunea asta delicată.

— Îmi pare rău, şefule, dar mi se pare că nu

înţeleg ce vrei.

— Vreau să stau de vorbă pe îndelete cu unul din oamenii lui Schemer Bruno. Cu cât mai înalt în grad, cu atât mai bine. Nu mă interesează cum vei proceda, numai să fie în viaţă când îl aduci aici. Vreau să cunosc detalii asupra felului cum operează banda lui Bruno.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, şefule, niciunul din ei n-o să-vorbească.

— Lasă asta pe mine! mârâi Tony. Ai văzut camera specială pe care o avem jos, la subsol?

— Nu – răspunse Rinaldo pălind. Dar am auzit despre ea.

— Ei bine, poţi să fii sigur că va vorbi – continuă Tony, cu un surâs diabolic pe buze. Tot ce ai de făcut, este să mi-l aduci aici. Şi dacă-mi aduci pe cineva care să cunoască ceva detalii, ai cinci sute de dolari pentru chestia asta.

Mitraliorul plecă, ochii săi aşezaţi prea aproape unul de altul, strălucind la gândul unui asemenea câştig dintr-o singură lovitură.

Era trecut de miezul nopţii. Tony, nemaiavând nimic important de făcut, se decise să se ducă spre casă.

Jane Conley, renumită în lumea gangsterilor dintr-o duzină de oraşe drept „fata arsenal”, era acasă, aşteptând întoarcerea sa. Tony pătrunse în luxosul apartament pe care-l închiriase pentru o lună. O flacără de pasiune îl cuprinse la vederea finelor pulpe, care ieşeau pe jumătate, ademenitoare, din neglijeul negru şi portocaliu pe care-l. purta Jane. Un jurnal ilustrat zăcea, deschis în poala ei, dar ochii îi erau roşii, ca şi cum n-ar fi

citit, ci ar fi plâns.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? întrebă el, după ce o sărută. Deja nefericită?

Jane dădu negativ din cap.

— M-am gândit tot timpul şi asta m-a cam neliniştit. Tony, ar trebui să fii mai prevăzător… Acum, că ai devenit şeful bandei, toţi duşmanii se vor repezi asupra ta. Ar trebui să nu faci un pas fără o duzină de „gărzi de corp”.

— Da, cred că ai dreptate. Voi lua măsurile necesare, dragă.

— Şi cred că ar fi cazul să-ţi aduci ceva arme aici.

— În regulă. Voi aduce mâine seară o mitralieră portativă. Nimeni însă nu ştie că locuim aici şi chiar dacă ar şti nu cred că ar avea curajul să mă atace tocmai în mijlocul oraşului.

— Nu poţi să ştii niciodată, Tony. Toate bandele te văd cu ochi răi şi războiul dintre voi este ca şi declarat.

— Dar ce s-a întâmplat cu tine? Am impresia că-ţi pierzi firea!

— Câtuşi de puţin – ripostă Jane roşindu-se. Ştii destul de bine că nu sunt fricoasă. Ţi-am probat-o de multe ori. Dar găsesc că nu este cazul să rişti mai mult decât este necesar.

Se apropie de el, punându-i mâna pe umăr:

— Am ceva în minte, Tony drag. Şi dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată.

Prea puţin curios din fire, ca toţi cei de felul său, Tony nu-i puse întrebări care să lămurească misterioasa ei frază. Dar în sinea sa, rămase puţin tulburat. Şi, înainte de a trece mult timp, Tony

urma să fie şi mai tulburat de fraza pe care o auzise în seara aceea.

CAPITOLUL 13

Tony citi ziarele de a doua zi cu un interes neobişnuit şi o furie crescândă. Toate purtau, în litere de-o şchioapă, pe pagina întâia, titlul;

„Şef de banda pus pe fugă!”

Dedesubt un comentariu asupra abdicării şi plecării lui Johnny Lovo. Articolul se sfârşea cu câteva rânduri, dând date asupra lui Tony Camonte, gangster tânăr şi prea puţin cunoscut, care îi succedase la conducerea bandei.

Şi toate ziarele publicau la loc de cinste un interviu al căpitanului Flanagan, în care acesta, calm, îşi atribuia faptul că el pusese pe fugă pe faimosul gangster. În cursul interviului, Flanagan mai preciza că avusese o discuţie cu băieţii din bandă şi că toţi păreau demoralizaţi de plecarea lui Lovo. După părerea lui, zilele bandei erau numărate şi totul va vrăméne doar ca o amintire a unui trecut urât. Termina apoi interviul cu câteva fraze pompoase cu privire la triumful legii împotriva crimei, promiţând totodată că nu va precupeţi niciun efort şi va lupta fără preget, până ce va salva oraşul din ghearele gangsterilor.

Tentaţia de a câştiga încă un galon al gloriei a fost prea mare, pentru Flanagan…

— Blestematul!

Tony simţi că se înăbuşe de furie, în timp ce scuipă epitetul, plin de venin, printre dinţii strânşi.

— O să-l împăiez de viu!

Îşi conduse maşina spre cartierul general cu atâta ferocitate, încât avusese neşansa să-i iasă în cale. Dar, în clipa în care se aşează la birou, furia sa se transformase într-o hotărâre rece, calculată, dar de mii de ori mai primejdioasă. Niciodată în viaţa lui, Tony nu lăsase neplătită poliţa unui trădător.

— Judecătorul districtului a telefonat din cinci în cinci minute, de o oră încoace, spuse Al, gangsterul cu faţa de şobolan. Şi a lăsat vorbă să-i telefonezi imediat ce soseşti. Pare foarte neliniştit de ceva

— Să-l ia dracu'! mârâi Tony. Dacă vrea să-mi vorbească, ştie unde să mă găsească. Ar trebui să mă plictisească mai puţin, având în vedere cât primeşte lunar din partea bandei.

— Mai bine să te fereşti de el, şefule – spuse Al. Este mai periculos decât orice şef de bandă din oraş. Are un detaşament de detectivi care a încheiat cariera la mulţi gangsteri cu renume.

Tony reflectă o clipă, apoi cu un oftat, întinse mâna după receptorul de pe birou şi formă numărul judecătorului de district. După câteva secunde, răsună în receptor o voce arogantă, familiară, pe care Tony o recunoscu imediat drept aceea pe care o auzise, atunci când îl întovărăşise pe Lovo la o conferinţă cu judele.

— Camonte? lătră scurt vocea. Aici judecătorul de district Crowder. Am citit în ziare că Johnny a plecat.

— Ei şi?

— Şi că tu eşti acum şeful bandei.

— Da, este adevărat.

— În cazul acesta, sper că eşti la curent cu aranjamentul pe care-l aveam cu Lovo?

— Sigur. Am o listă completă a personalităţilor care trebuie „unse” şi voi avea grijă ca totul să meargă ca şi înainte.

— Nu vorbi asemenea lucruri prin telefon! ordonă judele cu o voce atât de îngrijorată, încât Tony surâse. Vasăzică, lucrurile vor merge ca şi înainte?

— Da. Numai că o să fim puţin mai vioi. Prea am stat liniştiţi atâţa vreme.

— Asta este treaba ta. Dar te sfătuiesc să nu dai ocazie ziarelor să scrie mult despre tine, cum s-a întâmplat azi.

— Ai dreptate. Nu este vina mea că blestematul de Flanagan n-a putut să-şi ţină gura.

— Nu-i nimic. Dar fereşte-te pe viitor. Mâine dimineaţă trimit pe Moran, asistentul meu. Ai grijă să fie primit cum trebuie.

Tony închise receptorul şi buzele sale se schimonosiră într-un rânjet. Vasăzică de asta era neliniştit judecătorul? Să nu-şi piardă „leafa”, odată cu plecarea lui Lovo. Şi intenţiona să-l trimită pe Moran să i-o ridice. Moran era unul dintre cei mai buni asistenţi ai lui Crowder, deşi foarte tânăr şi susţinea strălucit procesele atunci când era cazul. Între timp, era colectorul judecătorului.

Reporterii asaltară cartierul general al bandei toată dimineaţa, dar Tony refuză să stea e vorbă cu ei sau măcar să le trimită un scurt comunicat pentru presă. Cu cât avea mai puţină publicitate, cu atât mai bine.

Puţin timp înainte de prânz, Al, gangsterul cu faţa de şobolan, îi aduse un mesaj. Era mâzgălit pe hârtie de proastă calitate, de o mână feminină.

Dragă domnule Camonte.

Pot să te văd numai pentru cinci minute? Mulţumiri.

Katherine Merton

Tony privi în sus încruntându-se.

— Cine este femeia? întrebă el.

— Nu ştiu, stăpâne. N-am văzut-o niciodată. Dar este extrem de bine.

— Da? Tony păru că se înveseleşte puţin. Nu arată a „fată cu revolvere”, ce zici?

— Nu! Cred că n-ar putea face rău nici unui pui de găină.

— În regulă! O să-mi încerc norocul. Trimite-o sus!

Câteva secunde mai târziu Miss Merton intră şi o privire a lui Tony îl asigură că Al nu se înşelase. Nu regreta că-i acordase o întrevedere. Ai făcuse o descriere exactă atunci când afirmase că este bine, dar uitase să menţioneze în plus farmecul şi demnitatea care emanau din atitudinea ei. Era tipul de femeie, care-i face ambiţioşi pe tineri şi-i umple de regrete pe bătrâni.

Înaltă, cu un corp atletic şi un mers graţios, ea păşise în birou cu o siguranţă de regină. Era îmbrăcată într-un taior cenuşiu, iar pe cap purta o pălărie neagră-cenuşie, care îi venea de minune.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Camonte!

spuse ea, întinzându-i mâna. Sunt Miss Merton.

Tony îi sărută mâna şi se simţi mâhnit că nu avea niciun pretext posibil ca să-i reţină mai mult mâna într-a sa. Vocea ei era bogată şi cu rezonanţe muzicale, iar ochii ei albaştri ca cerul, ascundeau pe jumătate o licărire amuzată.

— Aş vrea să-ţi cer o favoare, domnule Camonte – începu ea. Îndrăznesc acest lucru, fiindcă am ajuns la convingerea că oamenii de speţa dumitale, sunt întotdeauna cavaleri când au ocazia să fie.

— Da, desigur – mormăi Tony, ruşinat.

— Eram sigură de asta. Iată despre ce este vorba: am o slujbă pe care nu vreau s-o pierd. Şi eşti singurul om din lume, care mă poate ajuta s-o păstrez.

— Da? Cum aşa?

— Sunt reporteră la „The Examiner” – continuă fata, încet, cu un sentiment de regret. Şi directorul mi-a spus azi dimineaţă că dacă nu reuşesc să obţin un interviu din partea dumitale, mă va concedia.

— Reporteră! exclamă uimit, Tony, în timp ce ochii lui aruncau văpăi. Nu stau de vorbă cu niciun reporter.

— Ştiu şi apreciez situaţia dumitale delicată, domnule Camonte. Şi înţeleg ce simţi faţă de îndrăzneala mea. Dar înţelege-mă şi pe mine: trebuia ori să-mi iau inima-n dinţi şi să vin, ori să-mi pierd slujba. În orice caz, acum sunt sigură că o voi pierde, fiindcă nu prea pari dispus să-mi acorzi nici măcar cinci minute.

Ea oftă şi reuşi să adopte o aparenţă de fetiţă

mică şi părăsită de toată lumea. Tony blestemă ceasul în care se născuse şi-şi aprinse o ţigară.

— Dar bine, Miss Merton, nu pot să-ţi spun nimic despre intenţiile şi planurile mele, – mai obiectă el, pe jumătate învins.

— Bineînţeles că nu!

Fata părea uimită de faptul că Tony se gândise măcar o clipă la aşa ceva.

— Tot ce vreau să ştiu, este dacă Mr. Lovo a plecat cu adevărat şi dacă dumneata vei lua conducerea acestei bande. Este o responsabilitate mare pe care ţi-o iei. Şi pari atât de tânăr ca să ocupi o poziţie atât de importantă.

Tony, periat cu fel de fel de adjective, nici nu-şi dădu seama când trecuseră cele douăzeci de minute care urmară. Şi Miss Merton aduna toate informaţiile de care avea nevoie. Întrebările ei păreau nevinovate la suprafaţă şi Tony nu-şi dădu seama câte secrete a trădat.

— Ce minunat soţ ai fi dumneata, domnule Camonte – adăugă ea, în cele din urmă, cu ochii strălucind de o licărire ciudată, care aprinse sângele în vinele lui Tony. Oamenii care duc o viaţă ca a dumitale, sunt totdeauna soţi ideali. Iubesc o casă confortabilă şi o soţie gospodină.

În felul acesta manevră discuţia spre romantism şi spre chestiuni în legătură cu dragostea, căsătoria şi altele. Vorbea mai mult despre generalităţi, dar din când în când punea şi câte o întrebare mai îndrăzneaţă, lămurindu-l pe Tony că o va publica în cadrul unui articol special, intitulat:

„Ideile despre dragoste ale unui gangster”!

— Apropo, spuse ea în sfârşit – ai auzit vreodată despre o fată Vivian Lovejoy?

Întrebarea îi produse un şoc lui Tony, atât de puternic, încât cu greu se abţinu să nu urle. Numai voinţa sa de fier îl împiedică să se trădeze. O cunoscuse pe Vivian Lovejoy? Mai bine decât o cunoscuse Romeo pe Julieta!

Vivian fusese prima sa dragoste! Pentru ea îl ucisese pe Al Spignola, pornind pe calea fărădelegilor! Pentru ea jertfise o existenţă cinstită şi se despărţise de familia sa! Şi când se întorsese din război şi o găsise cu altul, îi ucisese pe amândoi!

Când Miss Merton menţionă acest nume, tot trecutul se perindă prin faţa ochilor lui Tony, ca într-un film de cinematograf. Şi ochii săi deveniră două lame ascuţite din care ţâşneau flăcări, în timp ce gura sa se strâmbă într-un rictus amar.

— Nu, spuse el. De ce întrebi?

— Am stat odată de vorbă cu ea şi am văzut că avea o fotografie care îţi semăna de minune. În special ochii…

Tony se simţi foarte încurcat. După câte ştia, nu-i dăduse niciodată Vivianei vreo fotografie de a sa. Nu dăduse nimănui, de altfel. De fapt se fotografiase de prea puţine ori, pentru că ştia ce pericol reprezintă fotografiile pentru un gangster. Puteau să cadă în mâiniia poliţiei, care în felul acesta nu avea dificultăţi să-l recunoască.

— Apropo, continuă Miss Mertonte mai vezi cu bruneta încântătoare cu care erai la Clubul Ambasadorilor, în seara când Jerry Hoffman a fost împuşcat?

De data aceasta, Tony tresări. Nici măcar nervii lui de oţel, nu puteau rezista la o asemenea lovitură în plin. El şi cu Jane Conley îl uciseseră la Clubul Ambasadorilor pe Jerry Hoffman, din ordinul lui Lovo. Dar, din câte ştia Tony, nimeni în afară de Lovo şi Jane nu aveau cunoştinţă de acest lucru şi de faptul că el fusese la Club în noaptea fatală.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti – spuse el, adoptând o aparenţă calmă, pe care în sufletul său era departe de a o simţi.

— Vezi, în noaptea aceea eram la club şi însoţitorul meu mi-a arătat pe rând toţi oamenii de seamă care se aflau în local. Şi dumneata ai fost unul dintre ei. Mi-amintesc că mi-a spus chiar, că vei avea mare succes în cariera pe care ţi-ai ales-o.

Râse încetişor.

— Cine era însoţitorul dumitale în seara aceea?

— N-ar fi corect din partea mea să-i divulg numele.

Se ridică şi-i întinse mâna.

— Nu vreau să-ţi mai răpesc din timpul dumitale preţios, domnule Camonte. Dar poate că vom discuta mai mult cu altă ocazie. În orice caz, mii de mulţumiri pentru acest interviu interesant: datorită bunătăţii dumitale voi putea să-mi păstrez slujba.

Şi plecă, lăsând în urma ei un foarte tulburat şef de bandă. Acum, că nu mai era sub influenţa farmecului ei, Tony îşi dădu seama că spusese prea multe lucruri, care ar fi fost preferabil să

rămână sub tăcere. Se întreba cum de ştiuse atâtea amănunte în legătură cu trecutul lui. Şi care fusese obiectivul ei când menţionase toate aceste amănunte inedite. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai nelămurit, într-un sfârşit, ros de bănuieli, puse mâna pe telefon şi formând numărul ziarului „The Examiner", ceru să vorbească cu Miss Katherire Merton. O clipă mai târziu, atârnă la loc în furcă receptorul, preadă unor gânduri contradictorii. Ziarul nu avea nicio reporteră cu acest nume!

Cine era fata? Şi care fusese obiectul vizitei ei?

CAPITOLUL 14

Charlie Martino, şoferul care fusese atacat şi împuşcat de banda din nord, muri în timpul după-amiezii, fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa care să poată da detalii asupra felului în care fusese atacat, sau asupra atacatorilor săi. Tony, chemat la faţa locului, privi un moment în jos la corpul nefericitului băiat care căzuse la datorie, apoi, cu simţul psihologic care îl caracteriza, ordonă ca toţi membrii bandei, care se găseau prin apropiere, să treacă prin faţa cadavrului camaradului lor.

Tony, foarte prost dispus din pricina evenimentelor din timpul zilei, se pregătea tocmai de plecare pe la zece seara, când Mike Rinaldo, cel mai bun mitralior al său, pe care îl trimisese într-o misiune specială, pătrunse în biroul său. Era urmat de trei oameni şi surâsul care se desena pe faţa sa, dovedea că reuşise să aducă la îndeplinire misiunea încredinţată. Omul din mijloc era

prizonier. Asta se vedea de la o poştă.

— L-am adus, şefule! anunţă Mike, cu un gest către prizonierul care spumega.

— Cine este? întrebă Tony; cu un ton care ar fi vrut să dovedească că nu s-ar mulţumi decât cu cezarul însuşi.

— Benny Peluso, unul dintre „marii” din banda de nord.

— L-aţi percheziţionat?

— Desigur – răspunse Rinaldo, supărat de o asemenea întrebare. Şi poţi să mă crezi că am găsit un adevărat arsenal în miniatură.

— Ei bine, percheziţionaţi-l din nou, în faţa mea. Dezbrăcaţi-l până la piele.

Tony scoase un revolver de calibru mare dintr-un sertar, apoi îl aşeză pe birou la îndemână.

— Perfect, băieţi! spuse el, după ce căutarea lor se dovedise zadarnică şi prizonierul, spumegând de furie, se îmbrăcase din nou.

— Tu – şi arătă cu ţeava revolverului către captiv – stai jos aici! Iar voi aşteptaţi afară pentru orice eventualitate.

Tony se jucă cu revolverul până ce uşa se închise în urma oamenilor săi. Apoi îşi fixă privirea asupra lui Peluso, până ce acesta aplecă ochii în jos, nemaiputând rezista.

— Ştii unde te găseşti? întrebă Tony pe neaşteptate.

— Aha! mârâi prizonierul.

— Vorbeşte frumos dacă vrei să mai ieşi viu vreodată de aici, se răsti la el, Tony. Ştii cu cine stai de vorbă?

— Nu.

— Ei bine, află că eu sunt Tony Scarface adică „Faţă Brăzdată”, noul-şef al bandei lui Lovo. Şi sunt de zece ori mai al dracului, decât Lovo a visat vreodată. Am ucis cu mâna mea vreo opt sau nouă persoane şi un şoarece fricos ca tine, n-ar însemna o povară în plus pentru conştiinţa mea. Ţi-a intrat în cap?

— Aha!

Dar vocea captivului se schimbase de la furie la frică şi privirea i se pironise pe automatul de pe birou.

— Doresc să cunosc câteva lucruri şi vreau să le aud din gura ta.

— Ai nimerit-o la adresă greşita, frăţioare! Eu nu sunt profesor.

— Nu vrei să vorbeşti?

Tony se aplecă asupra biroului cu revolverul în mână şi ţeava îndreptată spre capul prizonierului:

— Vrei să te încarc cu plumb?

— Nu, sigur că nu! Dar dacă vorbesc mă încarcă ai mei.

— Poate că nu!

Tony se reaşeză în fotoliu.

— Câte parale faci pe săptămână cu ai tăi?

— Cam trei sute pe săptămână. Câteodată mai mult.

— Trei sute, ai? Nu prea mult pentru munca pe care o depui şi riscurile din partea celorlalte bande şi poliţiei!

— Ce pot să fac? întrebă omul întunecându-se.

— Nimic, cât timp vei lucra cu acest Bruno Schemer. Dar, Benny, dacă eşti băiat de treabă, poţi să câştigi mai mult. Spre exemplu, cred că ai

auzit că mă port foarte bine cu cei care ştiu să răspundă cu aceeaşi monedă. Şi caut să vin întotdeauna în ajutor băieţilor care îmi sunt simpatici.

Şi aplecându-se peste birou, cu un ton mieros:

— Ce-ai zice să primeşti cincisprezece hârtii de o sută, dintr-odată?

Ochii prizonierului străluciră lacom şi-şi trecu limba peste buzele uscate.

— Straşnic! exclamă el. Numai când te gândeşti la ei şi te simţi fericit.

— Ei bine, eu am banii ăştia. Şi dacă te decizi să vorbeşti, sunt ai tăi!

— Ce vrei să ştii?

— Aşa mai merge. Începi să progresezi în bine, râse Tony. Vreau să cunosc o mulţime de lucruri despre banda lui Bruno, care sunt distileriile lor, depozitele şi aşa mai departe. Vreau să ştiu în ce garaje îşi ţin autocamioanele şi ce rute întrebuinţează pentru transporturi. O să mă mai gândesc ce să te întreb, după ce îmi vei răspunde deocamdată la acestea.

— Dumnezeule! Imposibil să-ţi spun toate aceste lucruri!

— De ce?

— O să mă cureţe cum ies de aici.

— Probabil. Dar dacă nu vorbeşti, te curăţ eu şi încă înainte de a ieşi de aici!

— Dacă vorbesc mă curăţă ei; dacă tac mă cureţi tu! ce şansa mai am să scap cu viaţă din încurcătura în care am intrat?

— Ascultă, nătăfleţule! se răsti Tony. Eşti de acord că cincisprezece de o sută reprezintă o

sumă frumoasă? Aproape cât faci într-un an şi fără să pui la socoteală că îi poţi avea pe toţi deodată. Cu banii ăştia te-ai putea duce la San Francisco sau New York, sau chiar în Mexic şi să deschizi un Cazinou sau să porneşti orice altă afacere, pe cont propriu.

— Ştiu. Şi mi-ar plăcea să-i am. Dar ai mei m-ar urmări până în pânzele albe.

— N-o să ştie unde ai plecat. Vor crede că ai fost luat de banda mea „la plimbare”. Nu dispar în fiecare an zeci de gangsteri fără să se ştie de urma lor?

— Da, sunt de acord. Dar n-am curajul s-o fac. Mi-ar da de urmă. Şi la ce servesc banii unui om mort?

— Vino-ţi în fire, omule şi nu fi nebun! se răsti Tony, punându-i din nou revolverul în piept. Ori vorbeşti, ori te-ai dus!

Ochii omului licăriră în fundul feţei sale palide şi-şi linse buzele.

— Ştiu ce mă aşteaptă dacă vorbesc – spuse el, încăpăţânat, aşa că prefer să nu vorbesc orice ar fi!

— Vasăzică nu vrei să te dai bătut? mârâi Tony

Gaura din vârful ţevii revolverului, trebuie să i se fi părut nenorocitului mai mare decât deschizătura unui butoi, dar îşi adună tot curajul care îi rămăsese, închise ochii şi scutură din cap negativ.

— Şi totuşi ai să vorbeşti! lătră Tony. Scoală sus!

Îşi chemă acoliţii din camera de alături.

— Greu de spart nuca asta! zâmbi el. Duceţi-l

în pivniţă!

Rinaldo păli. Putea să împuşte un om, fără să stea pe gânduri, dar simpla menţionare a camenei de tortură, făcea să i se înmoaie picioarele

— Hai, mişcă! ordonă Tony prizonierului, îndreptând din nou automatul către el

— Mă luaţi „la plimbare? întrebă nenorocitul, în timp ce coborau la subsol cu ascensorul

— Nu! se răsti Tony. Nu încă!

Locul în care îl duseră era un fel de pivniţă, sub pivniţa obişnuită a casei.

Înainte ca Peluso să şi dea măcar seama ce se întâmplă cu el, fu legat solid de brâu şi lipit de perete. Tony apucă un cuţit cu două tăişuri foarte ascuţite ca cele ale unui brici şi mângâindu-l semnificativ, făcu cu ochiul prizonierului.

— Ştii, Benny, că o mulţime dintre gangsterii care au fost găsiţi prin câte un şanţ, după ce fuseseră luaţi „la plimbare”, nu prea mai semănau a oameni. Aveau urechile şi limba tăiate, mâinile şi picioarele ciopârţite şi arse şi alte mici semne particulare. Şi când te gândeşti că aceste lucruri li s-au întâmplat înainte să fie ucişi. Foarte interesant, nu?

Tony se îndreptă spre cuptorul în miniatură care fusese adus aproape de prizonier. Rinaldo se apropie de el.

— În general nu-mi place să stau inactiv, şefule – spuse el cu o voce răguşită. Dar, crede-mă pe cuvânt, nu pot să rezist la aşa ceva.

— N-ai decât să te uiţi în altă parte sau să ieşi afară Nici mie nu-mi face o plăcere deosebită, dar n-am încotro. Dacă fac pasărea asta să ciripească,

oraşul va fi în mâinile noastre, înainte de a trece mult timp. Şi nu uita un lucru, Mike: Bruno Schemer sau oricare altul, ar face acelaşi lucru oricăruia dintre noi, dacă ar avea posibilitatea.

Se întoarse către celălalt om, care se ocupa cu nişte preparative ciudate, învârtindu-se împrejurul cuptorului.

— Gata? întrebă el brusc.

— Da, şefule.

Din interiorul cuptorului, gangsterul scoase la iveală un drug lung de oţel înroşit. Tony îl apucă şi-l apropie de prizonierul legat.

— Acum, blestematule – răcni el. Ori vei vorbi, ori fac o gaură prin tine cu drugul ăsta înroşit.

Şi îndreptă capătul roşu către piciorul prizonierului. Omul se făcu mic, ochii holbându-i-se de groază în cele din urmă răcni, deşi fierul nu atinsese încă pielea.

— Ţipă cât vrei – spuse Tony sălbatic. Nimeni n-o să te audă.

Să stai în faţa unui revolver, este una. Şi să te găseşti faţă în faţă cu un fier înroşit este cu totul altceva. Peluso cedă:

— Vorbesc! Vorbesc! Vorbesc! se bâlbâi el, când fierul era la câţiva centimetri de piciorul lui. Ah, Dumnezeule! Ia fierul la o parte!

Mai bine de o oră îl interogară, Rinaldo şi cu ceilalţi scriind detaliile, în timp ce Tony punea întrebările. Ochii lui Tony scânteiau; dacă informaţiile erau exacte, avea în mână tot planul celui mai redutabil adversar al său.

— Dar banii îi iau? întrebă Peluso, după ce reuşi să-i convingă că nu mai poseda nicio altă

informaţie de valoare.

— Da – se răsti Tony. Dar după ce controlăm datele pe care ni le-ai furnizat. Între timp, rămâi aici. N-am chef să te las să te duci ia Bruno şi să-i şopteşti la ureche tot ce ţi s-a întâmplat, înainte să am timp să iau măsurile necesare pentru distrugerea lui.

Tony îşi alese imediat o duzină dintre cei mai capabili oameni ai săi, inclusiv Mike Rinaldo şi porni să verifice la faţa locului informaţiile smulse de la Peluso. Mai bine de o săptămână lucrară zi şi noapte, mergând dintr-un loc în altul, punând întrebări în aparenţă nevinovate, spionând din toate poziţiile posibile. După o săptămână, Ţony avu siguranţa că tot ce spusese prizonierul, corespundea adevărului.

Bucuros, Tony puse fără întârziere în mişcare mecanismul organizaţiei pe care o conducea. O duzină de mitraliere portative noi fură aduse din New York, cu mari sacrificii.

Într-o după-amiază, Libati intră legănându-se, în biroul lui Tony.

— Am impresia că pregătirile de război sunt pe terminate. De unde începem?

— O să-ţi comunic din timp, îl fără grijă – îi răspunse Tony cu răceală.

— Ce ai de gând să faci cu şoarecele de Peluso?

— Ceea ce am promis. Imediat ce campania împotriva bandei din nord va fi sfârşită, îi voi da banii pe care i-am promis şi-l voi urca în primul tren care se îndreaptă spre vest. Cred că va fi destul de bucuros să părăsească oraşul.

— Cred şi eu! Dar socotesc că n-o să fi atât de imbecil să-i dai banii şi să-l laşi să plece. Ne-a spus tot ce ştia. Ce nevoie mai ai de el? De ce nu-l trimiţi la „plimbare” cu băieţii, ca să economiseşti o mie cinci sute de dolari?

Tony, indignat de propunerea mârşavă, îl fulgeră cu privirea.

— Îmi ţin totdeauna promisiunea, Steve, şi când este vorba de prieteni şi când este vorba de duşmani. Mai acum câteva zile ţi-am încredinţat, o misiune. Văd că n-ai adus-o la îndeplinire. Reaminteşte-ţi că îmi ţin promisiunile şi FAŢĂ DE PRIETENI! Şi ştii ce-am promis în caz de nereuşită, nu? În ochii lui Steve, apăru o lumină ciudată.

— Da! admise el cu jumătate de gură.

— Ei bine, ce mai aştepţi? N-am de gând să aştept toată vara, mai bine, grăbeşte-te!

CAPITOLUL 15

În seara aceea, Tony o luă pe Jane Conley, „fata cu revolvere”, la unul dintre cele mai selecte localuri de noapte.

Tony observă că Jane părea oarecum enervată. Mâinile ei se agitau nervos, cute îi apăruseră pe frunte, iar privirea i se rotea împrejur, ca şi cum ar fi fost în căutarea cuiva care trebuia să vină, sperând totuşi că până la urmă nu va veni.

— Ce-i cu tine, baby? întrebă Tony.

— Nimic. Nu mă simt prea bine.

— Uită totul şi înveseleşte-te! Hai să dansăm!

Se ridicară şi se îndreptară spre spaţiul rezervat dansului, mic şi aglomerat, formând cel

mai minunat cuplu din tot localul. Jane era o dansatoare perfectă, iar Tony, cu graţia sa de latin şi simţul său ritmic, o egala. Nimeni, privindu-i, n-ar fi visat că amândoi au ucis nu din cauza pasiunii, ci rece şi premeditat, pentru bani, şi că vor ucide din nou ori de câte ori va fi nevoie şi se va prezenta ocazia. Totuşi nu erau ucigaşi decât din punct de vedere legal. În mintea lor, se simţeau perfect justificaţi pentru tot ce făcuseră. Iar crimele lor nu fuseseră niciodată şi nici nu vor fi cea mai mică ameninţare pentru public. Când porneau într-o misiune cu intenţii ucigaşe, erau invariabil în urmărirea unei anumite persoane „care-şi merita soarta” şi care n-ar fi ezitat să procedeze la fel ca ei, fără să dea dovada de mai multe remuşcări. Întotdeauna luau toate măsurile de precauţie ca să nu rănească inocenţi.

Când cabaretul deveni un adevărat cuib al veseliei, în orele dinspre dimineaţă, Tony observă la o masă pe Katherine Merton, fata misterioasă care, sub pretextul că este reporteră, îl vizitase la cartierul său general şi îi smulsese o mulţime de secrete. Era aşezată în alt colţ al localului, îmbrăcată într-o îndrăzneaţă rochie de seara din lamee strălucitor, escortată de un om frumos, brunet, îmbrăcat în frac şi a cărui fizionomie nu era prea liniştitoare pentru Tony. Tony se întrebă cu ce scop venise reportera aici, şi dacă prezenţa ei nu implica anumite intenţii ucigaşe. Această posibilitate îl enervă. Se întrebă dacă şi ea îl văzuse, sperând că nu era cazul…

— Ascultă, baby, nu cumva cunoşti pe fata de la masa din colţ, îmbrăcată în lamee şi cu broşe cu

diamante? o întrebă el pe Jane.

Ea se întoarse şi privirea ei trecu în revistă localul. Când, în cele din urmă, văzu fata misterioasă, ochii ei se măriră şi-şi muşcă nervos buzele.

— Nu – răspunse ea ascuţit, apoi imediat adăugă: Să mergem!

Nedumerit, Tony o conduse spre ieşire. Ştia că minţise. Dar de ce? Mici vânzători de ziare strigau cât îi ţinea gura titlurile ziarelor care tocmai apăruseră. Tony cumpără unul şi-şi aruncă ochii pe prima pagină. Un involuntar „drace” îi scăpă de pe buze.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă neliniştită Jane.

— Steve a tras alături, dobitocul dracului! mârâi Tony.

Fata îi smulse ziarul din mână şi citi articolul. O încercare fusese făcută în scopul de a-l ucide pe Schemer Bruno, şeful bandei din nord. Dar, miraculos, Bruno scăpase fără nicio zgârietură. Cercetat la poliţie, admise că bănuia cine se ascunde în spatele atacului, dar refuzase să furnizeze vreo informaţie. Poliţia considera atacul drept începutul unui nou război între bandele din oraş.

— Neîndemânaticul! mârâi Tony. Ar fi trebuit să nu-i încredinţez misiunea asta. Acum Bruno va încerca să se răzbune. Şi în plus va fi foarte atent să nu ne mai dea ocazia să-l curăţăm, aşa că o Să treacă mult timp până ce vom ajunge din nou la el.

— Oh! Tony, asta mă nelinişteşte! spuse Jane. Trebuie să fii foarte prevăzător de acum înainte.

O conduse acasă, în timp ce mintea lui lucra

febril la noi planuri pentru anihilarea inamicilor săi. În faţa luxoasei case unde închiriase un apartament opri maşina şi o lăsă pe Jane să coboare.

— Duc automobilul la garaj şi mă reîntorc imediat, spuse el cu un aer absent.

La colţul străzii, coti la stânga, îndreptându-se spre garajul din apropiere. Deodată, auzi urletul unei maşini care se apropia în mare viteză. Bănuitor, mări viteza, dar celălalt automobil nu se lăsă mai prejos, ajungându-l din urmă. Tony putu să vadă că era un automobil lung şi jos, de culoare neagră, cu perdelele trase, automobilul tipic al morţii. Mici flăcări albăstrui apărură la unul din geamurile maşinii, şi Tony auzi pârâitul unei mitraliere automate în timp ce gloanţele băteau un tam-tam, pe geamurile maşinii sale. Dar caroseria automobilului era din oţel special, iar geamurile încasabile. Gloanţele alunecau imediat ce se izbeau de caroserie. Totuşi, Tony nu se simţea liniştit. Ştia că inamicii săi nu se vor declara satisfăcuţi, până ce nu-şi vor îndeplini misiunea ucigaşa.

Nu îndrăznea să se îndrepte spre garaj, deoarece automobilul morţii ar fi putut să-l urmărească înăuntru. Iar cei din garaj nu-i puteau fi de niciun ajutor, într-o asemenea eventualitate. Trebuia să ajungă neapărat în sectorul controlat de banda sa, unde oamenii din maşină n-ar fi îndrăznit să-l urmărească şi unde, chiar dacă ar fi făcut-o, banda lui i-ar fi luat în primire şi ar fi terminat repede cu ei.

Apăsă până la fund pedala acceleratorului şi

uriaşa limuzină făcu un salt violent, ca o panteră. Cu o viteză nebunească, maşina înghiţea străzile întunecoase ale oraşului. Dar celălalt automobil se încăpăţâna în urmărire. De câteva ori, ajunse aproape în dreptul lui Tony şi acesta aştepta să audă din nou mitralierele. Totuşi, până la urmă reuşi să păstreze distanţa.

Şi această alergare a morţii continuă, pentru Tony o încercare disperată de a-şi salva viaţa, pentru ceilalţi o încercare de a pune capăt unei existenţe primejdioasă lor.

Tony se ruga în gând să ajungă în sectorul său fără să i se întâmple nimic. Era sigur că cei din maşina morţii nu vor îndrăzni să-l urmeze într-acolo.

Din nou auzi răpăitul mitralierei. Două din cauciucurile lui, probabil perforate de gloanţe, explodară cu zgomot asurzitor. Automobilul derapa spre dreapta, lovi trotuarul şi se răsturnă. Tony avu impresia că aluneca încet într-un abis, apoi totul se făcu negru înaintea ochilor săi.

Când îşi recapătă cunoştinţa, zăcea lungit dar destul de ghemuit, poziţia care îi dădea dureri violente. Simţi un covor moale sub el şi de jur-împrejur picioare. Apoi îşi dădu seama că se află într-o maşina în mers. În clipa aceea îşi recapătă luciditatea.

Nu putea fi în automobilul său. Atunci, în care? Probabil că în acela al inamicilor săi. Se ridică repede, privind în jurul său. Doi oameni ale căror picioare le văzuse, erau tolăniţi în pernele automobilului. Dar era prea întuneric ca să le distingă feţele.

— În fond nu e mort individul – spuse o voce stranie. Măi, da ştiu că rezistă bine.

— Cine sunteţi şi ce vreţi cu mine? întrebă Tony.

— O să afli cât de curând.

— Până atunci lăsaţi-mă să stau lângă voi. Nu este o poziţie confortabilă jos pe covor.

Încercă să se ridice dar nu putu. Se simţea slab şi ameţit. Unul dintre oameni îl apucă de braţ şi-l trase sus, pe perne. Acum Tony putea să vadă că în faţă se mai găseau doi bărbaţi.

— Caută să te amuzi bine în cursul acestei plimbări – mârâi o voce în urechea sa – deoarece este ultima pe care o faci! Inima lui Tony aproape că se opri. Nu se dăduse niciodată înapoi din faţa primejdiei şi trecuse prin multe situaţii grele, dar niciodată prin vreuna precum cea de faţă. Era dus la „plimbare”, fără să se poată împotrivi, fără să spere că ar putea să se apere în vreun fel oarecare. Cel mai mic gest i-ar fi atras moartea. Se întoarse către omul care îi vorbise:

— Presupun că faceţi parte din blestemata bandă din nord?

Întrebă el cu amărăciune, deşi cunoştea dinainte răspunsul.

— Da.

— Şi cine dracu’ eşti tu?

— Eu? Omul râse fără veselie, un râs ameninţător şi aspru ca clinchetul unui şarpe cu clopoţei, înainte de a se repezi deasupra prăzii. Sunt fratele lui Jerry Hoffman!

CAPITOLUL 16

Prin mintea lui Tony se perindară imagini înfricoşătoare, când se gândi la soarta care îi era rezervată. Mai întâi, o cursă grăbită cu maşina pe un drum de ţară. Apoi, când vor ajunge la un loc suficient de pustiu, va fi tras afară din maşină, ciuruit de gloanţe şi apoi părăsit în şanţul şoselei, unde, ori va fi găsit de vreun trecător ori va fi mâncat de furnici, dacă locul ales va fi mai ascuns de vederea trecătorilor.

Într-o luptă de stradă, chiar dacă şansele sunt disproporţionate, tot mai rămânea o urmă de speranţă, că salvarea ar putea veni pe neaşteptate, dar „o plimbare" este mai sigură şi mai necruţătoare decât sentinţa unui juriu. Tony nu avea dreptul să facă apel. Pentru Tony nu mai exista nicio scăpare. „Plimbarea" va fi desăvârşită cu acelaşi calm şi precizie cu care se face o execuţie oficială.

Un om nervos sau sensibil, pus în faţa unei morţi sigure, ar fi strigat, ar fi ţipat, s-ar fi rugat, poate s-ar fi bătut cu călăii săi, cu puterea pe care ţi-o dă disperarea. Dar Tony nu era nici nervos, nici sensibil. Un om care ştie să fie totdeauna gata pentru orice, nu poate fi nervos. Tony se gândea, dar nu într-o grabă nebună şi disperată, ci calm, hotărât şi adânc.

Neputinţa în care se găsea nu-l înfricoşa. Pur şi simplu îi stimula facultăţile sale excepţionale, care făcuseră din el, la vârsta de douăzeci de ani, şeful temut şi respectat, faimos pentru îndrăzneala şi isteţimea sa.

În sfârşit mintea sa agilă găsi o posibilitate – şi se concentră asupra ei. Era un plan nebunesc.

Chiar în caz de reuşită, şansele sale de-a scăpa cu viaţă erau reduse. De fapt, cam una la sută. Îşi dădu seama de acest lucru, totuşi experienţa îl învăţase că un plan care are şanse reduse reuşeşte câteodată, tocmai din pricină că oamenii nu pot să creadă că ar avea curajul să-l încerce. Dacă nu încerca nimic, Tony era sortit pieirii în mai puţin de a oră. Dacă risca încercarea disperată care îi trecuse prin minte, tot avea măcar o şansă. Decise, fără să ezite o secundă, să-şi asume riscul.

Calm şi rece, aşteptă momentul potrivit, stând între doi gangsteri în fund, în timp ce la volan se aflau alţi doi gangsteri. După un răstimp văzu un automobil venind din direcţia opusă. Ochii săi deveniră două lame ascuţite, în care timp aprecia distanţa care separa automobilele, precum şi viteza lor.

Brusc, cu un salt neaşteptat, ca de panteră, se repezi înainte, dând o teribilă lovitură şoferului şi apucând volanul. Automobilul începu să se clatine nebuneşte. Dar şoferul, deşi surprins şi ameţit, lupta cu ultimele forţe să menţină maşina pe şosea. Tony încercă să-l stranguleze cu o mână, în timp ce cu cealaltă, căuta să-i smulgă volanul. Simţi cum plouă lovituri pe spatele şi pe propriul său cap, apoi auzi o detunătură şi simţi ceva arzător pătrunzându-i în carne. Dar scrâşni din dinţi şi luptă mai departe.

Uriaşa limuzină derapă spre dreapta, se prăbuşi în şanţ cu un zgomot infernal, se rostogoli peste cap de câteva ori, în timp ce motorul continua să urle, şi în cele din urmă, se opri pe

partea dreaptă, încă tremurând ca un animal înjunghiat.

Tony, aşezat deasupra a doua corpuri, scutură din cap cu efort ca să-şi recapete claritatea. Întregul său corp părea să fie o masă de nervi încordaţi la extrem. Tony nu-şi pierduse încă cunoştinţa, îşi dădu seama, ca prin vis, că niciunul dintre ceilalţi nu mişcase şi nu scosese niciun cuvânt. Braţul stâng îi atârna, răsucit într-un chip foarte curios. Tony încercă să şi-l mişte, dar nu reuşi. În schimb durerile pe care i le provocă această încercare fură insuportabile. Precaut, cercetă cu mâna dreaptă buzunarele celor de sub el, pentru a evita orice surprize. Simţind o ridicătură la unul din ei, băgă mâna şi scoase un automat de 45 mm.

Când simţi oţelul rece şi mai ales când îşi dădu seama că este din nou înarmat, avu impresia că a renăscut la viaţă. Căută să se ridice ca să încerce să iasă din această fierărie răsucită. În clipa aceea auzi paşi scrâşnind pe pământul îngheţat şi o umbră apăru lângă maşina răsturnată. Probabil şoferul sau vreun pasager al celuilalt automobil. Tony se aşteptase şi mizase pe această posibilitate.

— Ascultă! spuse el răguşit, şi se miră singur de vocea stranie pe care o auzi ieşind din gura sa: Ajută-mă să ies de aici.

O lanternă de buzunar se aprinse şi lumina ei pătrunse în maşină, oprindu-se, în cele din urmă pe faţa lui Tony.

— Sigur! răspunse străinul. Dar mă mir că te găsesc în viaţă. Dumnezeule! N-am văzut în viaţa

mea ceva asemănător!…

Îl ajută pe Tony să iasă pe uşa zdrobită şi răsucită, apoi întoarse lanterna către ceilalţi. Cei de la volan erau cu siguranţă morţi, feţele lor purtând urmele unor tăieturi adânci. În schimb, cei din fundul maşinii deşi leşinaţi, păreau să fie încă în viaţă

— Hai să mergem, ce mai stai? spuse Tony.

— Dar ceilalţi? obiectă uimit străinul.

— La dracu’ cu ceilalţi! mârâi Tony răguşit. Sunt gangsteri şi tocmai mă duceau „la plimbare. Sper că sunt morţi. În orice caz, stai să mă asigur!

Şi scoţând revolverul, îl îndreptă către cele două corpuri inerte de pe podeaua maşinii

— Pentru Dumnezeu! strigă străinul, apucându-l cu o mână tremurătoare Nu se poate! Ce vrei să faci?…

Tony se întoarse spre el şi-l fulgeră cu o privire. Apoi ridică dispreţuitor din umeri şi puse revolverul la loc, îşi dăduse seama că era preferabil să nu ucidă în faţa unui martor, mai ales că avea nevoie de acesta în cursul orei următoare.

— Bineee! mârâi el. Dar dumă unde îţi ordon şi te sfătuiesc să te grăbeşti. Hai, mişcă!

Şi împinse ţeava revolverului în ceafa străinului, rânjind, când observă tremurul care-l cuprinse pe acesta. Amândoi o porniră cu paşi repezi către maşina oprită la marginea şoselei. Tony ordonă omului să se îndrepte cu toată viteza către cartierul său general, apoi, cu un oftat de uşurare, se lăsă să cadă pe pernele moi ale automobilului; făcând fel de fel de planuri de răzbunare.

Dar durerile nu-i permiseră să se gândească prea mult timp în altă parte.

Străinul de la volan ardea de curiozitate. De mai multe ori încercă să-şi tragă de limbă pasagerul, dar Tony se mulţumi să mormăie în chip de răspuns, până ce celălalt renunţă.

Străinul conducea nebuneşte, aşa că ajunseră în faţa intrării cartierului general al bandei, mult mai repede decât se aşteptase Tony.

— Bravo – spuse scurt şeful bandei, scoţând portofelul. Conţinea o sută patruzeci de dolari, pe care, generos, îi aruncă în mâna tremurătoare a uimitului străin.

— Să acoperi cheltuielile cu benzina – spuse el, încercând să surâdă.

Apoi faţa i se întunecă, cute îi apărură pe frunte şi vocea ieşi răguşită dintre dinţii strânşi:

— Dar să-ţi ţii gura închisă – spuse el cu sălbăticie – sau vei avea parte de ce era să păţesc eu astăzi.

Deşi era înspre dimineaţă, câţiva gangsteri mai stăteau la discuţie în holul întunecos al hotelului. Intrarea lui Tony şi halul în care apăru crea senzaţie şi toţi se întoarseră, curioşi, spre el.

— Am avut un accident de automobil – spuse scurt Tony.

Apoi urcă scările ce duceau la biroul său şi telefonă după un doctor.

O oră mai târziu, cu rănile pansate şi braţul pus în ghips, Tony se culcă. Simţea că nu va reuşi să doarmă, totuşi se trezi abia după prânz în ziua următoare.

Din fericire, avea câteva costume de rezervă şi

la hotel. Altfel ar fi trebuit să apară în costum de seară. Mâncă un breakfast interminabil, apoi se duse în birou şi trimise după Steve Libati.

Şi ochii săi scânteiară când dădu ordinul. Avea de gând să pună capăt pentru totdeauna unei anumite situaţii.

CAPITOLUL 17

Steve Libati, ajutorul şef al puternicei bande intra în cameră câteva minute mai târziu, cu un aer foarte sigur de sine, deşi se vedea de departe că este forţat. Faţa sa urâtă era schimonosită într-un surâs, dar ochii săi erau tăioşi şi cercetători, ca şi cum se întreba cum va fi primit.

— Am auzit de accidentul pe care l-ai suferit, şefule. Îmi pare rău, spuse el. „Copoii" au telefonat că au găsit automobilul tău undeva prin partea de nord a oraşului. Azi dimineaţă, am fost luaţi cu asalt de reporteri; şi spuneau că au văzut găuri de gloanţe în cauciucuri. Dar le-am spus să plece, nu eşti aici…

— Desigur – mârâi acru Tony. Îmi eşti de mare folos! Nu ştiu ce m-aş face fără tine!

Apoi, deodată, aplecându-se peste birou, cu gura schimonosită într-un oribil rânjet:

— Pentru toţi dracii din iad, de ce nu l-ai ucis pe Bruno Schemer? întrebă el.

Libati dădu calm din umeri:

— Ghinion! mormăi el, în chip de răspuns.

— Ce vrei să spui cu asta: ghinion! se repezi Tony sălbatic. Gloanţele se duc acolo unde sunt trimise… Explică-mi şi mie cum s-a întâmplat.

Libati explică. Unul din gangsterii pe care îi

alesese să-l ajute la uciderea lui Bruno, şeful puternicei bande din nord, descoperise ca acesta urma să se ducă într-un anumit loc la ora 10 seara, în ziua ce trecuse. Într-un automobil oprit lângă trotuarul opus, îl aşteptaseră. Sosise câteva minute mai târziu, dar tocmai când se pregăteau să tragă, un automobil trecuse, mascându-le obiectivul. Când avuseseră din nou posibilitatea de a trage, era prea târziu. Totuşi trăseseră o rafală asupra lui, apoi puseră automobilul în mişcare, înainte ca gangsterii lui Schemer să aibă timp să tragă la rândul lor.

— Toţi trei aţi tras asupra lui? întrebă Tony.

— Da.

— Şi din trei, niciunul n-a nimerit?

— Aşa s-ar părea. Ediţiile de dimineaţă au anunţat că a scăpat teafăr de pe urma acestui „misterios atac”.

— Ce lot de nemernici sunteţi! mârâi cu dezgust Tony. Eu aş putea să arunc cu revolverul în cineva şi tot l-aş lovi… Şi de ce dracu’ n-aţi rămas pe loc să duceţi la capăt misiunea?

— Dar gangsterii din maşina lui Schemer…

— Dacă mi-a fost în viaţa mea scârbă de ceva, ei bine, mi-a fost scârbă de laşi… Precis că habar n-ai avut că dacă tragi asupra lui Bruno şi nu-l loveşti, pui toată banda lui de gorile pe urma mea… Ascultă, Steve, există două tipuri de gangsteri, pe care nu-mi pot permite luxul să le ţin în serviciul meu: acei care nu vor şi acei care nu pot să-mi execute ordinele. Şi cred că tu faci parte din ambele categorii.

Libati se roşi, până ce faţa lui negricioasă

deveni absolut purpurie, iar în ochii săi negri şi instabili, apăru o lumină ameninţătoare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui? rosti el încet, cu buzele subţiate de ură.

— Bine. Atunci să îţi explic mai pe larg ca să înţelegi chiar şi tu: ori tu şi oamenii pe care ţi i-ai ales nu sunteţi buni de nimic, ori eşti vândut inamicului şi ai greşit intenţionat ţinta.

— Blestemăţie! răcni Libati, sărind în picioare, cu mâna dreaptă deja în buzunarul de la haină.

Dar Tony cu o rapiditate surprinzătoare şi cu calmul unui expert în materie, ridicase de pe birou revolverul şi îl îndreptase spre pieptul lui Libati, înainta ca acesta să fi avut timp să-şi scoată arma din buzunar.

— Nu scoate revolverul, nebun ce eşti! şuieră Tony. Nu mi-e milă şi eu nu greşesc niciodată ţinta. Şi mai bine ţi-ai stăpâni nervii când eşti de faţă cu mine. Nu uita că doar braţul stâng îmi e fracturat – încheie el.

Steve lăsă în jos mâna în care ţinea revolverul, apoi o ridică ostentativ pentru a-şi aprinde o ţigară scoasă din buzunarul stâng.

— Ai căutat să mă înlături încă de la plecarea lui Johnny Lovo – continuă Tony. Şi oamenii de soiul tău nu-şi fac scrupule, când vor să ajungă la un rezultat. Dacă aş fi dispărut, tu deveneai şef, nu? Iată de ce ai preferat să-l laşi în viaţă pe Bruno Schemer: ca să aibă grijă de mine. Dar după cum vezi, sunt încă viu şi intenţionez să rămân în viaţă încă multă vreme. Aşa că îţi dau un sfat: îţi pierzi de pomană un timp preţios, aşteptând să ajungi şef în locul meu.

Vocea sa deveni tot atât de rece şi tăioasă ca a unui judecător care rosteşte o sentinţă:

— Tu şi cei doi care te-au însoţit în expediţia de astă noapte, nu mai faceţi parte din banda mea!

— Nu vorbii prostii! Nu poţi să mă dai afară din banda lui Lovo. Dacă Johnny…

— Johnny a plecat. Şi eu am rămas şef. Şi iată „autoritatea” mea – adăugă el, ridicând automatul şi mângâindu-l drăgăstos. De azi înainte nu mai primeşti un sfert de dolar de aici şi dacă te prind prin vecinătate, te trimit la loc de verdeaţă. Ne-am lămurit? Şi acum poţi să pleci, mergând pe propriile tale picioare, sau dacă preferi, cu dricul. Alege!…

Un minut întreg cei doi se priviră în albul ochilor. Privirea lui Tony era rece, tăioasă şi stabilă; ochii lui Steve, mişcători şi arzând de furie. Dar, după un răstimp, locotenentul se întoarse şi, fără un singur cuvânt, părăsi camera. Tony câştigase din nou; şi încă definitiv, de data aceasta.

Prima acţiune a lui Tony, fu să-şi asigure o escortă de „gărzi de corp”. Şi încă o escortă numeroasă. De aici înainte nu avea intenţia să călătorească decât în maşină blindată cu geamuri încasabile, purtând pieptarul de oţel şi aşezat între doi gangsteri înarmaţi până în dinţi, în timp ce o altă maşină, încărcată cu „aghiotanţi” trebuia să-l urmeze protejându-l.

Tony intră grăbit în apartamentul elegant pe care-l închiriase, cu ochii scăpărând de furie. Avea multe întrebări de pus Janei Conley, faimoasa „fată

arsenal”, care locuia împreună cu el de câtva timp.

O găsi aşezată confortabil într-un uriaş fotoliu din sufragerie, citind un roman şi ronţăind bucăţi de ciocolată dintr-o cutie pusă alături. Calmul ei îl irită şi mai mult. Ea privi în sus cu surpriză când auzi uşa, apoi ochii ei reflectară uimirea provocată de aspectul său

— Vai, Tony! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

— Ce grijulie eşti acum, mititico! mârâi Tony. Ieri seară am plecat să duc la garaj automobilul şi nu m-am mai întors decât a doua zi şi mi se pare că nu te-a mirat prea mult acest fapt.

— Se poate să vorbeşti aşa, Tony? Desigur că m-am întrebat ce este cu tine şi am fost teribil de îngrijorată. Dar m-am gândit că nu-ţi place să se amestece nimeni în treburile tale şi că-ţi cunoşti meseria.

— Desigur, desigur… Ei bine, află că banda lui Bruno Schemer a încercat aseară să mă ia la „plimbare”. Şi convingerea mea este că erai la curent cu ceea ce urma să se întâmple.

— Tony! fata se îngălbeni deodată şi ochii îi scânteiară. Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva?

— Cine era femeia de ieri seară de la cabaret? Aceea în rochia de lamee şi cu tipul acela brunet, îmbrăcat în haine de seară?

— Nu… nu ştiu…

— Ba da. Ştii prea bine. Când ţi-am arătat-o, am văzut în ochii tăi că o cunoşti.

Se apropie de ea, îi apucă braţul ca într-o menghină şi-l răsuci cu cruzime.

— Cine era femeia? răcni el.

— Este… este… o „fată cu revolvere”-gâfii Jane. Prietena lui Schemer Bruno.

— Aşa vasăzică!

Lăsă braţul Janei şi se dădu un pas înapoi, privind-o cu dispreţ.

— Tipul care o însoţea era Schemer Bruno?

— Da.

— Dumnezeule! Dacă aş fi ştiut asta!… tună şeful bandei, o privire fioroasă apărându-i în ochi. Şi tu ştiai asta şi nu mi-ai spus…

— Nu. Dacă ţi-aş fi spus, ai fi încercat să-l cureţi chiar acolo. Şi te-ai fi ales, ori împuşcat de vreunul din escorta sa care îl însoţeşte pretutindeni, ori arestat şi executat pentru crimă.

— Nu mă face să râd! Nu au ce să-mi reproşeze, „domnii” de la poliţie.

— Nu fi prea sigur! Contrabanda este una şi crima este cu totul altceva.

— Ce te-a determinat să pleci, imediat ce i-ai văzut?

— Mi-era frică să nu încerce să te cureţe. Voiam să plecăm cât mai departe de ei.

— Mi se pare că-ţi era mai teamă pentru propria-ţi piele, decât pentru a mea.

— Şi ce dacă ţin la pielea mea? replică Jane recăpătându-şi stăpânirea de sine şi calmul. Nimeni, la vârsta mea, nu doreşte să părăsească viaţa cu una cu două.

Şi adăugă cu repeziciune, când văzu pe Tony încruntându-sa bănuitor:

— Mi-era teribil de frică pentru tine, dragul meu Tony. Nu-ţi aduci aminte de cât timp caut să te conving să-ţi iei cu tine peste tot o escortă?

Tony rămase pe gânduri, dându-şi seama că fata avea dreptate. De două săptămâni, fata căutase zilnic să-l convingă să ia măsuri de precauţie. Dar el ezitase, gândindu-se că o escortă în jurul lui ar arăta că se teme. Totuşi nu putea să-şi scoată din cap ideea că Jane îl trăsese pe sfoară. Şi mintea lui nemiloasă şi răzbunătoare nu putea să găsească decât o singură pedeapsă pentru susmenţionată vină: moartea.

— Te iubesc, Tony continuă ea să pledeze, sub privirea lui pătrunzătoare. Şi am făcut în ultimul timp tot ce mi-a stat în putinţă ca să te apăr.

— Nu zău! Am eu bănuielile mele. Totuşi îţi voi da o şansă ca să-mi dovedeşti ceea ce susţii. Dacă mă iubeşti, curăţă-l pe Schemer Bruno.

Ochii ei se măriră la gândul sarcinii enorme ce-i sta în faţă. Îşi dădu seama ce gânduri îl rodeau pe Tony.

— Ţi-e frică? întrebă el.

Jane îl privi în faţă cu dispreţ.

— Nici gând! spuse ea tăios. Sunt la fel de abilă şi curajoasă ca zece ca tine, mare gangster ce eşti!

— Da? atunci fă-mi proba că eşti şi totodată că mă iubeşti, trimiţându-l în iad pe Schemer Bruno.

— Ce gentleman şi ce cavaler este domnul! rosti ea dispreţuitoare. Îmi dă sarcina să ucid pe cel mai mare gangster din oraş, pe rivalui lui. Şi încă singură.

Şi apoi, adăugă rugătoare:

— Ştii prea bine, Tony, că niciodată n-am lucrat singură. Dar sunt bună de ceva dacă sunt ajutată. Cred că-ţi aminteşti de seara de la Clubul

Ambasadorilor, când împreună l-am curăţat pe Jerry Hoffman? Dacă lucrăm amândoi, îţi promit că voi face tot ce-mi ceri. Voi căuta să aflu când şi unde îl poţi găsi pe Schemer Bruno. Apoi vom intra împreună în acţiune.

— Bine, ne-am înţeles – mârâi Tony. Se trezise aproape complet din mânia care-l cuprinsese la început şi privind frumuseţea fetei din faţa sa, se decise că n-are nimic de pierdut lăsând-o încă în viaţă. Desigur, Jane nu trebuia să băniuască nimic din toate acestea. Aşa că făcu un pas înainte şi o apucă iarăşi de braţ.

— Dar dacă te mai prind, diavol mic ce eşti – şuieră el printre dinţii strânşi – că umbli cu şiretlicuri, poţi să-ţi comanzi coşciugul. Ne-am înţeles?

Astfel fu semnată condamnarea la moarte a lui Schemer Bruno, de doi oameni care nu dăduseră încă niciodată greş.

Totuşi bănuielile care pătrunseseră în mintea lui Tony şi cearta care avusese loc între ei, urmau să aibă efecte considerabile într-un viitor apropiat.

CAPITOLUL 18

Chiar din ziua următoare, Tony porni o campanie nemiloasa de represalii pe viaţă şi pe moarte împotriva bandei lui Schemer Bruno. În sinea sa, el începuse să aibă un oarecare respect pentru faimosul Bruno. Asistase la o mulţime de exemple de curaj şi înţelepciune de care dăduse dovadă acesta, iar întâmplarea de la cabaret îl convinsese pe deplin. Un om care putuse, la mai puţin de o oră după ce se săvârşise un atentat

împotriva lui, să stea la o masă alături de cel care ordonase uciderea lui, era demn de admiraţie. Dar dovada curajului şi abilităţii rivalului său, servise doar pentru a întări voinţa lui Tony de a ieşi victorios din această luptă disperată şi pentru a-l forţa la uimitoare lovituri.

Sub ordinele lui, banada bombardă depozite ale adversarilor, ucise şoferi şi distruse camioane, intimidă pe proprietarii barurilor care continuau să cumpere alcool de la banda din nord, omorând chiar pe câţiva dintre ei, care se dovediseră recalcitranţi, promiţând celorlalţi tot sprijinul şi protecţia dacă trec de partea bandei lui Tony. Banda ucise o jumătate de duzină dintre cei mai buni mitraliori ai lui Bruno şi ameninţă pe ceilalţi cu aceeaşi soartă dacă nu părăsesc imediat oraşul. Bandajefui tripourile deschise de Schemer Bruno şi bombardă de afară pe cele în care nu reuşi să pătrundă. Pe scurt, căută să scoată din sărite şi să înfricoşeze în toate felurile posibile banda condusă de îndrăzneţul şi şiretul rival al lui Tony.

Când campania de represalii era în toi şi toate mergeau strună, Tony ordonă să fie adus în faţa lui Benny Peluso, fostul locotenent al lui Schemer, care fusese capturat şi destăinuise toate ascunzişurile bandei din nord. Succesul operaţiunilor pe care le întreprinsese se datorau în bună parte preţioaselor informaţii furnizate de acesta.

Urâtul şi nesuferitul gangster era întunecat şi arăta foarte înfricoşat când fu adus înaintea lui Tony, escortat de cei doi gangsteri care-l capturaseră şi-l aduseseră la cartierul general al

bandei.

— Ei bine, Benny – spuse Tony – informaţiile pe care mi le-ai dat s-au dovedit a fi corecte. Şi prin urmare iată ceea ce ţi-am promis.

Şi aruncându-i un plic voluminos, continuă:

— Aceşti doi oameni te vor escorta la un tren care pleacă spre vest; te vor apăra dacă banda lui Bruno va încerca să te cureţe.

Micul gangster, care fusese silit să-şi trădeze tovarăşii pentru bani, apucă plicul cu amândouă mâinile şi începu să numere cu lăcomie banii pe care-i conţinea. Când se asigură că înăuntru erau o sută cincizeci de hârtii de câte o sută de dolari, privi în sus spre Tony şi zâmbi recunoscător. În lumea gangsterilor, era o surpriză plăcută să găseşti un inamic – sau chiar un prieten – care să-şi ţină cuvântul când nu era cu nimic obligat.

— Mulţumesc – murmură el. Nu credeam că-ţi vei respecta promisiunea.

— Îmi respect întotdeauna cuvântul, indiferent ce promit, bine sau rău, replică Tony, emoţionat de purtarea sinceră a fostului său inamic. Acum pleacă şi drum bun!

Aghiotantul personal al lui Tony, sclivisitul Mike Rinaldo, însărcinat cu escortarea lui Peluso, se urcă în maşină, ajută pe ceilalţi doi să se urce, apoi porni.

O oră mai târziu, Rinaldo se întoarse, arătând foarte abătut.

— Ştiri proaste, şefule – spuse el printre dinţi. Pe drum un alt automobil ne-a aruncat în şanţ şi câţiva din nord l-au curăţat pe Peluso, înainte ca să avem timp să luăm la ochi puştile. Am sărit din

automobil şi am şters-o ca să nu fim acolo la venirea copoilor. Probabil că vreunul din banda lui Bruno a aflat că-l ţinem aici şi a pândit plecarea lui.

— Păcat – spuse Tony plictisit. Acum, reporterii şi poliţia o să ne înjure pe noi că l-am curăţat; toţi îl consideră încă inamicul nostru. Vezi să aducă înapoi la garajul nostru maşina în care eraţi.

Tony rămase pe gânduri după plecarea îngâmfatului Mike Rinaldo. Se pricepea în materie de gangsteri şi era sigur că Mike şi cu celălalt l-au împuşcat pe Peluso pentru cei 1.500 de dolari. Dar nu avea cum s-o dovedească. În orice caz, ce putea să facă? îşi ţinuse promisiunea şi în fond Peluso nu era decât un trădător de rând. În inima lui, Tony ştia că oricare altul ar fi reacţionat la fel, dacă s-ar fi găsit în situaţia lui. Bănuielile sale se verificară, când, o săptămână mai târziu Mike apăru la volanul unei luxoase limuzine de ultimul tip.

Tony continuă cu mai multă ferocitate campania împotriva bandei din nord, pentru că nici Schemer Bruno nu stătea cu mâinile la piept, sub loviturile care se abăteau zilnic asupra bandei sale. Lupta şi el cu toată energia, punând la contribuţie toată abilitatea de care dispunea atât el, cât şi puternica sa organizaţie. Era lupta cea mai disperată şi mai vastă care avusese loc vreodată pe lume în timp de pace şi curând ziarele începură să urle, cerând protecţia vieţilor cetăţenilor oneşti şi apărarea proprietăţii şi a bunurilor celor inocenţi.

— Să-i ia dracul – mârâi Tony într-o noapte când discuta cu Jane. Eu ştiu prea bine că n-am rănit niciodată decât pe cei care-şi merită soarta. Nici eu şi nici băieţii mei n-am tras decât asupra adversarilor. Şi din câte ştiu, nici celelalte bande nu obişnuiesc să tragă alături. Şi nici n-am aruncat o singură pocnitoare, până n-am verificat ce se petrece înăuntru. Dacă depozitele şi casele aparţin oamenilor cinstiţi, de ce le închiriază gangsterilor? Dacă vor să câştige mai mult, să suporte riscurile – încheie Tony.

Dar, în ziua următoare, telefonul de pe biroul lui Tony zbârnâi prelung.

— Camote? ţipă în aparat Judecătorul districtului. Vreau să te văd azi după-amiază. Apartamentul F, hotelul Gherman. La ora două fix.

— De ce nu la birou? – obiectă Tony. Şi poţi să-mi spui de pe acum ce-ai pus la cale?

— Nu te priveşte. Te sfătuiesc să nu întârzii.

Şi judecătorul de district atârnă receptorul în furcă.

Până pe la unu şi jumătate Tony se tot întrebă ce avea judele de gând. Nu putea să găsească niciun răspuns care să-l satisfacă. Un timp suspectă o cursă şi aproape se decise să nu se ducă dar apoi îşi dădu seama că un judecător de district nu putea fi amestecat într-un atentat împotriva unui şef de bandă. Un singur lucrU era sigur: chemarea nu prevestea nimic bun.

Tony continuă să se gândească la ce urma să se întâmple, scufundat în pernele maşinii care-l ducea la locul de întâlnire. Îşi luase cu el o puternică escortă, în două maşini. Când ajunseră

la destinaţie, formară un cerc în jurul lui şi astfel intrară în hotel. Umplură un ascensor şi porunciră liftierului să-i ducă la apartamentul F, „într-un timp şi două mişcări”. Omul ezită, aşteptând şi alţi pasageri, dar privind mai bine la feţele care-l înconjurau se decise că ar fi mai bine să execute neîntârziat ordinul primit.

Când ajunseră la etajul indicat, fură imediat înconjuraţi de o echipă de poliţişti care-i dezarmară cu repezicine, fără să dea dovadă de exces de gentileţe.

— Ascultă! Ce înseamnă asta? – întrebă belicos Tony.

— Vei afla imediat – răspunse un detectiv morocănos. Da-mi repede şi armele tale. Şeful n-are chef de împuşcături astăzi.

Tony scrâşni din dinţi dar se supuse. Să ucizi un detectiv în toiul unei lupte şi pe o alee întunecoasă este una şi să-i împuşti de faţă cu alţi douăzeci şi încă într-un hotel de mâna întâi, este cu totul altceva. Tony era însă foarte indignat la suprafaţă, iar în suflet i se furişă o teamă nemărturisită. Tovarăşii săi erau foarte tăcuţi şi ascultători, reacţia obişnuită a gangsterilor când au de-a face cu poliţia.

Când programul dezarmării fu completat, tovarăşii lui Tony fură conduşi într-o cameră şi încuiaţi.

— Veţi sta aici liniştiţi până venim să vă dăm drumul. Şi să nu faceţi gălăgie, altfel vă luăm la birou şi vă aplicăm tratamentul special cu bastoane de cauciuc, rezervat unor lepădături ca voi. Am zis!

Şi şeful detectivilor trânti uşa, învârti de două ori cheia şi o băga în buzunar, lăsând doi poliţişti de pază în faţa uşii. Apoi îl conduse pe Tony printr-un coridor larg spre o uşă închisă pe care se afla un „F”. Bătu la uşă, apoi o deschise şi îl împinse pe Tony înăuntru. Tony auzi uşa închizându-se în spatele său şi cheia învârtindu-se în broască. Abia atunci privi în faţa sa şi deodată înţepeni.

În jurul unei mese, aşezată în mijlocul luxoasei camere şedeau o jumătate de duzină de oameni. Un singur scaun mai era gol; probabil cel rezervat lui.

Tony îi recunoscu pe toţi dintr-o privire. În capul mesei, ceva mai la o parte, stătea judecătorul districtului, un om corpolent, robust, cu o bărbie voluntară şi cu ochi mici şi lacomi. Ceilalţi din jurul mesei, erau şefii tuturor bandelor de gangsteri din oraş. Printre ei se găsea şi Schemer Bruno.

— Fă câţiva paşi spre mine şi aşază-te, Camonte, ordonă judele cu buscheţe. Putem să începem, domnilor!

Tony păşi încet înainte, simulând un calm pe care era departe de a-l simţi. Apoi se aşeză, fulgerând cu o privire pe Schemer Bruno, care schiţă un zâmbet batjocoritor la vederea braţului lui Tony, care atârna într-o eşarfă. Era prima lor întâlnire.

— Ce ţi s-a întâmplat la braţ? întrebă Bruno

Tonul şi comportarea lui erau destul de politicoase, dar aveau o notă batjocoritoare şi dispreţuitoare, care făcu sângele lui Tony să-i fiarbă în vine

— Am suferit un accident de automobil – răspunse Tony. Eu am scăpat uşor, dar alţii s-au ales cu răni mai serioase, ba unii au şi murit chiar – adăugă el cu satisfacţie, la gândul celor din banda lui Bruno, rămaşi în maşina răsturnată.

Surâsul de pe faţa lui Bruno dispăru ca prin farmec şi fu înlocuit cu o expresie dură şi nemiloasă, într-o faţă îngheţată, din care numai ochii dădeau singurul semn de viaţă. Şi aceştia ardeau, aruncând văpăi de ură reţinută cu greu. Din câte îşi dădea seama Tony, mâna lui Bruno ardea după un revolver.

— Terminaţi odată – vorbi judele. Astăzi mi-am rezervat dreptul să vorbesc singur. Ascultaţi!

Cei şase oameni, conducătorii celor mai importante bande din oraş, reprezentanţii oficiali ai tuturor mârşăviilor, afară de simple murdării, se întoarseră dintr-odată, privind spre omul care era şeful organizaţiei create pentru protecţia cetăţenilor oneşti şi care fusese ales de aceştia, pentru ca să-i apere de maşinaţiile gangsterilor cu care el stătea acum în conferinţă. Toţi îl plăteau cu bani grei şi toţi îl dispreţuiau, dându-şi seama de trădarea lui faţă de cauza pe care se angajase să o ducă la capăt. Totuşi, în sinea lor, toţi se temeau de puterea lui şi de ceea ce ar putea să pornească împotriva lor dacă nu-i dădeau ascultare.

— Războiul dintre voi trebuie să se sfârşească! exclamă judele, bătând cu pumnul în masă, ca să dea mai multă tărie vorbelor sale. Reporterii şi jurnalele urlă şi câţiva politicieni au început să se neliniştească. Unii dintre oamenii influenţi de aici s-au dus până la guvernator şi i-au spus că oraşul

a căpătat o reputaţie proastă şi că oamenii nu mai au curajul să vină sau să stea în el şi asta este în detrimentul afacerilor. S-a propus chiar numirea unui procuror special, un om bogat şi bine apărat şi a unui juriu care să cerceteze chestia bandelor. Cred că ştiţi prea bine ce ar însemna acest lucru!

Şefii bandelor se priviră neliniştiţi. Ştiau ce ar fi însmnat: neplăceri, urmăriri, restricţii şi poate chiar distrugerea lor.

— Camonte – continuă judele, fulgerându-l cu privirea. Ştiu că tu şi cu Bruno sunteţi cei mai vinovaţi, cei mai sălbatici şi cei mai setoşi de sânge indivizi pe care i-am întâlnit vreodată în lunga mea experienţă. Dar mai ştiu că motivul pentru care ceilalţi sunt mai liniştiţi, este că nu sunt suficient de puternici ca să se răfuiască cu voi. Oricum, aveţi destul spaţiu fiecare, în care să lucraţi, aşa că veţi înceta cu luptele şi veţi lucra în linişte, fiecare în sectorul lui.

— Crezi că va respecta armistiţiul? întrebă Bruno pe jude, dând din cap dispreţuitor spre Tony.

— În orice caz, mai mult ca tine, blestematule – mârâi Tony, cu faţa schimonosită într-o oribilă strâmbătură.

— Eu unu! n-aş îndrăzni, când e vorba de tine, – continuă Bruno. M-ai împuşca pe la spate…

— Nu zău, tocmai tu, care ţi-ai omorî mama pentru o jumătate de dolar…

— Tăcere! – urlă judele cu sălbăticie. Şi faceţi ce vă spun eu, sau scap oraşul de blestemul vostru.

— Ai pierde o sumă frumuşică dacă ţi-ai pune

în practică ameninţarea – rânji Tony, înfuriat de schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu Bruno.

Scos din sărite de obraznica remarcă, judele se încruntă şi-i aruncă o privire înveninată.

— Mai bine să am jumătate din venituri, decât nimic – răspunse el, printre dinţii strânşi. Încă o glumă de felul acesta şi vei fi primul care părăseşte oraşul.

Tony cedă, deşi fierbea de necaz. Dar îşi spuse în sinea sa că va avea grijă de toţi, inclusiv de judecătorul de district. Se întâmplaseră în trecut şi alte lucruri mai stranii şi, în plus, judele îşi merita soarta.

Judecătorul întinse pe masă o hartă uriaşă a ţinutului, oraşul fiind cel care ocupa cea mai mare parte a suprafeţei. Deja harta era împărţită în pătrate cu creionul roşu şi în fiecare pătrat era scris numele unuia dintre cei de faţă.

— Iată teritoriile pe care le-am acordat fiecăruia dintre voi – continuă judele. Şi cred că sunteţi de acord că am dat dovadă de imparţialitate. Voi, cei mai mari, aveţi teritorii mai întinse, dar şi bandele mai mici îşi au câmpul lor de activitate, deoarece toţi trebuie să trăiască, nu?

Şefii priviră harta cu atenţie. Şi toţi îşi deteră seama că judecătorul procedase cu imparţialitate. Fiecare îşi mai dădu seama că în interiorul districtului acordat se puteau face destule afaceri din care să trăiască regeşte atât el cât şi banda respectivă. Totuşi obiceiul lor fusese să lupte pentru spaţiu şi nu se puteau dezobişnui uşor de această idee.

— Iată câte o copie pentru fiecare, cu

teritoriul respectiv trasat cu creionul roşu – continuă judele, înmânându-le hărţi înfăşurate. Şi primul dintre voi care aud că a trecut un pas într-un teritoriu care nu-i aparţine, îl scot imediat din oraş. Puţin îmi pasă cine este. În plus, vă luaţi obligaţia de a comunica bandelor respective teritoriul fixat şi de a avea grijă ca să respecte şi ei instrucţiile mele. Fiecare dintre voi este direct răspunzător de comportarea bandei pe care o conduce. Dacă nu-şi poate face oamenii să-l asculte, nu merită să fie şef. Şi să nu mai aud vreo împuşcătură, sau vă execut pentru crimă, oricare dintre voi vă fi prins. Aţi înţeles?

Întorcându-se spre Tony, judele adăugă:

— Camonte, tu poţi să pleci primul. Ia-ţi şi oamenii. Voi ceilalţi veţi pleca pe rând, după ce el şi oamenii lui s-au îndepărtat. Şi vă sfătuiesc să nu încercaţi ceva, deoarece detectivii mei pândesc prin împrejurimi în speranţa că vor avea ocazia să opereze vreo câteva arestări!

Tony se ridică, privind la cei din jurul său, aruncă o uitătură semnificativă în direcţia lui Schemer Bruno, apoi părăsi camera. Pentru el conferinţa avusese o singură parte bună: îi dăduse prilejul să-l întâlnească faţă în faţă pe Bruno. Ştia exact acum cum arată cei mai înverşunat inamic al său şi de acum înainte era capabil să-l identifice chiar de la o distanţă apreciabilă. Ceea ce constituia un avantaj considerabil, mai ales când era vorba de împuşcături în întuneric…

CAPITOLUL 19

Un timp, cam aproape patru luni, domni

linişte. Toţi făceau bani, dar nimeni nu mai folosea revolverul. Apoi, oamenii începură să se simtă plictisiţi, cum se întâmplă cu toţi cei obişnuiţi cu activitatea. Reînceperea ostilităţilor o formară câteva certuri între membri neînsemnaţi ai bandelor dar nu avură rezultate prea serioase, decât câteva nasuri însângerate şi ochi învineţiţi. Apoi, se auzi din când în când de câte o înjunghiere şi în cele din urmă răsunară primele împuşcături.

Tony simţi imediat cum evoluau lucrurile. Chiar el personal resimţea puternic inactivitatea şi plictiseala îl dobora. Devenise bănuitor de tăcerea prelungită a inamicilor săi. Ştia perfect de bine că nici ei nu puteau suporta mult timp povara apăsătoare a armistiţiului, reacţionând normal, la fel ca şi oamenii din banda lui. Pe scurt, totul se rezuma la întrebarea chinuitoare: care va da semnalul reînceperii ostilităţilor.

Printre posesiunile de preţ ale lui Tony, se numărau şi câteva tripouri. Unul dintre acestea era situat la etajul doi al unei clădiri din centrul oraşului. Cu toată poziţia sa centrală, se găsea pe o stradă puţin frecventată şi fără multe magazine, ceea ce făcea ca circulaţia să fie uşoară.

Tony vizita tripoul aproape în fiecare zi, lucru pe care nu încercase niciodată să-l ascundă. Într-o după-amiază, pe când ieşea din automobil şi aştepta ca escorta să se adune în jurul său, auzi răpăitul unei mitraliere. Văzu doi dintre aghiotanţii săi prăbuşindu-se loviţi de plumbii ucigători şi pe ceilalţi refugiindu-se la adăpostul relativ pe care-l ofereau cele două maşini în care

sosiseră. Toţi priveau în sus, într-un efort disperat de a descoperi sursa atacului… Tony se adăposti sub portalul clădirii, abia după ce simţi o duzină de gloanţe izbindu-se de pieptarul său de oţel. Fără acest pieptar, Tony ar fi fost de mult într-o lume mai liniştită, deoarece atacatorii se dovediseră destul de îndemânatici.

Imediat ce se puse la adăpostul relativ pe care i-l oferea portalul, Tony se întoarse; scoase revolverul şi privi în sus. Văzu doi dintre oamenii săi trăgând spre două ferestre ale unui mic hotel de pe partea opusă a străzii. Dar odată cu dispariţia sa, răpăiturile mitralierei încetară. Îşi închipui că atacatorii erau deja în goană să scape de la locul atacului înainte de sosirea poliţiei. Îşi dădu seama că şi oamenii săi trebuiau să facă acelaşi lucru, ca să evite arestarea şi condamnarea. O luptă cu mitralierele în plină zi în centrul oraşului nu era lucru uşor de muşamalizat, chiar cu ajutorul unor autorităţi complice.

Păşi în stradă şi aruncă spre ferestrele hotelului o rapida dar cercetătoare privire. Nu văzu nimic care să-i dea de bănuit.

— Terminaţi! urlă el către băieţi Urcaţi în maşini… repede! Să fugim!

Făcu un salt spre una din maşini şi se aruncă înăuntru. Oamenii se îngrămădiră în jurul său şi în cealaltă maşină. Cele două automobile o porniră în goană. Trecură la câţiva centimetri de un copoi care sufla disperat în fluier, apoi goniră înainte spre cartierul general care le oferea siguranţă. Ochii lui Tony scăpărau de mânie reţinută, dar simţea în schimb o mare satisfacţie. Războiul

începuse!

— Erau la etajul al treilea, şefule – gâfâi unul dintre oameni. I-am văzut bine, erau numai doi. Unul avea o mitralieră Thompson, celălalt se servea de un automat.

„Thompson” era cel mai modern tip de mitralieră portativă şi totodată arma favorită a gangsterilor, deoarece poate fi mânuită mai uşor decât o puşcă. Cântăreşte doar cincisprezece kilograme şi putea trage o sută de focuri pe minut.

Când ajunseră la cartierul general, Tony se duse direct în biroul lui şi telefonă judecătorului de district:

— Au încercat să mă cureţe de la etajul trei al hotelului Victoria – spuse el aproape vesel.

— Ştiu. Tocmai am fost informat de Biroul Central al Detectivilor.

— Trebuie să fi fost banda lui Schemer Bruno. Ce ai de gând să faci acum?

— Ceea ce am promis la conferinţă. Vom aresta la noapte citi putem din banda din nord, îi vom cerceta şi mâine îi vom judeca.

Frumoasă intenţie, gândi Tony dar reuşita era problematică. Şansele ca atacatorii să fi scăpat fără urme, erau mari. Iar ceilalţi nu vor scoate niciun cuvânt; mai mult ca probabil că nici măcar nu ştiau de atac şi judele nu-i putea acuza decât cel mult de port ilegal de armă. Tony îşi dădu seama că toate arestările se vor reduce la o simplă mascaradă, menită să arunce praf în ochii publicului.

În schimb, Tony simţi că această mascaradă prezenta pentru el o ocazie pe care nu trebuia cu

niciun preţ s-o scape. Îşi chemă doisprezece dintre cei mai buni mitraliori şi împreună cu ei lucră mai bine de o oră la un plan, menit să arate oraşului ce poate banda lui Camonte.

Ziarele de seară – totdeauna mai zgomotoase decât cele de dimineaţă – făcură mare vâlvă în jurul atacului. Pe Tony însă îl atraseră doar două rânduri de la sfârşitul articolului. Poliţia în căutarea atacatorilor şi urmelor lăsate de ei, descoperise într-o cameră a hotelului Victoria, tot la etajul trei, o mitralieră Thompson, un automat şi un om mort care avea în el o jumătate de duzină de gloanţe. Şi acesta fusese identificat drept Steve Libati, fostul aghiotant al lui Tony.

— Porcul! mârâi Tony veninos. Trădător, eh? Probabil că a fost împuşcat pe la spate tot de tovarăşii săi, ca să nu-i trădeze şi pe ei. În orice caz şi-a căutat-o singur şi şi-a meritat-o din plin!

Tony se gândi mult timp la această întâmplare. Identificarea fostului său locotenent printre cei care îl atacaseră aducea un nou element. Se putea întâmpla ca Steve Libati să-l fi atacat din simplă răzbunare. Dar era infinit mai probabil ca atacul să fi fost plănuit de Schemer Bruno care se servise de locotenentul trădător ca de o simplă unealtă; Libati fusese primit în banda din nord din pricina urii pe care o nutrea faţă de Tony şi din cauza preţioaselor informaţii pe care le putea furniza cu privire la activitatea acestuia.

Ziarele de dimineaţă, deşi mai rezervate, publicară la loc de frunte că fuseseră efectuate mai multe razii în timpul nopţii în cartierul nordic al oraşului, cu rezultatul că o bună parte din

bandă fusese arestată. Printre aceştia se găsea chiar şi Schemer Bruno. Arestaţii aşteptau acum în celule să le vină rândul să fie judecaţi.

La ora nouă şi jumătate, Tony încărcă două limuzine cu cei doisprezece mitraliori pe care îi alesese cu o zi mai înainte şi porni să-şi pună în aplicare planul. Ordonă şoferilor să oprească la câţiva zeci de metri înaintea tribunalului dar să nu stingă motoarele, ca să fie pregătiţi de fugă. Apoi porunci oamenilor să-şi ocupe poziţiile de-a lungul străzii. Privind la ei, Tony surâse, gândindu-se la ce îi aştepta pe cei din banda de nord. La ieşire, Schemer Bruno şi oamenii săi urmau să aibă parte de o straşnică surpriză. Şi în plus, ieşind direct de la tribunal, mai mult ca sigur că niciunul nu va fi înarmat. Se părea că distrugerea bandei din nord era pe cale de a fi înfăptuită.

Deodată uşile tribunalului se deschiseră de perete şi un val de detectivi şi poliţişti în uniformă năvăli în stradă, repezindu-se către mitraliorii lui Tony.

— Drace! mârâi Tony, care rămăsese într-una din maşini. I-au văzut copoii! Porneşte imediat!

Uriaşa limuzină făcu un salt şi dispăru după primul colţ dar nu mai înainte ca două gloanţe să se lovească de caroseria ei.

— Opreşte! ordonă Tony şi maşina fu imediat frânată. Deşi mai erau încă aproape de tribunal, nimeni nu-i putea vedea de acolo.

— Dă-mi revolverul tău!

Şoferul îi înmână arma şi Tony o aruncă calm într-un ascunziş special din perna maşinii. Făcu aceeaşi operaţie cu propriul său automat iar micul

revolver pe care-l purta în buzunarul de la vestă, îl ascunse în ciorap.

Când doi detectivi apărură gâfâind după colţ – lucru de care Tony era sigur – el şedea calm pe scara maşinii.

— Am avut impresia că vreţi să-mi spuneţi ceva? întrebă el, încruntându-se.

— Aşa s-ar spune – gâfâi unul din ei. Ce noroc că locotenentul Grady a privit pe fereastră şi ţi-a văzut gorilele, altfel ar fi trebuit să cărăm până diseară morţii de pe stradă.

— Vasăzică locotenentul Grady a fost cu această idee? întrebă mieros Tony. O să-mi amintesc de el.

— Nu mă interesează ce o să-ţi aminteşti. Deocamdată faceţi-ne plăcerea să ne însoţiţi până după colţ.

— Aveţi mandat de arestare?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci cu ce drept?

— Pentru port ilegal de armă.

— Dar n-am nicio armă asupra mea.

— Nu? exclamă neîncrezător cel mai în vârstă. Vrei să-ţi baţi joc de noi. Ţine-i bine pe linia de ochire, Jim, în timp ce eu îi percheziţionez.

Repede dar precis îl controlă pe Tony, dar după cum se aşteptase acesta, nu şi mai jos de genunchi. Neştiind ce să creadă, detectivul ordonă şoferului să iasă din maşină şi-l controlă şi pe el, dar fără niciun rezultat. Mai mult decât zăpăcit, detectivul privi din nou spre cei doi oameni, asupra cărora era sigur că va găsi arme. Atunci îi veni o idee, ceea ce se întâmplă rareori la un

poliţist.

— Am găsit! exclamă el cu entuziasm. Le-aţi aruncat pe podea sau le-aţi ascuns undeva prin maşină. Am mai întâlnit eu trucul ăsta!

Controlă automobilul piesă cu piesă. Numai punându-i dinamită sau deşurubându-l bucăţică cu bucăţică ar fi putut să-l controleze mai bine. Dar nu găsi nici umbră de ceea ce căutase.

— Vezi? spuse blajin Tony. Ţi-am spus adevărul. Azi dimineaţă am plecat la plimbare şi nu prea m-am simţit încântat când aţi tras fără motiv asupra mea. Dar treacă de la mine…

Şi scoţând două hârtii de câte cincizeci de dolari, dădu câte una fiecăruia dintre nedumeriţii detectivi.

— Ca să aveţi de ţigări. Sper că veţi uita că am fost pe aici astăzi. Dinspre partea mea n-o să spun nimănui despre felul caraghios în care v-aţi comportat. Cu bine!

Se urcă în automobil şi o porni mai departe, scoţând imediat revolverul din ciorap, pentru orice eventualitate.

— Şefule, straşnic ai lucrat! exclamă admirativ şoferul.

— Dacă detectivii ar fi fost puţin mai inteligenţi, n-aş fi avut nicio şansă să ies cu faţa curată – răspunse cu înţelepciune şi modestie Tony.

Odată ajuns la birou, puse imediat mâna pe telefon şi formă numărul căpitanului Flanagan.

— Aici Tony Camonte – spuse el agresiv. Aud că mi-ai arestat câţiva oameni pe strada Lawrence.

— Da. Am auzit şi eu.

— Bine. Scuipă-i din închisoare. Cred că trebuie să-mi faci câteva mici servicii pentru banii pe care-i primeşti lunar.

— Îmi pare rău, Tony, dar puterea mea este limitată. Dacă ar fi fost arestaţi de oamenii mei ar fi fost cu totul altceva, dar aşa cum se prezintă situaţia nu pot să mă amestec. Vreun reporter ar putea prinde de veste şi asta ar însemna sfârşitul. Voi căuta să nu fie condamnaţi decât pentru port ilegal de armă. În orice caz, trimite-le un avocat bun.

Aşa că Tony telefonă unuia dintre avocaţii special angajaţi să se ducă să susţină cauza oamenilor săi, apoi căzu pe gânduri nu tocmai plăcute. Primul plan dăduse greş! Următorul trebuia neapărărt să reuşească…

CAPITOLUL 20

Într-o dimineaţă, odată cu poşta, Tony primi o invitaţie, tipărită pe carton cu colţuri aurite şi multe ornamentaţii. Invitaţia era pentru inaugurarea unui cazinou, „Woodland”, aşezat la o oarecare distanţă de oraş, destul de departe ca să nu intre sub jurisdicţia legilor care cârmuiau oraşul, dar nu destul de departe, ca să nu intre sub influenţa adevăraţilor stăpâni ai acestuia, gangsterii, invitaţia conţinea informaţia că inaugurarea va avea loc printr-un bal costumat şi că intrarea va fi permisă numai pe baza acestei invitaţii.

Tony nu avea idee precisă despre ce înseamnă un bal costumat, dar nici nu simţea neapărat

nevoia să afle. Dar vanitatea sa fu zgândărită de faptul că intrarea se făcea numai pe bază de invitaţii. Faptul că fuseseră trimise câteva sute de invitaţii nu mai conta.

Câtva timp se lăsă pradă gândurilor plăcute, zicându-şi că devenise un om de bază în oraş. Apoi, bănuitor din fire, ajunse la concluzia că la mijloc era probabil ceva organizat, o „cursă”, ca să fie scos din circulaţie. Privi invitaţia cu atenţie. Nu părea să poarte niciun semn special. Probabil că jumătate din gangsterii din oraş vor lua parte la inaugurare. Ştia că toţi se dădeau în vânt după acest gen de sport. Dar îl credeau oare pe el atât de naiv, încât să cadă aşa de uşor în plasă? făcu invitaţia ghemotoc şi o aruncă în coşul de hârtii.

Câteva minute mai târziu, telefonul zbârnâi. Era Jane.

— Poţi să treci câteva minute pe acasă, dragul meu? Dar urgent. Am ceva important să-ţi comunic.

— Spune-mi acum.

— Nu. Nu poţi să ştii dacă vreun detectiv sau gangster nu ascultă pe fir.

— E ceva important? S-ar putea să aştepţi până la miezul nopţii?

— Da, poate că da – răspunse ea cu jumătate de gură. Dar ar fi fost mai bine să vii imediat.

— Oh, bine, voi veni – răspunse supărat Tony.

Escortat, se îndreptă spre casă. Apoi, ordonând aghiotanţilor să aştepte, se năpusti pe scări către luxosul său apartament, năpădit de o vagă nelinişte. Dar Jane era zâmbitoare şi părea fericită.

— Dragul meu – exclamă ea bucuroasă – am aflat locul unde putem întâlni pe amicul nostru Schemer Bruno... Ia parte la inaugurarea cazinoului Woodland, care are loc mâine seară. Este singura noastră şansă să punem mâna pe el...

Ochii lui Tony deveniră bănuitori.

— Zău? spuse el. Şi, mă rog, cum de ai aflat acest lucru?

— Nu mă întreba. Te rog. Nu sunt mândră de felul în care am aflat, dar ce importanţă are, din moment ce suntem în posesia informaţiei pe care o căutam. Avem o şansă unică să-l curăţăm, Tony. Îl vom lua prin surprindere, căci nu se va aştepta la un atac tocmai la o inaugurare. Probabil că nu va avea o escortă puternică; poate chiar deloc. În plus este un bal costumat, aşa că toţi vor purta costume şi măşti, deci nimeni nu va bănui prezenţa noastră.

— Nu? Şi atunci cum vom putea să-i recunoaştem?

— E singurul lucru care ne rămâne de făcut.

— Bine, am să mă mai gândesc.

Se reîntoarse la cartierul general şi scoţând din coş înviaţia, „reflectă” tot restul după-amiezii. Ceva îi spunea să nu se ducă, o presimţire neclară. Totuşi şansa de a-l ucide pe Bruno, fu o ispită prea puternică. Se decise să aleagă riscul.

În dimineaţa următoare, însoţit de patru aghiotanţi, se duse la un magazin care închiria costume. Dar nu alese nimic, deoarece nu voia să-şi asume riscuri mai mari decât era nevoie. Îi era teamă ca inamicii săi să nu afle cum se va deghiza, dându-şi seama că reuşita misiunii şi poate chiar

viaţa sa depindeau numai de anonimat. Abia în cursul după-amiezii trimise un om de serviciu să-i cumpere un „Henry VIII”. Îl alesese în sinea sa încă de dimineaţă, deoarece lărgimea costumului îi permitea să poarte cu el un adevărat arsenal. Iar barba urma să-i ascundă cicatricea de pe obrazul stâng.

Puţin după ora zece, el şi cu Jane, care era îmbrăcată într-o minunată Julietă se îndreptară într-o maşină spre Woodland. Erau însoţiţi de patru neînfricaţi şi experţi mitraliori. Doi din aceştia, mai mici de statură şi mai slăbuţi, fuseseră costumaţi în femei, pentru ca să fie trei perechi. Automobilul, de tip comun şi mult mai mic decât acela în care mergea de obicei Tony, fusese special închiriat pentru ca banda adversă să nu fie în posesia nici unui singur element, din care să deducă prezenţa lui Tony şi a escortei sale.

La o sută de metri de cazinou, Tony opri şi toţi îşi puseră măştile. Apoi aranja maşina la marginea şoselei, gata de fugă.

Tony se simţea neliniştit, fiindu-i teamă că nu vor putea intra şase persoane cu o singură invitaţie. Dar uşierul, costumat şi el în păzitor de harem, salută până la pământ şi le făcu politicos semn să intre. Tony nu putea şti ce se ascundea îndărătul politeţii manifestată de uşier. Deoarece nici măcar Jane nu reuşise să afle anumite detalii. Spre exemplu, faptul că dintre toate invitaţiile trimise de Schemer Bruno, care era proprietarul cazinoului, doar invitaţia lui Tony purta inscripţia „jocuri de noroc”, gravată în colţul din stânga. Astfel că fură identificaţi din momentul în care

intrară în cazinou. De fapt, erau „oaspeţi de onoare”, deşi nu aveau de unde să ştie acest amănunt.

Cazinoul Woodland era neobişnuit de spaţios şi luxos. Cea mai mare parte a primului etaj era ocupată de o uriaşă sală cu spaţiu rezervat în mijloc pentru dans.

Tony şi băieţii săi, neştiind că sunt urmăriţi de privirea ucigaşă acel puţin o duzină de gangsteri, trecură degajaţi prin mulţimea care se afla în sală, apoi se urcară la etajul următor.

Cel de-al doilea etaj era împărţit într-o mulţime de săli de joc, unde se practicau cele mai diverse jocuri de noroc. Mizele erau foarte ridicate. Tony îşi încercă norocul la ruletă şi cum se întâmplă întotdeauna cu aceia care nu joacă pentru câştig, adună în faţa sa în mai puţin de o jumătate de oră, peste două mii de dolari. Crupierul, sperând că până la urmă va începe să mai şi piardă, îl invită să continue să joace; dar Tony dădu negativ din cap şi părăsi masa.

Coborâră din nou scările. Aglomeraţia crescuse şi toţi păreau foarte veseli. Zgomotul era infernal, dar amuzant. Tony şi complicii săi s-ar fi distrat de minune, dacă n-ar fi fost „în misiune”. Tony era tăcut şi încordat, de altfel ca întotdeauna când se pregătea să ucidă. În şoaptă, ordonă aghiotartţâlor săi să nu-l urmeze prea îndeaproape, ca să nu atragă atenţia, dar să-l păzească cât se poate de bine. Dansă de câteva ori cu Jane într-un colţ mai retras.

— Amestecă-te în mulţime – îi ordonă el. Vezi dacă Bruno Schemer se află pe aici şi dacă poţi,

caută să afli şi cum este costumat. Jane dădu din cap în semn că se va conforma, apoi dispăru înghiţită de mulţime. Tony îşi roti împrejur privirea, căutând să descopere vreun indiciu printre cei care dansau cu frenezie. Ah, numai de ar fi ştiut cum era îmbrăcat Bruno!

Ici şi colo, descoperi câte o femeie excepţional de atrăgătoare. Apoi, în cele din urmă, privirea sa se pironi pe cea mai bine femeie dintre cele de faţă. Era înaltă şi subţire, îmbrăcată într-o rochie albă luxoasă, iar pe deasupra cu o mantilă regească. Pe cap, ca să completeze efectul, purta o coroană încrustată cu briliante scânteietoare

Când o observă pentru prima oară, tocmai mergea. Era un mers graţios, regal, exact mersul unei regine. Căută să-şi amintească unde-l mai văzuse dar nu-şi putu reaminti. Dar era sigur că văzuse mai înainte un mers identic şi, în subconştient, îşi dădu seama că reprezenta o amintire nu tocmai plăcută.

O urmări îndeaproape căutând tot timpul să-şi amintească unde o mai văzuse şi observă că partenerul ei era un om înalt, bine făcut, agil şi plin de graţie, costumat în satan.

În cele din urmă, ea se depărtă de acesta şi se îndreptă către Tony. Ezită o clipă când ajunse în dreptul lui şi îi aruncă o privire pătrunzătoare. Masca pe care o purta dădu privirii un aer enigmatic, totuşi era fără îndoială că reprezenta o invitaţie. Apoi fata trecu mai departe. Ajungând la uşă, se opri în prag şi privi înapoi, spre Tony, apoi ieşi afară. Era tot atât de clar, ca şi cum ar fi vorbit. Îl invitase pe Tony să o urmeze. Încălzit de

succes, Tony cedă impulsului de a o urma şi făcu câţiva paşi spre uşă…

…Abia atunci, într-o străfulgerare, îşi aminti unde mai văzuse acest mers. Era al Katherinei Merton, fata care venise să-l viziteze la birou, pretxtând că este reporteră şi care, în realitate, era prietena lui Schemer Bruno.

Ce potrivit se costumase Bruno: „În Satan!” – gândi Tony. Numai sub pelerina roşie pe care o purta pe deasupra, putea ascunde un adevărat arsenal!

Într-o clipă, Tony întrevăzu clar şi precis tot complotul pregătit împotriva lui. Cum de îi descoperiseră identitatea nu-şi putea imagina, dar un lucru era sigur. Bruno Schemer îi pregătise o cursă în care el era gata să cadă! Prietena lui încercase să-l ademenească afară, pentru ca banda lui Bruno să-l poată curăţa fără să pună în pericol viaţa celor din cazinou. Straşnic plan, numai că acum era sortit să nu reuşească. Tony se repezi pe scări la etaj şi privi jos pe o fereastră. Cinci siluete costumate se învârteau pe lângă intrarea principală. Şi mai la o parte, un diavol cu mantie roşie supraveghea operaţia. Ultima umbră de nesiguranţă dispăru din mintea lui Tony.

Coborî din nou scările şi fără să dea impresia că se grăbeşte, adună banda împrejurul lui.

— Ia pe Jane cu tine şi urcaţi-vă în maşină – ordonă el unuia dintre aghiotanţi, deghizat tot în femeie. Nu vă grăbiţi… dar imediat ce ajungeţi pregătiţi automobilul pentru o pornire rapidă. Voi, băieţi, veniţi după mine.

Ştia că Bruno şi banda nu vor trage după Jane.

Ei voiau să-l cureţe pe Tony şi numai pe el. La ce bun în acest caz să-l avertizeze de intenţiile lor. Aşa că Tony nu se îngriji de soarta lui Jane.

Îşi conduse cei trei aghiotanţi către bucătărie. Înainte ca bucătarul şef sau vreunul dintre ajutoarele sale să aibă timp să obiecteze, Tony trecu prin bucătărie şi-şi scoase oamenii afară, în aerul rece al nopţii. Repede, dar tăcut, ei se mişcară unul după altul, ocolind pădurea. La colţ se opriră să privească. Cei şase gangsteri erau tot acolo, aşteptând încordaţi. În faţa intrării, o siluetă costumată în regină, privea neliniştită spre sala principală, neştiind ce să creadă. Evident, fata nu-şi putea da seama ce anume întârzia apariţia sa.

— Vedeţi pe cei de colo? şopti Tony oamenilor săi. Ne aşteaptă să ne cureţe. Cel îmbrăcat în diavol este Schemer Bruno. Lăsaţi-l pe seama mea! Ceilalţi sunt ăghiotanţii săi. Vi-i las în grijă!

Încet, Tony ridică automatul la linia de ochire, apoi trase piedica. Ochind cu grijă, apăsă pe trăgaci şi arma aruncă o flacără albăstruie.

O ciudată satisfacţie îl cuprinse, când văzu silueta costumată în diavol împleticindu-se şi prăvălinduse cu un sunet sec. Totuşi trase tot încărcătorul, cu ţeava îndreptată spre figura întinsă la pământ.

Nici oamenii săi nu se lăsară mai prejos. Revolverele scuipară mesaje de moarte peste tot. Detunăturile alcătuiau un concert macabru. Dar şi ceilalţi se deciseseră să-şi vândă scump pielea. Încă de la prima detunătură se aruncaseră la pământ şi acum trăgeau nebuneşte. Tony auzi

gloanţele vâjâind pe lângă el şi înfigându-se în pământ sau în scoarţa arborilor cu un zgomot sec. Dar detunăturile se răriră. La început, trăgeau patru revolvere de partea cealaltă a baricadei, apoi doar trei… două… unul. Şi, în cele din urmă, focul încetă.

— Să mergem, băieţi! exclamă fericit Tony şi toţi se îndreptară în fugă către automobil.

Se îngrămădiră înăuntru într-o clipită şi automobilul ţâşni ca lovit de un uriaş bici.

— Apasă acceleraţia! ordonă Tony. Ştia că în cazinou se găsesc încă destui acoliţi de-ai lui Bruno şi nu avea de gând să se lupte cu o întreagă armată. Când privi ultima oară înapoi, văzu pe treptele de la intrare o siluetă costumată în regină, prăbuşindu-se pe trepte, în timp ce oamenii năvăleau afară.

— Dumnezeule! am scăpat ca prin urechile acului – exclamă Tony, în timp ce automobilul gonea către cartierul general. Dacă nu mi-aş fi amintit unde am mai văzut mersul prietenei lui Bruno, aş fi fost curăţat la ora asta. Am lucrat cu multă dibăcie la pregătirea acestui cefmplot.

Întorcându-se spre Jane, cu o faţă bănuitoare şi încruntată, el continuă:

— Ascultă, baby, nu-mi spui şi mie care a fost amestecul tău în această afacere?

— Ce vrei să spui, Tony?

— Ştii al dracului de bine ce vreau să spun! strigă el. Susţii că nu ştiai nimic de intenţiile lor de a mă curăţa?

— Sigur că nu! Tony, insinuezi că…

— În cazul acesta, de unde ai ştiut că vor fi

aici astă noapte? i-o tăie Tony.

— De la Katherine, prietena lui.

— De la cine? Dar pentru numele lui Dumnezeu, cum ai făcut-o să vorbească?

— Ea este… este… sora mea!

— Oh! Dumnezeule! Vasăzică am fost cumnat tot timpul cu cel mai îndârjit inamic al meu, fără să ştiu! Phiii! În ce familie am intrat!

— Am crezut că am reuşit s-o trag de limbă fără să observe, când am întâlnit-o ieri, dar acum îmi dau seama că ea voia ca eu să capăt informaţia – continuă Jane cu o voce răguşită. Şi gata să plângă, adăugă: Tony, iartă-mă, dar am căzut fără să-mi dau seama în cursa pe care ţi-o întindea Bruno.

— Nu-i nimic, linişteşte-te – răspunse generos Tony. Totul este bine când se termină cu bine. Schemer Bruno a trecut într-o lume mai bună.

Moartea neaşteptată şi misterioasă a faimosului şef de bandă, făcu senzaţie în tot oraşul. Schemer avu parte de funeralii grandioase, la care luă parte şi judecătorul districtului, şeful poliţiei, cincisprezece judecători şi vreo două sute de automobile pline de politicieni. Tony trimise o coroană de flori care-l costă două sute de dolari: bani pe care Tony îi consideră drept cea mai bună investiţie pe care o făcuse vreodată. Singurul lui regret era că nu avusese ocazia să trimită coroana mai devreme.

CAPITOLUL 21

Trecu un an liniştit şi lipsit de evenimente. Puterea lui Tony, nedisputată de nimeni, cu

excepţia unor neînsemnate încercări sortite de la început nereuşitei, devenise o adevărată povară. Iar veniturile depăşiseră visurile sale cele mai îndrăzneţe. Se vorbea şi se scria mult despre el, astfel încât devenise o adevărată figură legendară.

Aflase din articolele de prin ziare două amănunte referitoare la familia sa, amănunte care-l interesau mult: tatăl său murise iar fratele său fusese avansat locotenent de poliţie. Aflând primul amănunt, Tony răspunsese prompt, aranjând cu unul dintre avocaţii săi să informeze pe doamna Guarino că o rudă îndepărtată murise, lăsându-i un venit de o mie de dolari pe lună.

Răspunsul lui Tony la cel de al doilea amănunt fu un lung şi sarcastic hohot de râs. Auzise din diferite surse demne de toată încrederea că fratele său este un element foarte capabil şi cu trecere la femei, în ciuda faptului că era căsătorit şi avea şi un copil. Tony zâmbi diabolic la gândul ce senzaţie ar face ştirea că fratele locotenentului detectiv Ben Guarino nu este altul decât faimosul şef de bandă Scarface Camonte.

Tony continua să stea împreună cu Jane, deşi erau aproape tot timpul certaţi. Trebuiau să se mute mereu din casă în casă, deoarece nimeni nu mai consimţea să-i păstreze de chiriaşi, după ce descoperea adevărata lor identitate. Totuşi ei nu puneau la inimă aceste afronturi, mulţumindu-se să fluture teancurile de bani pe sub nasul snobilor care îi repudiau. Tony descoperise că banul este poarta fericirii şi puţin îi păsa de felul cum îl câştigă.

Dar inactivitatea îl apăsa. Cucerise tot oraşul

şi acum privea spre lumi noi, gata de cucerit.

Oamenii susţineau că New York-ul şi în general coasta de est, erau zonele în care contrabada cu alcool dădea cele mai bune rezultate. Erau destui gangsteri desigur şi prin partea de est, dar probabil neobişnuiţi cu metodele necruţătoare ale celor din vestul mijlociu. Mitralierele şi bombele – gândea Tony – i-ar pune pe fugă cât ai clipi din ochi.

Cam în aceeaşi vreme începură să circule din ce în ce mai insistent zvonuri, în sensul că cei din est priveau cu ochi lacomi spre vestul mijlociu. Se mai spunea că Frankie Wales, cel mai crud şi sângeros din şefii bandelor din est, luase hotărârea să pornească o campanie necruţătoare pentru acapararea vestului mijlociu, utilizând armele şi folosindu-se de mijloacele întrebuinţate şi de Tony.

Dar Tony râse dispreţuitor când locotenenţii veniră să-i raporteze ceea ce auziseră. Era prea puternic, prea cunoscut chiar şi în New York, pentru ca vreunul din şefii de bandă de acolo să viseze măcar să-i ia locul în vestul mijlociu. Dar gândul unei noi posibilităţi de luptă, făcu ca ochii să-i scânteieze iarăşi. Dacă vreunul va îndrăzni să-i încalce teritoriul, îi va arăta el ce poate! Nu numai că-şi va apăra teritoriul său, dar va lua şi teritoriul agresorului după cel va înfrânge.

Tony nu crezu nimic din rapoartele asupra invaziei dinspre est, până într-o seară când cina la etajul întâi al cartierului său general. Răpăitul câtorva mitraliere şi zăngănitul geamurilor care cădeau în bucăţi îl treziră din reverie. Se aruncă

sub masă, deja cu revolverul în mână. Răpăitul continua jos în stradă, geamurile continuau şi ele să cadă în bucăţele şi Tony auzi gloanţele vâjâindu-i pe deasupra capului. Apoi mitralierele tăcură şi se auzi un puternic automobil pornind în goană Nu încăpea nicio îndoială că atentatul fusese îndreptat împotriva lui. Dacă s-ar fi aruncat sub masă doar cu o secundă întârziere, costumul său bine tăiat ar fi purtat urma acel puţin o duzină de gloanţe; găurile din zid, pe locul unde stătuse, nu lăsau nicio îndoială în această privinţă.

Tony îşi reaminti că banda din nord reuşise prin aceeaşi metodă să-l bage în sperieţi pe Johnny Lovo şi să-l determine să părăsească oraşul. Cei care-l atacaseră pe Tony se înşelau dacă-şi închipuiau că vor reuşi să-l determine pe el să procedeze ca şi înaintaşul său! Dacă voiau război, Tony va avea grijă să le dea această satisfacţie. Oricare ar fi fost urmarea, Tony era fericit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

Activitatea din restul nopţii, dovedi neîndoios că inamicii săi doreau cu orice preţ să-l scoată din circulaţie. Ei bombardară cel mai vast dintre depozitele sale şi uciseră doi aghiotanţi de-ai lui Tony care conduceau maşina pe care el o întrebuinţa de obicei. Dar Tony se mulţumi să surâdă fericit, plin de satisfacţie la gândul că avea din nou cu ce să-şi treacă vremea în mod plăcut.

În seara următoare, în timp ce intra grăbit în holul hotelului care-i servea de cartier general, Tony văzu două persoane urcându-se într-un ascensor: Mike Rinaldo, cel mai bun mitralior al

său şi o fată. Abia avu timp să întrezărească faţa fetei înainte ca uşa ascensorului să se închidă, dar ceea ce văzu fu de ajuns ca să-i taie respiraţia. Deoarece fata era fără îndoială…

Tony se întoarse către un grup de mitraliori care discutau animat în mijlocul holului:

— Aţi văzut fata care a urcat cu Mike? întrebă el cu un ton degajat căutând să pară cât mai natural. Ştie vreunul dintre voi cine este fata?

— Desigur; este una dintre cele mai simpatice fete care frecventează hotelul. Dar singurul care a fost în stare să se apropie de ea până acum este Mike. Numele ei – stai să mă gândesc – da… mi se pare că e Roşie Guarino.

— Dumnezeule! făcu răguşit Tony.

— Ce s-a întâmplat, şefule?

— Ni… nimic – îngăimă Tony cu respiraţia tăiată. Faţa sa devenise albă ca ceara şi tremura parcă cuprins de friguri…

În mintea lui înfierbântată se ciocneau de-a valma gânduri înnebunitoare. Roşie, micuţa lui surioară Roşie, singura care fusese model de cuminţenie şi care-l îngrijise în timp ce mama lui se ocupa cu magazinul. Îşi dădu deodată seama că ea trebuia să aibă douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani. Şi el care se gândise tot timpul la ea imaginându-şi-o de şaisprezece ani. Acum ea urcase în acest hotel de proastă reputaţie, întovărăşită de Mike Rinaldo, cel mai lipsit de scrupule dintre toţi oamenii pe care-i cunoscuse Tony vreodată… ea, sora lui, nu, nu trebuie s-o lase… Dacă ea nu-şi dădea singură seama ce face, altcineva trebuia să-i deschidă ochii…

Se îndreptă clătinându-se către ghişeul portarului, cu ochii îngheţaţi de groază la imaginile ruşinoase pe care le avea înaintea sa.

— Ce număr i-ai dat lui Mike Rinaldo? întrebă el.

— Etajul şase, apartamentul doisprezece – răspunse portarul. Dar a urcat împreună cu o doamnă. N-ar fi mai bine să-i dau un telefon?

— Nu, mulţumesc. Am să-l vizitez mai târziu.

Se îndreptă spre ascensorul care tocmai coborâse şi intră în el.

— Şase – mormăi el buimăcit ca un om beat când ascensorul începu să urce.

Ucisese pentru bani, din răzbunare, pentru plăcere, din pasiune, pe scurt pentru toate motivele cele mai abjecte. Dar niciodată nu ucisese ca să salveze pe cineva, ca să facă o faptă bună… Sora lui… Acolo, sus… În propriul său hotel… cu unul din propriii săi subalterni… Desigur, Mike era pe departe cel mai necruţător şi mai precis mitralior din tot oraşul. Tony îşi dădu seama că se duce să se întâlnească cu moartea. Deoarece lui Mike nu-i plăcea să se amestece nimeni în afacerile sale sentimentale; nici chiar şeful lui.

Dar Tony mai înfruntase moartea şi mai înainte. Într-o bună zi era sortit să fie înfrânt; nu poţi fi mereu învingător. Norocul nu este întotdeauna de o singură parte. Dar orice s-ar fi întâmplat, Tony nu putea să dea înapoi.

Uşa ascensorului fu deschisă de liftier. Ajunseseră la etajul al şaselea. Tony păşi în coridor, cu mâna dreaptă băgată adânc în

buzunarul de la haină. Degetele sale agile se încleştaseră ca nişte tentacule pe tocul masiv şi rece al unui automat de ultimul model, care se găsea înăuntrul buzunarului.

CAPITOLUL 22

Lent, deşi cuprins de o teribilă încordare, Scarface Tony Camonte străbătu coridorul, privind la numerele din alamă fixate pe uşi, tot timpul ţinând mâna dreaptă pe tocul automatului din buzunar.

În cele din urmă zări ceea ce căuta: 612. Se opri şi se îndreptă către uşă încordându-se ca un animal furios care se pregăteşte să sară asupra prăzii. Cu agilitatea unui şarpe alunecos, mâna sa ieşi la iveală ţinând automatul gata, apoi se lăsă în jos, de-a lungul corpului. Tony întinse mâna stângă spre clanţa uşii şi o încercă fără zgomot. Dar uşa nu cedă; era încuiată.

Buzele lui Tony se schimonosiră într-un rictus şi pumnul său se abătu sălbatic de câteva ori asupra uşii lustruite. O pauză. Apoi:

— Ce doreşti? se auzi un mârâit prevestitor de rele.

— Ieşi afară! lătră Tony şi instinctiv se dădu la o parte, ca să nu fie imediat văzut de cel care va deschide uşa.

— Pleacă şi vezi-ţi de treaba ta – veni răspunsul. Sunt ocupat.

Faţa şefului deveni purpurie de furie şi respiraţia îi deveni întretăiată:

— Sunt Tony Camonte, şeful tău – scrâşni el cu gura lângă gaura cheii. Vreau să te văd imediat.

Dacă nu ieşi acum, trimit după un pasepartout şi vin înăuntru.

Se trase iarăşi înapoi şi strânse cu putere automatul. Auzi mişcări prin cameră şi un râs de femeie. Tony înjură în gând, când cheia se întoarse în broasă. Uşa se dădu în lături.

— Ascultă, şefule, ce dracu' ţi s-a întâmplat? răsună vocea supărată a lui Mike Rinaldo.

O clipă mai târziu, în cadrul uşii, apăru silueta lui Mike. Era doar în cămaşă, cu gulerul descheiat. Faţa sa era congestionată şi părul său, de obicei lins, era răvăşit. Numai vederea lui, ar fi fost suficientă să-l determine pe Tony să-l ucidă.

Supărat că nu fusese lăsat în pace, Mike se întoarse către şeful său, cu un aer întrebător şi arogant.

Mâna dreaptă a lui Tony ţâşni în sus ca un fulger, cu ţeava revolverului îndreptată către cămaşa lui Mike, câţiva centimetri mai sus de centura cu cataramă de aur.

— Guzgan nesuferit! mârâi Tony. Ai nimerit-o prost când ţi-ai ales femeia asta.

Două perechi de ochi, cruzi şi lipsiţi de expresie şi unii şi alţii, ochi de ucigaşi, se întâlniră, se ciocniră. Atunci ochii lui Mike se holbară când văzu lumina din cei ai şefului său. Pentru că îşi dădu seama că priveşte în faţa morţii. Fără întârziere, mâna dreaptă a lui Mike se repezi către buzunarul în care îşi ţinea revolverul. Dar nu avea nicio şansă. În orice alte împrejurări Tony ar fi fost bucuros să se lupte în condiţii de egalitate, dar de data aceasta simţise că nu-şi poate permite aşa ceva. Putea să rişte în ceea ce îl privea pe el.

Dar mai era la mijloc şi sora lui.

Aşa că Tony, după cum se spune în limbajul gangsterilor, „îl umplu de plumb fierbinte” pe Mike. Detunăturile răsunară atât de rapid încât zgomotul lor se contopi într-un singur ecou care umplu coridorul. Mike căscă gura prosteşte şi privi buimăcit prin fumul albastru spre cel care-l ucisese. Îşi trecu o mână tremurătoare peste faţa albă ca varul, apoi cu un geamăt de fiară lovită se prăbuşi pe podea. O jumătate de duzină de pete purpurii apărură pe plastronul cămăşii până atunci imaculată. Tony le privi cu interes cum se măriră, apoi cum se contopiră într-una singură, care acoperi jumătate din plastron.

Deodată Tony hohoti, puţin cam isteric. Abia atunci îşi dădu seama că fata din cameră urla cât o ţineau plămânii: Ţipetele ei îi limpeziră mintea ca un duş îngheţat. Împinse cu piciorul la o parte din prag cadavrul fostului său subaltern, apoi pătrunse în cameră. O fată negricioasă de-o frumuseţe rară, îmbrăcată într-un neglijeu purpuriu şi cu rochia strânsă la piept de mâini tremurătoare, ţipa pradă unei crize de nervi.

Ochii ei se holbară de groază la vederea lui Tony şi se dădu înapoi, ridicând o mână în dreptul feţei, ca pentru a se apăra. Tony o privi rătăcit, pradă unei atroce agonii sufleteşti. Sora lui. S-o găsească într-o asemenea situaţie ruşinoasă. Se simţea fericit doar de faptul că ea nu-l recunoscuse.

— Taci din gură! se răsti el. Pune-ţi rochia şi şterge-o înainte de venirea copoilor!

— Tu l-ai ucis! gemu ea. Bestie! Tu l-ai ucis pe

Mike!

Ironia sorţii îl duru adânc pe Tony. Să fie acuzat de propria lui soră, atunci când el o salvase de lăcomia mârşavă a unuia dintre subalternii săi! Ar fi dorit s-o ia în braţe, s-o liniştească, să-i explice totul, să-i dea sfaturi pentru viitor. Dar nu îndrăznea. Îşi dădea seama că dacă mama lui ar afla că fiul ei este faimosul gangster Scarface Scamote, acest lucru ar ucide-o. Nu, familia sa trebuia să-l creadă mort; era mai bine aşa.

— Taci odată! ordonă el aspru, prefăcându-se pe cât putea. Şi pleacă de aici cât mai repede!

Hohotind isteric, fata îşi îmbrăcă rochia şi îşi puse pălăria şi pardesiul. Tony încercă s-o ia de braţ, dar ea se scutură la atingerea lui şi se repezi spre uşă. În prag se opri şi se clătină, gata să cadă. Văzuse corpul ciuruit şi însângerat al lui Mike. Cu un ţipăt de durere, se aplecă asupra lui şi îi sărută faţa îngheţată.

Tony simţi că emoţia îl doboară. Cu un gest brutal o trase deoparte şi o împinse către ascensor.

— Pleacă! se răsti el. Du-te acasă şi rămâi acolo! Şi să-ţi ţii gura!

Ea îl privi încă o dată, palidă ca un cadavru şi cu ochii umpluţi de groază.

— Sper că te vor spânzura! ţipă ea şi începu să fugă, hohotind de plâns.

Trecând pe lângă uşa închisă a ascensorului, fata se repezi în jos pe scări. Tony auzi paşii repezi şi hohotele de plâns din ce în mai slab şi mai îndepărtat, până ce se lăsă iarăşi linişte. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre corpul inert al lui

Mike.

— Îmi pare rău, Mike – şopti el, ca şi cum acesta l-ar mai fi putut auzi. Dar nu aveam încotro.

Intră din nou în dormitor şi ridică receptorul telefonului de pe noptieră.

— Mike a murit – spuse el liniştit, când portarul răspunse la chemare. Voi aranja eu totul mai târziu. Spune tuturor băieţilor să uite numele femeii cu care era Mike, în caz că vreun poliţist îşi bagă nasul pe aici. Dacă vreunul scapă un cuvânt, nu va mai avea prilejul să rostească niciodată un al doilea. Ne-am înţeles? Acum du-te şi spune-le şi asta.

Zgomotul receptorului când îl atârnă înapoi pe furcă, mai împrăştie din ceaţa şi amorţeala care îi cuprinseseră mintea ostenită. Era mulţumit că fata plecase. Dacă se va întâmpla ceva, cel puţin ea nu va fi amestecată. Ce bine că unii oameni ştiau atât de puţine lucruri!

Se îndreptă din nou către uşă şi privi în jos la corpul inert al fostului său subaltern. Scoţând cu un gest decis revolverul din buzunar! aruncă pe jos. Automatul lovi corpul, apoi sări pe coridor, unde rămase nemişcat.

Celelalte crime pe care le înfăptuise Tony, îi dăduseră întotdeauna o ciudată satisfacţie, un bizar simţ de triumf, de reuşită împotriva celor care nu ar fi ezitat să facă acelaşi lucru cu ei, dacă ar fi avut ocazia. De data aceasta, Tony nu simţi aşa ceva. Era buimac, tremura şi se simţea sfârşit. Îşi dădu seama că a îmbătrânit. Anii şi viaţa pe care o dusese îl apăsau ca o teribilă povară. I se părea că a trecut un veac de când a intrat în hotel

şi totuşi nu trecuseră decât vreo cincisprezece minute.

Se întoarse şi se îndreptă încet către biroul său, aşezat un etaj mai sus. Se trânti în fotoliul moale şi confortabil din spatele biroului şi lăsă în palme fruntea înfierbântată care zvâcnea.

Cât timp o fi stat astfel, nu ştia. Dar deodată îşi dădu seama că spaţioasa cameră se umpluse de oameni. Privi în sus şi văzu pe căpitanul Flanagan cu revolverul în mână, în timp ce un vag surâs se contura la colţurile gurii sale crude, cu buze groase şi lacome.

— Ei bine, Tony, mi se pare că de data aceasta ne-ai căzut în mâini, odată cu toate probele necesare – spuse Flanagan cu satisfacţie făţişă. L-ai ucis pe Mike Rinaldo pentru o femeie! Pfui!

Tony deveni rigid şi se ridică în picioare, privind cu ochi rătăciţi spre mulţimea de poliţişti şi detectivi care îl înconjuraseră. Probabil că fata îl trădase poliţiei.

— Uşurel, Tony, nu te enerva – mârâi în chip de avertisment Flanagan, bănuind ceea ce se petrecea în sufletul gangsterului. Mai bine însoţeşte-ne liniştit la cabinetul judecătorului de district ca să te spovedeşti, fiule!

Şi către un detectiv:

— Hai, pune-i mănuşile, să nu răcească.

Se auzi un zgomot metalic şi un detectiv în uniformă păşi spre Tony, în mână cu o pereche de cătuşe. Tony le privi buimac. Atunci o expresie de dezgust îi apăru pe faţă şi privi din nou spre Flanagan, în timp ce încrederea în sine şi obişnuita sa mândrie îi reveneau:

— Nu este nevoie de brăţări, Flanny! spuse el mândru. Nu sunt borfaş sau găinar de rând. Voi merge cu voi oriunde vreţi să mă luaţi, dar voi telefona unui avocat să vină să-mi apere interesele în faţa justiţiei.

Puse mâna pe receptor, dar unul dintre detectivi i-l smulse imediat. O duzină de detectivi îl înconjurară, cu o atitudine făţiş ameninţătoare. Iar Flanagan ridicase revolverul, îndreptându-l direct către partea stângă a pieptului lui Tony.

— Vei veni cu noi, fii fără grijă! anunţă şeful detectivilor, cu o voce care părea că vine de departe. Şi sper că îmi vei facă plăcerea să ne permiţi să-ţi punem brăţările, fără să întrebuinţăm violenţa. Nu avem de gând să luăm asupra noastră niciun risc. Nu avem deseori ocazia să punem mâna pe o pasăre rară ca tine – adăugă el sarcastic, cu un rânjet schimonosit. Şi nu vei da nimănui telefon, decât după întrevederea pe care-o vei avea cu judecătorul districtului.

— Ascultă, Flanagan, am dreptul să-ţi cer să-mi daţi tot sprijinul, având în vedere banii pe care-i primiţi regulat!

— Habar n-am ce vrei să spui, Tony – minţi cu cinism şeful detectivilor. Oricum, credeam că nu mai ai nevoie să apelezi la ajutorul altora, de când ai devenit atât de puternic.

Ceea ce era adevărat. De când Tony şi banda sa ajunseseră să deţină un fel de monopol nedisputat al alcoolului al întregului oraş, prima măsură fusese să micşoreze tributul plătit autorităţilor pentru protecţie. Nu mai avea niciun rost să zvârle în vânt bani, din moment ce nu se

simţea nevoia. Din moment ce nu mai existau alte bande pe care să le susţină autorităţile, ele erau silite să-l susţină tot pe Tony, chiar şi pentru un tribut mai redus.

Detectivii îi puseră cătuşele fără menajamente şi îl conduseră jos în hol. Tony îi observă pe aghiotanţii săi adunaţi în hol, privindu-l uimiţi pe el şi pe însoţitorii lui. Şi faptul că banda lui îl văzuse arestat şi condus de poliţie, încătuşat ca cel din urmă găinar, îl tulbura mai mult decât gândul neplăcerilor care-l aşteptau.

Fu împins brutal afară din hotel şi îngrămădit într-unul dintre cele trei automobile în care veniseră detectivii, şi care erau parcate la marginea trotuarului, păzite de o jumătate de duzină de poliţişti înarmaţi cu mitraliere portative. Toţi detectivii se comportau cu aceeaşi atenţie şi folosind aceleaşi precauţiuni, ca şi cum ar fi răpit pe Napoleon din mijlocul armatei sale. Cele trei automobile o porniră cu toată viteza, cu sirenele urlând, făcând pe toată lumea să se întoarcă şi să privească uimită în urma lor. Tony fierbea de furie, dar păstră o aparenţă de calm. Cine trădase? Cum de aflaseră detectivii atât de curând de moartea lui Mike, şi mai ales, cum ştiuseră de la început cine era responsabil de moartea acestuia? Se părea că cineva, care avea tot interesul să-l vadă arestat, profitase de unica ocazie care i se prezentase, fără cea mai mică ezitare. Dar cine? În orice caz, un lucru era sigur, cel responsabil va plăti. Cel care jucase figura lui Tony, putea să-şi facă deja testamentul.

Moran, asistentul judecătorului de district, îl

aştepta în biroul său de la etajul al doilea al Curţii Criminale. Tony zâmbi batjocoritor de cum îl văzu. Moran era un nemilos acuzator; dar era totodată şi cel care colecta banii de la gangsteri, pentru şeful său. Tony îi plătise în mână, mii şi mii de dolari. Moran era un bărbat tânăr, înalt, zvelt, cu ochi albaştri ca marea, ascunşi îndărătul unor ochelari cu rama de aur. Pe faţă purta întotdeauna un surâs nesuferit, cinic şi lipsit de naturaleţe.

— Ei, Camonte, ce ai de spus în sprijinul apărării tale? întrebă Moran.

— Nimic, aici! i-o tăie scurt. Tony. Gândeşte-te că sunt mut.

— Da, ai dreptate.

Tony simţi că se înroşeşte până la rădăcina părului, când, făcând o mişcare cu mâinile, cătuşele zăngăniră, atrăgând atenţia lui Moran.

— Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi, Moran – spuse Tony cu vocea scăzută.

Moran îl privi o clipă, apoi scoase un revolver şi-l aşeză pe birou, la îndemână.

— Băieţi – se adresă el detectivilor – puteţi să aşteptaţi în anticameră. Vă voi chema, dacă am nevoie de voi.

În timp ce detectivii părăseau biroul, Moran aruncă lui Tony o privire înveninată şi ameninţătoare:

— O singură mişcare, Camonte, şi s-a sfârşit cu tine. Te avertizez că te voi împuşca ca pe un câine.

— Da, te cred. Şi sunt sigur că ţi-ar conveni de minune – admise Tony cu amărăciune.

— Aş scuti statul de cheltuiala de-a mai judeca

şi spânzura.

Tony râse răguşit:

— Nu vorbi prostii! Nu puteţi să mă condamnaţi!

— Nu? Asta s-o crezi tu! Da altfel o să ai ocazia să te convingi singur. Şeful m-a însărcinat să fiu acuzator în procesul tău.

— Unde este şeful acum?

— Acasă, desigur. Unde ai vrea să fie? Nu eşti destul de important ca să se deranjeze din pat în mijlocul nopţii pentru tine, ca să vină să-ţi pună întrebări.

— Nu? Dar înainte eram destul de important ca să-i servesc lunar o pensie alimentară. Şi ţie de asemeni. Dacă mi se va întâmpla ceva, banda va fi dezorganizată, desfiinţată şi voi nu veţi mai primi niciun sfert de dolar.

— Dacă banda ta se va desfiinţa, va rămâne loc suficient pentru trei sau patru bande mai mici şi fiecare din ele va fi foarte mulţumită să ne plătească un tribut egal cu al tău. Pentru noi ar fi un avantaj; poţi fi sigur de asta, Tony-conchise el cinic.

— Aş putea mări tributul, în cazul acesta – propuse Tony, tatonând terenul.

— Din păcate vii cam târziu cu propunerea; nu ne mai interesează. Trei sau patru bande care să stăpânească oraşul, ne ajută din punct de vedere politic, mai mult decât una singură. Şi în plus, n-ai părut niciodată dispus să ne ajuţi. Nu, Camonte, soarta ta este hotărâtă. Avem o unică ocazie să te răsturnăm de pe tronul tău de aur şi nu avem de gând s-o pierdem.

Faţa lui Tony deveni rigidă şi ochii săi scânteiară:

— Ascultă, Moran – spuse el, şi ochii săi conţineau atâta venin, încât asistentul judecătorului clipi din ochi neliniştit – dacă mă veţi face să apar în faţa judecăţii, şi tu şi judecătorul vă veţi căi înainte ca totul să se sfârşească.

— Mă ameninţi?

— Nu. Vreau doar să te împiedic de a face o prostie.

Moran râse ascuţit, sarcastic:

— Las pe noi. Voi avea grijă să fii condamnat. Numai mărturia fetei şi tot este de ajuns.

— Care fată? întrebă Tony neliniştit.

— Roşie Guarino, fata pentru care l-ai ucis pe Mike. Ea te-a trădat şi s-a declarat dispusă să depună mărturie împotriva ta. Femeile! Ele au nenorocit pe toţi gangsterii! Presupun că n-ai avut de unde să ştii că erau căsătoriţi oficial în secret. Cam acum vreo săptămână, la Crown Point.

Vasăzică, asta gândeau despre el: că ucisese din gelozie! Nicio mirare că Flanagan îl privise cu dispreţ. Şi Roşie era căsătorită cu Mike… Dumnezeule Mare! Deci nu avusese niciun drept să-l ucidă pe Rinaldo… Dar cum putea el bănui că Mike avusese intenţii serioase cu sora lui, având în vedere trecutul ruşinos al acestuia?

Buimac şi năuc, cu mintea pradă celor mai contradictorii gânduri, Tony fu condus fără ceremonie într-o celulă întunecoasă…

CAPITOLUL 23

Judecarea lui Tony Camonte, faimosul şef de bandă, care ajunsese să fie considerat invulnerabil şi mai presus de lege, constitui senzaţia anului. Ziarele se năpustiră asupra acestui subiect picat din cer, într-o perioadă de inactivitate şi-i devotară pagina întâi. Opinia publică era împărţită, unii considerând pe Tony vinovat şi alţii cerând achitarea lui cu orice preţ.

Jumătate din populaţia oraşului, care avusese de suferit de pe urma lui, arunca blesteme la adresa lui Tony şi cereau insistent să se bucure de privilegiul de a-l conduce la spânzurătoare. Dar un alt grup, la fel de numeros, ajunsese să simtă o admiraţie fără margini pentru îndrăzneţele lui fapte, pe care le urmărise zi de zi prin jurnale. Acest grup îşi exprima pe faţă simpatia pe care o nutrea pentru Tony, sperând într-o achitare.

Pentru Tony, perioada judecăţii constitui o intensă tortură sufletească. Nu din pricina fricii de pedeapsă, pentru că puţin îi păsa, ci din cauză că se temea să nu-i fie descoperită adevărata identitate.

Moran susţinea acuzarea, asistat de un coleg, şi amândoi luptau ca nişte tigri pentru ca să obţină un verdict de condamnare la moarte.

Tony fu apărat de doi dintre cei mai faimoşi avocaţi din oraş, dintre care unul, fost judecător şi coroner-asistent. Iar onorariul primit de aceştia, le dădea posibilitatea să trăiască în lux câţiva ani de aici înainte. Aşa că este lesne de înţeles că nici ei nu se lăsau mai prejos.

Roşie Guarino era martora principală a acuzării, dar aceasta numai cu ajutorul lui Tony.

Deoarece apărătorii săi îi ceruseră în repetate rânduri s-o elimine din proces, prin diferite procedee. Dar Tony refuzase.

Pianul iniţial fusese s-o bage în sperieţi, bombardând magazinul şi casa părintească. Apoi plănuiseră s-o răpească. În cele din urmă deciseseră s-o împuşte chiar pe banca acuzării, trăgând de la fereastra unei case alăturate.

Dar Tony se opusese cu încăpăţânare la toate aceste planuri, spre uimirea şi dezgustul apărătorilor săi şi bandei de sub ordinele sale.

Îşi dădea seama că ar putea împiedica mărturia surorii sale, nu ucigând-o, ci pur şi simplu mărturisindu-i adevărata sa identitate. Dar prefera să se ducă la spânzurătoare, decât să reveleze acest lucru.

Singurul plan la care consimţise era o ofertă de cinzeci de mii de dolari, care să fie înmânaţi Rosei Guarino, cu condiţia să părăsească imediat oraşul şi să dispară până ce Tony va fi achitat şi liniştea se va aşterne din nou. Dar Roşie refuzase cu indignare această ofertă, ba mai mult, o comunicase şi ziarelor, dându-le astfel din nou posibilitatea de a se năpusti asupra lui Tony. În sufletul său, Tony era mândru de Roşie; în fond era sora lui.

În ziua în care Roşie depuse mărturie împotriva lui Tony, toată familia era prezentă la tribunal. Tony îi privi pe furiş, de la locul în care era aşezat, în dreapta băncii judecătorului. Toţi erau bine îmbrăcaţi şi păreau foarte fericiţi. Tony simţi un fior de satisfacţie. Banii săi, indiferent cum îi câştigase, serviseră la ceva familiei sale;

bani pe care îi vărsa regulat în fiecare lună, prin avocatul său şi care asigurau familiei sale avantaje şi posibilităţi de confort, de care altfel nu s-ar fi putut bucura niciodată.

La un moment dat, Tony surprinse pe mama sa, îmbrăcată într-o superbă haină de blană şi pălărie pariziană, examinându-l cu atenţie. O clipă, inima îi bătu cu furie, de teamă că mama lui îl recunoscuse. Dar Tony se aşezase în aşa fel, încât cei din sală îi puteau vedea numai partea stângă a feţei, care purta adânca cicatrice. O observă pe mama sa întorcând capul cu dispreţ şi se simţi uşurat. În clipa aceea, în mintea lui, se văzu exact aşa cum probabil îl judecau toţi: un băiat rău, care rămăsese tot cu mentalitatea de copil. Se simţea zguduit şi arăta foarte palid, când îşi întoarse din nou privirea către judecător.

Roşie depuse mărturie mândră şi dispreţuitoare, aruncându-i din când în când priviri înveninate. Acuzarea, desigur, nu pomeni nimic despre caracterul urât al lui Mike Rinaldo. Iar Tony refuzase avocaţilor săi autorizaţia de a proceda astfel; găsea că ar fi fără rost să mai întineze memoria defunctului soţ al surorii sale. După ce acuzarea epuizase întrebările pe care le avea de pus Rosei Guarino, unul dintre avocaţii lui Tony se ridică, cerând dreptul de a chestiona la rândul său martora acuzării.

— Aţi putut urmări cu privirea tot timpul pe Mike Rinaldo din momentul în care a deschis uşa şi până aţi auzit împuşcăturile şi l-aţi văzut căzând?

— Da.

— L-aţi văzut ducând mâna la buzunarul de la spate unde ţinea revolverul?

— Da.

— Acest lucru s-a petrecut înainte de a răsuna împuşcăturile?

— Da.

— Prin urmare n-aţi văzut cu ochii dumneavoastră cine l-a împuşcat pe Mike Rinaldo?

— Nu, dar…

— Mulţumesc, este de ajuns – spuse avocatul brusc.

Se întoarse şi surâse cu superioritate către avocaţii acuzării care se agitau neputincioşi. Era evident că scurta dar precisa examinare a martorei principale, reuşită cu deplin succes de apărare, le stricase planurile, micşorându-le şansele.

Roşie îşi dădu imediat seama că admisese lucruri care prejudiciau acuzarea. Ea rămase pe gânduri la bara martorilor, reflectând asupra interogatoriului. Un uşier se apropie de ea şi o conduse cu blândeţe la locul ei.

Mai erau şi alte persoane printre spectatori, care atraseră atenţia lui Tony. Spre exemplu, prietena lui, Jane Conley, cunoscută poliţiei şi gangsterilor drept „fata arsenal” din reputaţie, deşi se părea că personal nu era cunoscută nimănui. Tony nu-şi putea explica atitudinea lui Jane, în toată perioada cât stătuse încarcerat, ea nu încercase să-l vadă nici măcar o singură dată.

Stătea pe o bancă din primele rânduri, îmbrăcată după ultimul jurnal şi ieşind foarte mult în evidenţă drept cea mai bine femeie din toată

sala. Nu privi nici măcar o singură dată în direcţia lui Tony, părând că nici nu-l cunoaşte. Tony fu foarte contrariat de conduita ei ciudată.

Totuşi, căutând o scuză pentru purtarea ei neprietenoasă, Tony reuşi să găsească o explicaţie. Faptul că fata era prietena lui fusese ţinut secret şi probabil că era mult mai bine să rămână aşa. Cu cât mai puţine cunoştinţe aveau inamicii săi asupra vieţii sale intime, cu atât mai puţine şanse aveau să-l lovească în plin.

Fratele său, locotenentul-detectiv Ben Guarino nu lipsi de la nicio şedinţă şi tot timpul părea interesat de evoluţia procesului. Tony fu puţin cam surprins de felul cum se schimbase acesta. Se îngrăşase şi faţa i se rotunjise. Probabil că avusese parte de-o viaţă mult prea confortabilă în ultimul timp şi acest lucru se reflecta în toată înfăţişarea lui.

În ultima zi a judecăţii, Tony îl văzu pe fratele său aşezat în primul rând de bănci, alături de Jane Conley. Din când în când schimbau impresii pe şoptite şi-şi surâdeau unul altuia. Gelozia puse stăpânire pe faimosul şef de bandă şi ochii îi scânteiară de furie. Dar făcând un efort de voinţă, căută să-şi concentreze atenţia în altă direcţie, urmărind dezbaterile. Punctul culminant al procesului se apropia cu paşi repezi.

Căutând să determine juriul să pronunţe un verdict de condamnare la moarte, Moran şi asistentul său întrebuinţară toate argumentele posibile şi toate trucurile clasice. Aruncară tot felul de invective asupra lui Tony şi-i descriseră caracterul în culorile cele mai negre. De mai

multe ori, Tony trebui să dea dovadă de o extraordinară voinţă, pentru a se abţine să nu le sară în gât. Mâinile sale strânseră marginea boxei, până ce încheieturile degetelor deveniră albe, iar degetul arătător ardea de dorinţa de-a apăsa un trăgaci de revolver, cu ţeava îndreptată spre ipocriţii din faţa sa, care-l caracterizau drept „un inamic al rasei omeneşti”. Şi în fond, automobilele în care se lăfăiau, fuseseră cumpărate din banii daţi de Tony.

Dar se linişti când veni rândul avocaţilor săi. Chiar râse cu poftă de câteva ori, când aceştia luară peste picior argumentele acuzării. Avocaţii găsiră scuze şi explicaţii pentru toate acuzările care i se aduceau lui Tony, făcând ca totul să pară de o simplitate şi claritate uluitoare. Caracterizară o eventuală condamnare drept o monstruoasă eroare juridică, care va păta demnitatea justiţiei de stat. Dar juriul părea mai puţin înfricoşat de perspectiva de a-şi împovăra conştiinţa cu o eventuală eroare judiciară şi mult mai interesat de apariţia a zece dintre cei mai renumiţi mitralieri ai lui Tony, care se aşezară în primele două rânduri. Toţi erau tineri elegant îmbrăcaţi, care supravegheau juriul cu ochi reci şi nemiloşi, plini de o tăcută ameninţare.

Judecătorul fusese cumpărat cu zece mii de dolari, ca să facă juriului recomandări cât mai favorabile pentru acuzat; şi se achită cu conştiinciozitate.

Juriului îi trebui doar patrusprezece minute de deliberare, ca să vină cu un verdict de achitare. Şi toţi cei care luaseră parte la proces îşi dădură

seama că cei zece tineri tăcuţi, care ocupaseră primele două rânduri, constituiseră elementul cel mai de efect în acest verdict.

Se mai petrecuseră cazuri, când juraţii care condamnaseră gangsteri fuseseră împuşcaţi, casele lor bombardate şi copii lor răpiţi. Legea şi ordinea erau foarte preţioase, dar nimeni nu simţea nevoia să se sacrifice pentru ele.

Tony strânse mâna fiecărui jurat în parte. Şi unii dintre ei fură la fel de măguliţi, ca şi cum ar fi strâns mâna preşedintelui în persoană. În ziua următoare, fiecare dintre juraţi primi o casetă cu sticle de whisky veritabil.

Tony aşteptă, stând de vorbă cu avocaţii săi, până ce curtea se goli, apoi se îndreptă spre ieşire. Era din nou un om liber, dar un om care avea multe suferinţe de răzbunat.

În uşă se ciocni de locotenentul-detectiv Ben Guarino.

— O să-ţi primeşti într-o zi porţia, mare vedetă – îi strigă el lui Tony.

Tony trecu mai departe, părând că nici nu auzise. În hol îl aştepta escorta. Îl înconjurară imediat, cum fuseseră antrenaţi şi-l conduseră în jos pe trepte spre limuzina cu geamuri încasabile care-l aştepta chiar în faţa intrării. La o distanţă respectabilă, mulţimea asista la ceremonie. Şuşotele şi gâturile care se întinseră la apariţia lui ar fi satisfăcut vanitatea celei mai faimoase celebrităţi.

Reporteri şi fotografi încercară să se apropie. Fiind puţin mai scund decât normal, Tony îşi alesese special pentru escortă pe cei mai înalţi

mitraliori. De obicei aceştia îl protejau de gloanţele asasinilor ambiţioşi. De data aceasta, cercul de aghiotanţi îl apără de nu mai puţin plictisitoarele aparate fotografice. Totuşi Tony se opri o clipă să adreseze câteva cuvinte reporterilor;

— M-am săturat de contrabandă şi de mitraliere, băieţi – anunţă el. Am destui bani şi mi-am făcut datoria. Johnny Lovo a procedat cu cap. Îl voi imita şi eu în curând – încheie el.

Şi urcă în limuzină.

Cele trei maşini, dintre care două pline cu mitraliori, o porniră cu toată viteza. Tony Camonte era din nou împăratul oraşului.

CAPITOLUL 24

Tony nu se simţea prea sigur de sine, când intră în luxosul apartament din Lake Shore Drive, o jumătate de oră mai târziu. Iar felul în care îl luă Jane în primire, privindu-l întrebător şi cu răceală nu era deloc liniştitor.

— Ufff! Sunt teribil de obosit! exclamă el, sfârşit. Şi chiar era sfârşit. Procesul îl epuizase mai mult decât crezuse că va fi posibil.

— Ascultă, Tony – spuse Jane, şi el tresări auzind ceva metalic în vocea ei – ce reprezintă femeia aceea pentru tine?

— Care femeie?

— Roşie Guarino, aceea pentru care l-ai ucis pe Mike.

— Nu reprezintă nimic pentru mine.

Jane râse batjocoritor.

— Şi eu trebuie să cred asta, nu? Atunci de ce l-ai ucis pe Mike pentru ea?

— Nu-i adevărat. Din altă pricină l-am curăţat.

— Nu încerca să te ascunzi după deget. Tu şi cu Mike eraţi cei mai buni prieteni până în seara cu pricina. Băieţii spun că ai devenit alb ca varul când l-ai văzut pe Mike intrând cu ea. Imediat ai pornit-o după el şi cinci minute mai târziu Mike zăcea fără suflare.

— Eşti nebună! N-am… n-am… mai văzut pe femeia aceea niciodată! Dacă ar fi fost prietena mea, cum s-ar fi putut purta astfel?

— Sentimentele unei femei se pot schimba!

— Tot la fel şi acelea ale unui bărbat! o privi veninos; tonul lui era plin de subînţeles.

— Zău? Nu te necăji, mare deştept ce eşti. Se găsesc destui bărbaţi care ar fi bucuroşi să mă aibă.

— Poate – dădu sceptic din cap Tony. Dar mă îndoiesc că vei mai găsi vreunul care să poată sau să vrea să plătească pentru tine preţul pe care îl plătesc eu. Pentru banii care-i cheltuiesc cu tine aş putea să mă amuz mai bine; nu uita acest lucru.

— De ce mai stai la îndoială? întrebă ea furioasă.

— Am fost prea ocupat în ultimul timp şi n-am avut vreme să mă gândesc – răspunse el degajat. Dar în viitor sper să am mai mult timp liber. Apropo, să nu uit; am observat că te înţelegeai de minune cu un locotenent-detectiv la proces.

— Care anume?

— Vasăzică n-a fost numai unul singur? De altfel nu mă surprinde! Eu însă n-am observat decât unul. Ben Guarino, fratele femeii cu pricina.

— Ah! Văd că-i cunoşti toată familia simpatiei

tale.

— Taci odată! răcni el deodată, îndreptându-se amenințător spre ea. Mi-ajunge câte ți-am înghițit!

O clipă se priviră reciproc, cu ochii scăpărând de furie, cu dinții strânși, cu pumnii amenințători.

— La ce bun să ne scoatem ochii între noi, baby, când am fost fericiți și ne-am înțeles întotdeauna? spuse Tony în cele din urmă și vocea lui era slabă și plictisită. Jur pe Dumnezeu că n-am avut nimic de-a face cu femeia aceea. Lasă deci prostiile, avem lucruri importante de făcut.

— Spre exemplu?

— Să curățăm pe Flanagan și pe Moran, porcii cu două fețe. Și când te gândești câți bani le-am plătit! Flanagan ar fi putut să-mi dea un telefon de avertisment și să-mi dea posibilitatea s-o șterg în cursul nopții. Dar de ce să procedeze astfel? Nu, dumnelui preferă să vină personal în fruntea unui adevărat corp expediționar să mă aresteze chiar în noaptea aceea. Și îmi pune și cătușe ca unui găinar sau borfaș de rând. Iar Moran, porcul de irlandez...

Și blestemele nu mai conteniră, la adresa asistentului judecătorului de district. Apoi, revenind la ideea inițială:

— Și el și judecătorul știau pe de o parte că n-am probe zdrobitoare și pe de altă parte, că moartea lui Mike nu reprezintă o pagubă simțitoare pentru societate. Puteau să treacă totul cu vederea. Dar nu! Dumnealor fac tot posibilul să mă ducă la spânzurătoare, deoarece știu că vor câștiga mai mult dacă orașul va fi controlat de mai multe bande în loc de una singură. Eu le-am plătit,

şi ei ce mi-au dat în schimb? Şi-au bătut joc de mine, imediat ce li s-a prezentat ocazia. Acum o să le plătească, şi încă din plin.

Şi astfel, stând de vorbă, Tony şi Jane uitară de propriile lor diferende, în timp ce alcătuiau planuri de răzbunare împotriva celor care-l trădaseră. Dar prăpastia dintre ei se mărise. Odată ce neîncrederea ţi-a intrat în minte, este imposibil s-o mai alungi, în schimb, se transformă în certitudine din te miri ce fleac.

În ziua următoare, Tony se duse ca de obicei la cartierul său general. Oamenii îi salutară reîntoarcerea în tăcere, cu zâmbetul obişnuit pe buze. Dar Tony simţi ceva bizar în toată atitudinea lor; ceva nu era în regulă; Tony se întreba ce putea fi.

Dar nu avu mult de aşteptat. După câteva minute o duzină dintre cei mai buni mitralieri ai săi pătrunseră în biroul situat la ultimul etaj al hotelului. Unul dintre ei, un individ crud cu bărbia voluntară, numit Finaro, îşi drese zgomotos vocea şi începu:

— Tocmai ne întrebam, şefule, ce-or fi însemnând cele câteva rânduri din ziare care afirmă că ai de gând să părăseşti banda şi să te apuci de afaceri serioase. Ai vrut să-ţi baţi joc de reporteri, nu-i aşa?

— Nu sunt tocmai sigur. Dar mă voi mai gândi – răspunse Tony cu răceală. Am strâns destui bani ca să mă pot retrage oricând, ca să mă bucur de viaţă.

— Da? Dar cine te-a ajutat să-i strângi, şefule? Toţi am pus mâna să te ajutăm să reuşeşti. Şi prin

urmare eşti dator să ne răspunzi la fel, rămânând în fruntea noastră şi dându-ne directive cum să ne câştigăm existenţa. Am stat alături de tine şi nu te-am părăsit nici în cele mai grele vremuri şi acum, când toate merg bine, nici tu nu trebuie să ne părăseşti. Dacă pleci şi ne laşi, banda se va desfiinţa peste noapte. Şi ce-am făcut cu asta? Nu, şefule, nu poţi să ne părăseşti.

Ceilalţi scoaseră un murmur aprobator şi deteră din cap când gangsterul îşi sfârşi discursul. Tonul cu care vorbise şi manierele fuseseră destul de politicoase şi civilizate, dar ochii îi scânteiau neîndurători. Tony, cuprins de o furie nestăvilită la vederea bandei sale, era pe punctul să-i dea afară cu vorbe usturătoare, dar se răzgândi. Judecata lui limpede îi spuse să nu procedeze astfel. Un aer de ameninţare plutea deasupra grupului şi Tony îşi dădu seama că trebuie să se dea învins. Când crease şi pusese în mişcare organizaţia în fruntea căreia se găsea, dăduse de fapt viaţă unui adevărat Frankenstein, unui monstru care, lucrând după principiile pe care el i le impusese, s-ar simţi justificat să-l distrugă, dacă ar încerca acum să dezerteze.

Îşi dădu seama că oamenii se simţeau datori să-i fie credincioşi şi loiali, doar atâta timp cât mintea lui agilă plănuia lovituri ca să le asigure un câştig zilnic. În momentul când el nu va mai reprezenta pentru ei nicio valoare, nu vor ezita să-l ciuruiască cu aceleaşi gloanţe, pe care Tony astăzi cu un singur cuvânt le putea îndrepta asupra oricui ar fi dorit. Nu, nu putea pleca niciodată; oamenii săi n-ar consimţi să-l lase.

— Nu vă mai gândiţi la aşa ceva, băieţi, spuse el, căutând să întrebuinţeze un ton cât mai plăcut. Am declarat că vă părăsesc, ca să-mi bat joc de copoi. Vedeţi-vă de treabă liniştiţi!

Tony nu pierdu vremea, ci se decise să se răzbune neîntârziat pe aceia care îl trădaseră.

Din ordinul său, în ultimele cinci zile, căpitanul Flanagan fusese urmărit zi şi noapte. Apoi, adunând pe birou rapoartele spionilor săi, Tony petrecu două zile alcătuind un plan. Totul era gata, pentru a porni la lucru.

Într-o seară, pe la ora unsprezece, Tony se duse la apartamentul în care locuia împreună cu Jane. El dădu portarului o ţigară şi stătu câteva minute de vorbă cu acesta, făcând diferite comentarii asupra vremii din ultimele zile. Liftierului, un om între două vârste îi dădu o altă ţigară şi îşi potrivi ceasul după al acestuia. Astfel îşi asigură un alibi irefutabil.

Apartamentul său se găsea la etajul al treilea şi la capătul coridorului se afla o scară de incendiu ducând de-a lungul casei. Tony deschise cu grijă uşa care dădea acces la scară, ieşi şi închise la loc uşa în urma lui. Apoi coborî rapid dar tăcut jos. Fără să facă cel mai mic zgomot, datorită pantofilor lui cu talpă de cauciuc, Tony străbătu aleea întunecoasă şi se sui în automobilul care îl aştepta în capătul pustiu al străzii. Automobilul porni în goană urmat de alte două în care se găsea escorta. La un colţ al străzii pe care locuia Flanagan, cele trei automobile se opriră. Apoi se îndreptă încet către celălalt capăt al străzii baricadând-o. Cel de-al doilea în care se afla Tony

porni şi el şi se opri în mijlocul străzii exact în dreptul casei lui Flanagan. Cei patru ocupanţi ai maşinii se lăsară în jos pe perne, pentru, ca să dea impresia că automobilul este gol. Deja una din ferestre era deschisă, lăsând ca aerul rece al nopţii să mângâie feţele încordate ale celor patru oameni dinăuntru.

Tony aşteptă un moment, apoi făcu semn cu cotul unuia dintre aghiotanţi. Acesta duse la buze un fluier poliţienesc, apoi suflă cu putere de trei ori. În aceeaşi clipă două detunături de revolver răsunară în colţul străzii.

Aproape imediat uşa casei lui Flanagan se deschise cu violenţă şi un om în pijama şi cu părul zbârlit apăru în prag, cu un revolver strălucind în mâna dreaptă. Era Flanagan în persoană, gata să vină în ajutorul poliţistului atacat!

O altă detunătură răsună în colţul străzii. Flanagan se repezi în jos pe trepte, cu revolverul gata de tragere.

Încet şi calm, Tony propti de marginea ferestrei ţeava unei mitraliere portative, apoi ochi cu grijă. Cu un surâs diabolic fluturându-i pe buze, trase spre el trăgaciul mitralierei. Răpăitul armei asurzi pe Tony şi pe tovarăşii săi. Căpitanul Flanagan, cu un oftat de regret, se prăbuşi mototol la pământ, ciuruit de cel puţin două duzini de gloanţe. Automobilele morţii o porniră cu toată viteza pe străzile pustii şi tăcute.

În seara aceea Tony se culcă foarte satisfăcut. Se întorsese acasă pe aceeaşi cale pe care plecase şi era sigur că nimeni nu-l observase. Când poliţia va face cercetări, lucru care era sigur, cei doi

slujbaşi vor depune în favoarea lui, furnizându-i fără să-şi dea seama un alibi irefutabil, deoarece nu exista nicio altă ieşire din casă, afară de aceea pe care o supraveghează ei.

Flanagan era mort! Tony plătise un cont pe care-l păstrase în sufletul său de ani de zile. Venea rândul lui Moran!

CAPITOLUL 25

Ziarele din ziua următoare dădură lui Tony surpriza vieţii sale. Directorul general al poliţiei, într-un interviu tratând despre asasinarea lui Flanagan, afirma că poliţia are nevoie de elemente tinere pentru a duce o luptă necruţătoare împotriva gangsterilor şi anunţa totodată avansarea locotenentului detectiv Ben Guarino la rangul de căpitan şi şef al poliţiei din oraş. Iar noul şef, într-un interviu acordat ziarelor, anunţa la rândul său că, după părerea sa, Tony Camonte şi banda sa erau responsabili de asasinarea lui Flanagan şi promitea solemn că va lupta pe viaţă şi pe moarte, în scopul de a-l izgoni pe acesta din oraş sau a-l ucide.

La început, Tony râse; apoi se încruntă. Nu era prea plăcut să afli că propriul tău frate jurase în public să te vâneze ca pe o fiară turbată. Dumnezeule! Acest amestec al familiei în treburile lui personale începea să-l calce pe nervi. Încet, Tony luă în sinea sa o hotărâre şi pe măsură ce se decidea, fălcile sale se încleştau şi ochii îi scăpărau văpăi. Dacă vreodată va avea neşansa să se întâlnească într-o situaţie din care unul singur să poată ieşi viu, Ben va conta în ochii lui doar

drept un detectiv ca oricare altul.

Tony se duse în seara aceea să ia masa la restaurantul hotelului său, simţindu-se foarte bine dispus. Una din chelneriţe veni spre masa lui ca să ia comanda. Tony comandă felurile de mâncare fără să se obosească să privească în sus. Dar când îi aduse supa, mâinile ei fine, îngrijite şi manichiurate, îi atraseră atenţia. De la mâini, privirea lui Tony alunecă în sus, spre faţa chelnăriţei. Şi atunci sări din scaun ca ars. Pentru că fata nu era alta decât sora lui, Roşie Guarino…

— Tu! exclamă el aiurit.

— Da! ripostă fata, aproape în şoaptă. Speram că nu mă vei observa. Trebuia să-mi câştig într-un fel existenţa după moartea lui Mike şi acesta a fost singurul post pe care l-am putut găsi.

Ea se depărta brusc, fără să dea lui Tony răgazul să-i pună vreo întrebare. Acesta rămase pe gânduri. Duse lingura la gură apoi se opri, fulgerat de un gând. Explicaţia prezenţei surorii sale era plauzibilă, dar suna fals, Tony ştia prea bine că Roşie n-avea nevoie să muncească; suma pe care familia sa o primea lunar de la el, era suficient de mare ca să le permită tuturor să trăiască în lux.

Atunci care era rostul ei în local? Niciunul, afară de răzbunarea asupra lui. Tony privi la supă cu ochii licărind de o bănuială puternică. Dar lichidul transparent nu-i spunea nimic. Cu atenţie, el vărsă o parte din conţinutul farfuriei într-un pahar şi ascunzându-l sub haină se îndreptă către sala de fumat a hotelului.

— Am fost chemat la telefon, explică el când

trecu pe lângă Roşie. Mă întorc într-un minut.

Odată ajuns în sală, făcu semn unuia dintre aghiotanţii săi, şi-i înmână paharul:

— Du-te la farmacia de vizavi să-mi analizeze imediat conţinutul, ordonă el. Dar grăbeşte-te. Te voi aştepta aici cu rezultatul.

Cu mintea prada celor mai contradictorii gânduri, Tony aşteptă. Dar era sigur de verdict, încă înainte de înapoierea aghiotantului său. Acesta veni cu răsuflarea tăiată şi-l anunţă că supa conţinea destulă otravă ca să omoare o cireadă de vaci!

Tony se îndreptă din nou spre restaurantul hotelului cu o faţă impasibilă şi lipsită de expresie, din care doar ochii scânteiau aprinşi. Curajul fetei îl emoţionase.

Tony era mândru de sora lui.

Se aşeză la masă şi-i făcu semn să se apropie. Fata veni, căutând să pară calmă, dar obrajii aprinşi o dădeau de gol.

— La ora şapte ieşi din serviciu, nu? întrebă el calm.

— Da. Dar de ce?

— Trebuie să mă duc sus în birou. Am multe chestiuni de rezolvat. Când ieşi din serviciu, fii te rog drăguţă şi adu-mi în birou restul mesei. O să-ţi pregătesc un bacşiş regesc – adăugă el, încercând să surâdă – şi în plus aş dori să stăm puţin de vorbă.

El se îndreptă către birou, întrebându-se în sinea sa dacă fata va veni de bunăvoie sau adusă pe sus de escorta sa, căreia îi ordonase s-o supravegheze şi s-o aducă cu forţa dacă nu se va

decide să dea urmare rugăminţii sale.

Spre uimirea lui, fata veni, îmbrăcată într-un elegant costum da stradă, purtând o tavă cu nenumărate farfurii acoperite. Foarte degajată, ea aşează tava pe birou. Tony o privi fără să zâmbească.

— Şi acestea sunt otrăvite? întrebă el, jucându-se cu un bibelou.

Fata tresări atât de violent încât aproape scăpă tava şi ochii i se holbară de groază.

— Nu ştiu ce vrei să spui… se bâlbâi ea

— În supa pe care mi-ai servit-o, era destulă otravă ca să ucidă o duzină de oameni, continuă el, neluând-o în seamă. Şi din moment ce bucătarii nu au obiceiul să săreze mâncărurile cu cianură, înseamnă că tu ai pus-o.

— Da, eu am pus otrava! admise ea cu mândrie şi dispreţ. L-am iubit pe Mike şi tu l-ai ucis. Ai scăpat din pricina judecătorilor laşi, aşa că m-am decis să iau legea în mâini, să fac singură dreptate. Şi am obţinut slujba de aici, special ca să mă răzbun. Dar ai prins de veste. Acum ce ai de gând să faci cu mine?

Sinceritatea şi îndrăzneala fetei, atât de asemănătoare propriului său caracter, îl zăpăciră pentru o clipă.

— N-am hotărât încă, admise el în cele din urmă. Ar trebui să te trimit „la plimbare”, dar socotesc că eşti prea bravă ca să meriţi o asemenea soartă. Îţi dai seama în ce situaţie te-ai pus singură?

— Da! Am ştiut tot timpul ca riscuri îmi asum. Dar Mike este mort; ce mai am de pierdut?

— Mike era un nemernic – se răsti Tony – un gangster şi un tâlhar. A ucis mişeleşte o sumedenie de oameni şi era gata să mai ucidă ori de câte ori i-aş fi dat ordin şi l-aş fi plătit îndeajuns pentru „munca” lui!

— Presupun că te consideri superior? îi râse în nas fata.

— Nu asta voiam să-ţi spun. Cred că vorbeam despre Mike. Nu merita iubirea curată a vreunei fete. Dar îţi precizez că nu aveam idee că eraţi căsătoriţi. Credeam că vrea să profite de tine, cum a procedat cu multe alte fete. De aceea n-am ezitat să-l ucid.

Tony era foarte emoţionat. Şi emoţia îl copleşise într-atât, încât vocea i se schimbase. Se opri când o văzu privindu-l mirată şi cu ochii holbaţi.

— Ce… ce s-a întâmplat? întrebă el.

— N… n… nimic, îngăimă ea. O clipă am avut impresia că am în faţă pe cineva care mi-a fost foarte drag.

Tony respiră zgomotos şi se întoarse, pentru ca viteaza fată să nu-i poată vedea decât partea stângă a feţei, cea brăzdată de cicatrice. Aproape că fusese recunoscut.

— Îmi pare rău de Mike. Dar trebuia să-l ucid, continuă el cu încăpăţânare. Şi cred că este mai bine aşa. Într-o zi îmi vei mulţumi pentru ceea ce am făcut. Aşa că du-te şi caută să-l uiţi pe Mike. Şi de acum înainte caută să fii mai atentă în prieteniile pe care ţi le alegi. Eşti o fată prea drăguţă ca să-ţi pierzi vremea cu gangsteri.

— N-ar fi mai bine să-ţi păstrezi sfaturile

pentru tine? ripostă înfuriată fata, cu ochii umezi de lacrimi nestăpânite.

— Mă rog! N-ai decât să faci cum te taie capul. Şi un ultim sfat: nu mai încerca să otrăveşti şefii de bande; unii s-ar putea să nu fie tocmai încântaţi… Dacă ai nevoie de bani…

— N-am nevoie! se răsti ea mândră. Avem bani destui.

Tony simţi un fior de satisfacţie. Familia lui nu va şti niciodată, desigur, că toată fericirea lor se datorează lui. Dar el se simţea bucuros că reuşise să-i facă să se simtă mulţumiţi.

— Toate-s bune atunci, fetiţo, spuse el încet. Dar să-ţi aminteşti întotdeauna că ai fost singura persoană care a încercat să ucidă pe Scarface Camonte şi n-a plătit cu viaţa încercarea.

Încă privindu-l cu curiozitate, cu sprâncenele încruntate de mirare, fata părăsi camera. Tony dădu un oftat de uşurare. Bine că se terminase. Îşi întoarse din nou gândurile către problema care-l preocupa: pedepsirea exemplară a acelora care, deşi plătiţi de el, îl trădaseră atunci când avusese nevoie de sprijinul lor. Şi atunci, abia atunci, Tony îşi dădu seama că existau şi lucruri mai importante şi mai măreţe, decât o simplă răzbunare împotriva unor persoane oficiale care îl trădaseră nu numai pe el, ci şi misiunea care le fusese încredinţată.

Pentru prima oară în viaţa sa zbuciumată, Tony simţi un impuls social, care este totodată, cauza şi efectul civilizaţiei, dându-şi seama că binele societăţii era mai presus de interesul lui personal. Recunoscu în sinea sa că datora ceva

lumii în general.

Cuprins de această ciudată emoţie, nouă pentru el, se apucă şi scrise mai bine de două ore. Când termină, revăzu foile scrise, zâmbi diabolic, apoi le puse într-un uriaş plic, îl sigilă şi scrise următoarele:

„Să fie predat intact ziarului Evening American a doua zi după moartea mea”.

Apoi îl încuie în sertar

Îşi dădea cu uşurinţă seama ce senzaţie va crea publicarea foilor pe care le scrisese, un adevărat rechizitoriu îndreptat împotriva maşinii politice americane, atât de coruptă în acea vreme. Dar nu putea să bănuiască vâlva extraordinară pe care erau sortite să o provoace cele câteva file sigilate în plic.

A doua zi după publicarea lor câteva personalităţi se sinuciseră, alţii se ruinară complet. Iar efectul, fu o totală şi amănunţită reorganizare a serviciilor poliţieneşti şi aparatului politic, nu numai din oraşul lui Tony, ci din majoritatea oraşelor americane.

Dar Tony ar fi râs neîncrezător dacă cineva i-ar fi spus atunci ce efect vor avea mărturisirile sale. Sau la urma urmei, nici nu l-ar fi interesat. Pentru că conştiinţa socială era un lucru prea nou pentru el, ca să poată să dureze. Deja era din nou însetat de acţiune, de răzbunare personală împotriva acelora care-şi meritau soarta. Şi mintea sa vicleană se concentra iarăşi asupra problemei care-l pasiona – uciderea lui Moran, laşul asistent al judecătorului de district.

Telefonul de pe birou zbârnâi, împrăştiind cu

brutalitate tăcerea care se aşternuse în cameră. Tony ridică receptorul, mârâi un „hallo” aproape ininteligibil, apoi ascultă raportul vocii sacadate de la celălalt capăt ai firului. Când puse la loc receptorul, ochii săi licăreau ciudat.

Cinci minute mai târziu, însoţit de patru dintre cei mai de încredere oameni ai săi, Tony urca într-o puternică limuzină. Se îndreptară cu viteză spre cartierul sudic, totuşi nu exagerat de repede, ca să nu atragă atenţia. Pentru că erau în teritoriu inamic. Dacă prezenţa lor ar fi fost descoperită, duzini de camioane încărcate cu gangsteri, reprezentând bandele minuscule din sud, ar fi pornit imediat în urmărirea lor.

Şi mai se temeau de ceva: de automobilele brigadei speciale de detectivi. Cu arsenalul pe care-l avea în maşină, Tony ar fi putut cu greu furniza o explicaţie plauzibilă a prezenţei sale în teritoriu! inamic. Şi dacă detectivii s-ar fi nimerit să fie şi dintre cei neînţelegători, Tony s-ar fi găsit într-o situaţie foarte proastă.

În faţa unui bar, la adăpostul unui bloc, opriră maşina. Şoferul rămase la volan, gata pentru orice eventualitate. Tony şi cei trei aghiotanţi ai săi, îşi puseră măşti care le acopereau complet faţa.

Apoi, cu mitralierele portative în mâini, trecură strada. Tăcuţi ca nişte stafii, apărură în pragul cabaretului, cu armele în poziţie de tragere. Câteva duzini de oameni erau aliniaţi de-a lungul barului. La un capăt al tejghelei, Moran stătea vesel de vorbă cu patru oameni care păreau să fie tovarăşi nepotriviţi pentru un procuror de stat. De fapt, doi dintre ei erau cunoscuţi

contrabandişti irlandezi, lucrând în partea de sud a oraşului şi pe care Moran îi judecase, dar nu reuşise să-i condamne.

Barmanul, cu faţa la uşă, fu primul care observă personajele mascate care se opriseră tăcute în prag, cu mitralierele întinse. Felul în care reacţionă la vederea lor, atrase atenţia consumatorilor care se întoarseră curioşi să vadă şi ei despre ce era vorba.

— Toată lumea mâinile sus! strigă Tony brusc.

— Dumnezeule! Este... începu Moran, dar restul frazei fu acoperit de răpăitul asurzitor ai mitralierei din mâinile lui Tony.

Fără un sunet, Moran se prăbuşi, aproape tăiat în două de plumbii ucigători. Dedesubtul măştii Tony surâse, apoi îndreptă mitraliera către cei doi contrabandişti irlandezi. Considera pe toţi aceia care se împăcau cu Moran, drept la fel de păcătoşi ca şi el, şi deci nemeritând o soartă mai bună. Când îi văzu prăbuşindu-se pe parchet, simţi că şi-a făcut o datorie către societate. Şi în plus, fără îndoială, scutise statul de o cheltuială zadarnică cu judecarea şi spânzurarea celor doi nemernici. Tony lăsă trăgaciul să revină la locul iniţial şi tăcerea care se aşternu fu de-a dreptul apăsătoare.

— Mai vrea cineva o doză din doctoria asta? întrebă el.

Oamenii se dădură înapoi, ridicând în tăcere mâini tremurătoare către tavan.

— Ei bine, primul care iese de aici mai devreme de cinci minute, are parte de o porţie dublă.

Aghiotantul din partea stângă se întoarse şi păşi spre ieşire, spre a preveni un eventual pericol din acea direcţie. Tony îl urmă şi ceilalţi doi gangsteri acoperiră retragerea. În răstimpul celor două minute cât durase mica aventură din cabaret, şoferul întoarse maşina care aştepta acum, cu motorul pornit, la marginea trotuarului. Săriră cu toţii înăuntru şi maşina o porni nebuneşte.

Tony era fericit. Îşi plătise toate datoriile, afară de cea a judecătorului de district în persoană. Iar conţinutul plicului pe care-l sigilase cu câteva zile mai înainte va aduce şi acestuia răsplata bine meritată şi încă cum...

Singura problemă supărătoare care mai rămăsese nerezolvată, era aceea a gangsterilor din New York care se deciseseră să-i invadeze teritoriul şi încercaseră chiar să-l suprime cu puţin înainte de proces. Cu gândul la ei, Tony scrâşni din dinţi şi sprâncenele sale se împreunară, mânioase.

CAPITOLUL 26

Banii fac întotdeauna minuni, mai ales în lumea gangsterilor şi la mai puţin de douăzeci de minute după plecarea Roşiei Guarino din biroul personal al lui Tony, Jane Conley era informată de spionul ei plătit, asupra întrevederii. Acesta, bineînţeles, nu-i putea da detalii complete dar era pozitiv sigur că Tony oferise bani fetei, pe care aceasta îi refuzase.

Cunoscând pe Tony, Jane lăsă imaginaţia să umple golurile pe care nu le putuse afla. Şi

rezultatul fu o adevărată criză de nervi. Furia ei ajunsese la paroxism şi îşi jură că nu va lăsa nepedepsit pe cel care-şi bătuse joc de ea. De altfel, se săturase de Tony. În ultimul timp începuse s-o chinuiască dorul de-a reîncepe activitatea ei de „fată arsenal” şi de-a simţi fiorul unei vieţi aventuroase. Dar Tony nici nu se gândea să admită aşa ceva. Atât timp cât era prietena lui, trebuia să stea de una singură acasă şi să îngrijească de gospodărie. Şi viaţa aceasta lipsită de evenimente, chiar într-o casă luxoasă, devenise plictisitoare şi apăsătoare.

Avusese mereu parte de-o întreagă ceată de admiratori, cum se întâmplă cu orice femeie frumoasă şi acum simţea lipsa lor. Simţea că ajunsese o adevărată sclavă a lui Tony, un obiect ca oricare altul, cumpărat pentru plăcerea lui. Gândul că Tony o înşelase, fu doar chibritul care făcu să explodeze dinamita adunată strop cu strop de atâta vreme.

Mai bine de două ore reflectă la situaţia creată, apoi decise ce avea de făcut. În primul rând dădu un telefon căpitanului Ben Guarino şi avu o lungă discuţie cu el.

Abia apoi telefonă lui Tony la birou.

— Am fost foarte ocupat astă noapte, spuse el în chip de scuză, când îi auzi vocea în receptor.

— Nici nu mă îndoiesc de acest lucru, răspunse ea sarcastic, dar Tony, preocupat de alte gânduri, nu-şi dădu seama.

— Şi ştii, baby, Moran a suferit un accident.

— Da? Şi tu erai acolo.

— Desigur, abia m-am întors.

— Minunat! ascultă, Tony, am o informaţie preţioasă pentru tine. Banda din New York ţine o întrunire la cabinetul lui Jake la miezul nopţii. Vor să înroleze în rândurile lor pe toţi cei care te duşmănesc, ca să nu trebuiască să-şi mai aducă oameni tocmai de la New York.

— Phiii, baby, de unde deţii informaţia asta?

— Ce-ţi pasă! Cred că n-o pui la îndoială? Doar au încercat să te cureţe!

— Da, desigur, admise Tony, doritor de acţiune. Vasăzică, se vor întâlni la miezul nopţii în cabaretul lui Jake?

— Ai ghicit! Cei din New York vor fi în Cadillacuri albastru închis, trei sau patru probabil, şi vor avea perdelele trase. Acum este unsprezece şi jumătate. Dacă te grăbeşti, mai ai timp să le ieşi înainte.

— Îţi rămân obligat, baby. Voi lua imediat măsurile necesare.

Jane atârnă receptorul încet, un surâs ciudat fluturându-i pe buze.

Dacă lucrurile se vor petrece conform planului, jurnalele de dimineaţă vor avea ce să scrie. Dacă nu, ea se va trezi cu o coroană de flori pe piept. Ei şi? La urma urmei o fată are doar o viaţă de trăit. La ce bun să şi-o risipească aiurea?

Cartierul general al lui Tony era în fierbere ca un stup de albine. Repede, el adună patru automobile pline cu gangsteri, le dădu ordine precise, apoi urcă în maşina lui personală însoţit de ajutoarele cele mai preţioase şi cavalcada o porni către locul indicat. Cabaretul lui Jake era un fel de cazinou cu tot felul de jocuri de noroc şi era

frecventat îndeosebi de cei din lumea gangsterilor. Era aşezat la marginea oraşului şi avea o foarte proastă reputaţie. De altfel, pe deplin meritată. Pe scurt, un loc ideal pentru toate fărădelegile.

Tony opri caravana la vreo sută de metri de cabaret şi verifică împrejurimile. Erau câteva automobile parcate în vecinătate, dar încolo, nimic neobişnuit. Şi nici urmă de vreun Cadillac albastru închis, cu sau fără perdea lăsată. Poate că băieţii nu sosiseră încă. Ceasul arăta douăsprezece fără zece minute.

Dar iată! În depărtare, pe şosea, se vedeau câteva maşini sosind dinspre oraş. Din cauza întunericului par negre, dar s-ar putea să fie albastru închis. În orice caz, sunt Cadillacuri; nu încape nicio îndoială. Tony le numără: sunt patru în total.

Îşi simte mâna tresărind şi strânsoarea mâinii drepte pe mitralieră se întăreşte. Va fi cea mai formidabilă lovitură din întreaga sa carieră, probând întregii lumi, că Scarface Camonte nu permite nimănui să-i încalce teritoriul lui şi numai al lui.

El transmise un ordin cu vocea scăzută şi trimise un om să le comunice şi celorlalţi. Patru conta patru. Planul său este simplu şi direct. Caravana sa va îţi înaintea celeilalte caravane şi va năpusti asupra inamicului un foc nimicitor, anihilându-l înainte de-a avea timpul să-şi revină din surpriză. Fiecare automobil de-al său va lua în grijă un automobil de-al adversarului; pe cel mai apropiat.

Rapid, caravana porneşte şi ajunge în dreptul

inamicului. Tony ridică mitraliera şi apasă pe trăgaci. Răpăitul îl asurzeşte, totuşi poate auzi un răpăit asemănător pornind din maşinile adversarului.

— Dumnezeule! mai îngână Tony. Am fost traşi pe sfoară. Nu sunt gangsteri… sunt copoi!

În loc de gangsteri, cele patru Cadillacuri conţin detectivi din brigada specială criminală. Ce oribilă confuzie! Nu că nu i-ar fi plăcut să ucidă poliţişti, ci din pricina consecinţelor ce puteau rezulta asupra lui şi oamenilor săi. Afară de cazul când va reuşi să…

Domneşte cea mai mare zăpăceală. Maşinile scuipă foc, fum şi plumbi aducători de moarte. Zgomotul este asurzitor. Tony încearcă să nu-şi piardă capul în mijlocul măcelului. Dar oamenii săi sunt cuprinşi de panică. Să ucizi gangsteri este una şi să ucizi detectivi este cu totul altceva. Dar acum trebuie să meargă până la capăt. Este o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Şoferul lui Tony, preocupat de siguranţa sa personală şi poate şi de aceea a şefului său, încearcă să scape din focul luptei. Uriaşa limuzină face un salt înainte, ocoleşte o maşină de-a gangsterilor şi o porneşte nebuneşte. Dar una dintre maşinile poliţiei se ia după ea, ca un cal cravaşat şi împuns cu pintenii.

Vânătoarea continuă pe parcurs de mai bine de o milă. Automobilele derapează, se clatină, ca nişte oameni beţi. Flăcări scurte ţâşnesc prin ferestrele ambelor maşini. Doi din oamenii lui Tony zac leşinaţi din pricina rănilor şi un altul acoperit de sânge, aiurează şi încearcă să sară pe

fereastra maşinii care goneşte. Cu un pumn, Tony îi scurtează agonia. Tony, ca prin minune a scăpat până acum neatins. Se pare că nici şoferul n-a fost lovit. Dar automobilul poliţiei nu se dă bătut. Se ţine de ei ca un scai. Ba chiar câştigă teren.

Scos din minţi de furie, Tony dă la o parte cioburile geamului din spate, potriveşte mitraliera şi trage nebuneşte. Fumul acru îi arde ochii, până ce poate cu greu să mai vadă. Dar salturile şi viteza maşinii fac ca ţintitul corect să fie imposibil. Totuşi Tony este sigur că loviturile lui merg în plin. Dar nimic nu se întâmplă. Probabil că parbrizul poliţiştilor este încasabil. Dar cauciucurile lor precis că nu! Împinge puţin mitraliera şi îndreaptă ţeava mai în jos ochind la cauciucuri. Unul dintre ele explodează, acoperind chiar şi detunăturile. Automobilul poliţiei se clatină, derapează şi se răstoarnă în şanţ. Tony scapă un râs răguşit şi un sălbatic mormăit de triumf. Dar nu durează mult, pentru că în acelaşi moment şi propriul său automobil se răstoarnă. Şoferul a luat greşit o turnantă…

Tony îşi păstrează încă luciditatea, când automobilul rămâne, în cele din urmă nemişcat. Şoferul însă nu scoate niciun sunet. Tony speră, răzbunător, că şoferul a plătit cu viaţa greşeala sa.

Ameţit, cu respiraţia întretăiată şi zgomotoasă, Tony luptă să se degajeze din mormanul de fierărie răsucită, de morţi şi de răniţi.

Deodată se dă un pas înapoi, adăpostindu-se după maşină şi propteşte bine mitraliera pe o muchie a unui geam. Pentru că doi oameni au ieşit

din maşina răsturnată a poliţiei şi se îndreaptă precauţi către el, cu revolverele sclipind în mâna dreaptă. Cu dinţii scrâşnind, Tony apasă pe trăgaci, dar nimic nu se întâmplă. Arma era descărcată…

Tony îşi scoase din buzunar revolverul, prietenul lui cel mai credincios. Ochind cu grijă, apasă pe trăgaci. Unul dintre detectivi se prăbuşeşte. Celălalt, avertizat de detunătură, ridică capul în sus şi duce la ochi revolverul.

Dar Tony se mulţumeşte să-l privească fascinat, în timp ce degetele lui nervoase refuză să asculte comanda pe care creierul său amorţit încearcă să o trimită. Pentru că omul din faţa sa, este fratele său, căpitanul Ben Guarino, noul şef al detectivilor.

Tony vede revolverul aruncând o flacără albăstruie, apoi capul îi este aruncat pe spate de ciocnirea cu proiectilul. Muri după cum îşi dorise: faţă în faţă cu primejdia!

Două ore mai târziu, căpitanul Ben Guarino, stătea în biroul său primind felicitările admirative ale colegilor săi şi povestindu-le amănunte asupra fioroasei bătălii care se soldase cu moartea faimosului Scarface Camonte.

— Prietena veche a lui Tony m-a pus pe urma lui, explică el binevoitor. Cred că s-au certat şi ea a vrut să se răzbune. De altfel este o femeie bine: am întâlnit-o la procesul lui Tony. Pariez că a scos milioane de dolari şi bijuterii de la el. Ca să revenim la ceea ce ne preocupă, pe la unsprezece şi jumătate am primit un telefon de la ea, prin care mă înştiinţa că Tony şi banda lui se pregătesc

să facă un măcel la cabaretul lui Jake. Era o şansă unică de a-l prinde chiar asupra faptului. Aşa că am luat câţiva băieţi cu mine şi am pornit-o spre locul indicat. Dar nici măcar acum nu pricep ce a determinat pe Tony să ne atace chiar în clipa în care ne-a văzut.

— Am avut un noroc fenomenal că revolverul lui n-a luat foc. Trăgea întotdeauna la sigur Tony Camonte. Nimeni n-a scăpat cu viaţă din faţa revolverului său. Timp de o clipă am fost convins că o să mă trezesc cu o coroană de flori pe piept. Dar niciodată nu poţi să ştii ce se întâmplă cu un automat când ai mai multă nevoie de el.

Dar ceea ce nu ştia căpitanul Ben Guarino, era că nici cel mai perfect automat nu poate lua foc, atunci când n-ai apăsat pe trăgaci…

SFÂRŞIT